LEESA
CROSS-SMITH
Aproape OK
Doi străini petrec împreună un weekend ce le va schimba viețile
Carte recomandată de
ELLE, HARPER'S BAZAAR,
WASHINGTON POST,
COSMOPOLITAN,
GLAMOUR
„O poveste răscolitoare."
HARPER'S BAZAAR
TREI
FICTION CONNECTION

LEESA CROSS SMITH

APROAPE OK

Traducere din limba engleză de Camelia Ghioc
Titlul original: *This Close to Okay*, 2021

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2022

Pentru Loran și puii noștri, pentru luminițe
licărind în întuneric

Partea întâi
Joi

Tallie

Tallie l-a văzut cum și-a lăsat rucsacul jos și s-a cățărat pe balustrada de metal a podului. Sub ei, apele cenușii ale fluviului Ohio, o panglică ce se unduia cu iuțeală. Ea conducea încet din cauza ploii, a luminii crepusculare. Nu și-a dat răgaz de gândire. A tras pe dreapta, a coborât geamul de pe partea pasagerului și a strigat la el:

Hei!

Hei!

Hei!

A strigat *Hei!* de mai multe ori și tot mai tare. În stânga, vâjâitul produs de goana mașinilor. A pus avariile, a trecut peste consola dintre scaune și a coborât din mașină lăsând portiera larg deschisă.

— Hei! Te văd! Nu mă cunoști, dar îmi pasă de soarta ta! Nu sări! a spus ea suficient de tare ca să o audă, dar nu așa de tare încât să-l sperie.

Mașinile și camioanele făceau zgomot, ploaia făcea zgomot, cerul făcea zgomot, podul făcea zgomot – toate acele zgomote făceau metalul să zăngăne, vibrațiile reverberând în jos și înapoi în sus. Lumea era groaznic de zgomotoasă.

El s-a întors puțin spre ea, cu fața udă de ploaie.

— Salut! Eu sunt Tallie, a spus ea. Te rog să nu faci asta. Nu vrei mai bine să te duc undeva? Îți iau eu rucsacul. Cum te cheamă?

Ezita să-i atingă rucsacul. Era verde-închis și murdar. A întins mâna după el.

— Nu-l atinge, te rog! a spus el blând.

Mult prea blând pentru cineva pe cale să se arunce de pe un pod. De ce ți-ai bate capul să vorbești cu blândețe, când moartea își strecoară mâna rece în buzunarul tău?

Tallie și-a ridicat mâinile, predându-se. Nu a atins rucsacul. Bine. O binecuvântare.

— Scuze. Pot să te duc undeva unde să putem sta de vorbă, vrei? Sau pot să sun pe cineva să vină să te ia? Hai cu mine!

Sigur vom găsi o soluție, a spus ea cu o voce ca scârțâitul unor trepte șubrede.

Aproape că uitase că era psiholog, până s-a auzit rostind aceste cuvinte. *Sigur vom găsi o soluție.* La urma urmelor, cât de des au psihologii ocazia să facă sesiuni spontane de terapie, pe marginea drumului? Mă rog, la drept vorbind, foarte des. Dar asta era *pe-un-pod.* Nu pierduse niciodată un client cu tendințe sinucigașe și nu avea de gând să o facă nici acum. Nu era clientul ei, dar ar fi putut fi. A început să-i vorbească la fel ca unui client.

Și-a imaginat că în loc să fie afară, în frig și ploaie, erau în biroul ei primitor, cu pereții de culoarea liniștitoare a lazuritului, mașinăria de zgomot alb, fotoliul ei verde-busuioc. Podelele lucioase de lemn auriu ca mierea; canapeaua moale, catifelată, de culoarea migdalelor. Pe masa de la fereastră avea un difuzor de uleiuri parfumate – lavandă cu un strop de lămâie, combinație pe care o făcuse cu mâna ei. Dracene și voalul-miresei în ghivece mari, palmieri pitici, o *Monstera Deliciosa,* plante suculente așezate la soare – purificatoare naturale de aer. Rafturile erau ticsite de cărți, iar pe cel de lângă ușă era o lampă de sare chihlimbarie. Și-a imaginat în detaliu biroul, s-a transportat în mintea ei acolo și și-a forțat vocea să reflecte acea stare de calm. În anticameră, degetele recepționerei băteau pe tastatura calculatorului, cu clicuri delicate, iar fântâna cu pietre bolborosea.

Fratele ei mai mare, Lionel, era un mahăr în lumea finanțelor și îi dăduse bani ca să decoreze atât de frumos, de la zero; se simțea vinovată, fiindcă niciodată nu avea să poată face pentru el ceva la fel de frumos și important. Încă nu voia ca bărbatul de pe pod să știe că era psiholog, cu un frate barosan plin de bani și un birou liniștitor, fiindcă asta ar fi căscat o prăpastie între ei. Voia să creadă și să știe că era ca el; că erau la fel. Avea și ea zile când îi venea să se arunce de pe un pod, ca toată lumea, doar că nu ajunsese niciodată dincolo de balustradă.

— Nu, mulțumesc. Lasă-mă în pace, te rog! a spus el politicos.

Prea politicos pentru cineva care îmbrățișase moartea. Încă

nu era pe deplin hotărât.

— Am avut și eu zile de rahat. Zile de *tot rahatul.* Tocmai treceam printr-un divorț și nici n-a apucat să se usuce cerneala semnăturilor, că am aflat că fostul meu soț și-a lăsat amanta gravidă. Eu nu pot să fac copii, deci a fost efectiv *cel mai rău* lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Acum e cu ea și au o fetiță. S-au mutat în Montana ca să fie mai aproape de familia ei. Cine naiba stă în Montana? De cele mai multe ori, nici nu-mi amintesc unde e! a spus ea, detestând faptul că folosise cuvântul *amantă.*

De obicei, încerca să-l evite, știind ce fascinant suna, or, ea nu asta își dorea. *Amantă* – cu acele curbe șerpuitoare și vocea senzuală ca a lui Marilyn Monroe – sugera atâta pasiune și romantism, încât părea dezirabilă.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva, a spus el și apoi a făcut o pauză, dar în Montana stă o groază de lume. E un stat ca oricare altul. Am prieteni care locuiesc acolo.

Vocea i-a devenit tăioasă. Gata cu politețea!

Se uita în jos, la râu. Era frig și se făcea tot mai frig. Sfârșit de octombrie – nopțile erau tot mai lungi. Numai asta, și era de ajuns ca Tallie să înceapă să se întrebe dacă viața chiar merita trăită – la urma urmelor, Dumnezeu începea să stingă lumina. Toamna mai era cum mai era, dar iarna? Iarna era prea cruntă ca să o înfrunți singur, iar aceasta avea să fie a doua iarnă de la divorțul ei. Joel avea să-și petreacă iarna în Montana, cu noua lui soție și cu copilul lui.

— Corect. Sunt sigură că Montana e în regulă. Ăăă, spui că ai prieteni acolo. Ce-ar fi să treci dincoace, pe partea asta, ca să-mi povestești despre ei? a spus Tallie făcând un pas spre el.

Bărbatul a privit-o, apoi și-a îndreptat iar atenția spre râu. Era prima dată când îi vedea bine fața. Avea o constelație de pistrui deschiși la culoare, de parcă cineva îi presărase din greșeală scorțișoară pe nas și pomeți, iar haina de pe el avea aceeași culoare ca rucsacul. Bocancii și blugii: maro-roșcat, ca siropul de arțar. Emana o energie care parcă pulsa din el ca undele unui sonar. Bipuri rapide de singurătate. Tallie a tradus cu ușurință semnalele de ecolocație emise. Și ea se simțea

singură și emitea bipuri.

— Hai să-i sunăm! Pun pariu că s-ar bucura mult să te audă, a spus apropiindu-se și băgând mâna în buzunar după telefon. Cum îi cheamă?

— Nu vreau să vorbesc acum cu ei.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă sau cum pot să te ajut?

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Cum vrei, a spus ea tastând pe telefon, întrebându-se dacă nu putea găsi ceva care s-o ajute.

A aruncat o privire spre mașină, la portiera deschisă, la ploaia care cădea pieziș pe scaun. Plafoniera arunca o lumină difuză albă. Și-a șters degetele de apă și a mai tastat ceva.

— Știi cântecul ăsta? Îmi place foarte mult, a spus dând volumul tare și pășind mai aproape de el.

Ea era pe partea sigură a balustradei; bărbatul era pe partea sinucigașilor. Se îndoia că el putea auzi muzica. Lumea era o cacofonie de zgomote. Nu era foarte surprinsă că nu se mai oprise nimeni, că nimeni nu mai trăsese pe dreapta ca să spună *Hei!* Oamenii se gândeau întotdeauna că altcineva, nu ei, o să oprească să vadă despre ce e vorba.

Din telefonul ei se auzea „A Nervous Tic Motion of the Head to the Left", de Andrew Bird. A trecut peste faptul că titlul avea în el cuvântul *nervos,* dar la începutul cântecului era cuvântul *muriți,* așa că a așteptat să treacă partea aceea și a dat tare doar când Andrew Bird a început să fluiere. Era un cântecel ciudat, cu mult fluierat. Trecuse în revistă muzicienii listați în ordine alfabetică în telefon și sărise peste ABBA, deși „I Have a Dream", cu versurile lui optimiste despre credința în îngeri, n-ar fi fost cea mai rea alegere. Odată ce treceai mai departe de ABBA, dădeai de Andrew. A întins brațul ca să ajungă cu telefonul mai aproape de urechea lui.

— Tipul ăsta. Îl cheamă Andrew Bird și aici chiar fluieră ca o pasăre. E un cântec frumos, dar nu știu ce înseamnă, a spus ea.

Ploaia îi uda hanoracul, mâna rece, telefonul. Chiar dacă nu se afla de mult pe pod, omul ăsta probabil că era înghețat bocnă. L-a întrebat de când stătea acolo.

— Nu știu, a zis el continuând să se uite în jos.

A lăsat cântecul să continue și l-a oprit înainte ca Andrew Bird să spună iar *muriți.* Și-a băgat telefonul în buzunar.

— Cred că ți-e foarte frig. E o cafenea puțin mai încolo. Am putea merge să bem o cafea. Mi-ar face plăcere să te invit la o cafea. Îmi dai voie să-ți iau o cafea? a întrebat ea.

Putea să fie un criminal. Putea să fie un violator. Putea să fie un pedofil căutat de poliție.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? Eu ți-am spus cum mă cheamă. Tallie. Tallie Clark.

— Nu.

Blând. Lumea era zgomotoasă și aspră, dar el era blând.

— Vrei ceva cald? De băut sau de ținut în mână? Nu pot să te las aici. N-am de gând să fac asta, a insistat Tallie.

Dacă întindea mâna, putea să-l atingă, dar îi era teamă. Putea să sară. Putea să cadă. Putea să o înșface și să nu-i mai dea drumul, să o ia cu el. Nu voia să se ducă și ea cu el.

— Mai pune un cântec, te rog!

Tallie a căutat „Jesus, Etc." de Wilco – un cântec care pe ea o liniștea întotdeauna – și i-a întins telefonul. Au stat și au ascultat împreună vocea moale și caldă, ca de flanel, a lui Jeff Tweedy. Ea și-a cuprins o clipă trupul cu brațele, încercând să se încălzească, apoi și-a îndesat mâinile în marsupiul hanoracului.

— Mulțumesc, a murmurat el, dându-i înapoi telefonul când s-a terminat cântecul.

Tallie s-a uitat spre autostradă, la fulgerările lucioase ale camionetelor, sedanurilor, SUV-urilor, minivanurilor – nicio mașină de poliție, nici de pompieri, nicio ambulanță. Nu știa ce să facă și i-a spus și lui asta. Poate dacă auzea că nimeni nu deținea toate răspunsurile, el avea să se simtă mai bine. Iar dacă voia să sară, cu siguranță că ar fi făcut-o deja. Corect? Corect.

— Nu trebuie să faci nimic. S-a terminat! a spus el.

— Ce s-a terminat? Ce se-ntâmplă?

— Nu știu.

Lui Tallie i-a venit să râdă auzind atât de umanul și sincerul *Nu știu.* A început să se roage în gând: *Doamne, Tu ne vezi. Tu ne cunoști. Arată-i asta și acestui om. Dă-i un motiv să rămână. Învăluie-ne pe amândoi cu dragostea ta. Dă-mi puterea să fac asta.*

Îndură-te de noi.

I-a întins mâna. Tremurătoare, udă, rece. Bărbatul s-a uitat la ea, apoi la râu. La râu, la ea. Rucsacul era la picioarele ei. Se uita la râu și se uita la râu. Se uita la râu când a luat-o de mână.

El mirosea a ploaie. Haina lui avea o glugă pe care nu și-o pusese pe cap. Ce sens ar fi avut, dacă oricum avea de gând să moară curând? Ce mai contează părul ud dacă ești mort? Și-a luat rucsacul de pe jos și a urmat-o la mașină. A urcat și a închis portiera.

— E ud scaunul. Îmi pare rău, a spus Tallie, uitând că el era deja ud leoarcă.

La fel și ea. A închis portiera și s-a întins către bancheta din spate, a luat un prosop din geanta de sală și și-a tamponat fața. A încercat să i-l dea și lui, dar bărbatul a refuzat-o.

— Dacă așteptai un semn ca să nu te sinucizi, semnul ăla sunt eu. M-am oprit. Și te duc la o cafea.

— Nu așteptam un semn.

— De ce nu?

Tallie a oprit avariile și a așteptat până și-a făcut loc în trafic. A intrat pe autostradă. Probabil că era o idee dezastruoasă, dar așa stăteau lucrurile. Era înspăimântător și palpitant și inima îi bubuia în piept de parcă nu știa să facă diferența între panică și entuziasm.

— Nu voiam să primesc un semn, a repetat bărbatul.

— Dar ai primit, a zâmbit ea.

Poate primul ei zâmbet *autentic* din ziua aceea. Dimineață fusese ocupată cu programări, zâmbise de formă, mâncase o salată și o conservă de ton, singură, la ea în birou. După-amiaza fusese la fel de plină de programări, iar înainte să plece de la muncă se logase în contul lui Joel de pe rețeaua de socializare, fiindcă nu-și schimbase nici acum parola, și se uitase ca de obicei pe profilul noii lui neveste. S-a uitat la pântecele ei de femeie însărcinată din pozele mai vechi și la fotografii pe care nu le mai văzuse, de la petrecerea bebelușului. Într-una l-a zărit undeva, în fundal, și pe Joel, făcând grătar. Pe terasa lui Tallie se afla și acum un grătar nou-nouț, pe gaz, pe care Joel îl

cumpărase și nu îl folosise niciodată.

Joel avea de-acum un copil de aproape două luni, iar într-una dintre pozele în care era cu ea, avea părul prins în coadă la ceafă. O porcărie de *coadă la ceafă.* Tallie închisese laptopul și plânsese cu fața în palme, apoi plecase acasă. Alergase șase kilometri la sala de sport de dincolo de râu, dezamăgită că nu fusese în stare să se mobilizeze ca să alerge nouă, ca de obicei. Iar în drum spre casă, îl văzuse pe Bridge – așa începuse să-i spună în mintea ei, din moment ce Tipul-de-pe-Pod nu voia să-i spună cum îl cheamă.

El a ridicat din umeri; se pare că nu credea în semne, deși era clar că ea tocmai îi salvase viața. Tallie nu mai salvase niciodată *la propriu* viața cuiva; gândul îi încălzea toată ființa. L-a privit, studiindu-i profilul. Era atrăgător și putea să aibă orice vârstă între 25 și 35 de ani.

— Îți place cafeaua? l-a întrebat.

În sesiunile ei de terapie, folosea diverse tehnici – abordare holistică, modificare comportamentală, Gestalt, cognitivă –, dar, totodată, credea în puterea simplității: o băutură caldă și să asculți pe cineva care vorbește. Clienții ei își deschideau sufletul mai ușor când țineau în mână o cană fierbinte. Uneori se simțea vinovată că le lua bani, când nu făcuse altceva decât să fiarbă niște apă. Cafeneaua unde îl ducea acum era favorita ei, un popas pe care îl făcea în fiecare zi. Un loc unde se simțea în siguranță. Nu putea s-o omoare acolo, Tallie îi cunoștea pe barmani.

— Nu contează, a spus el cu o tristețe atât de sfâșietoare, încât ar fi putut opri timpul în loc.

— Contează. *Contezi.* Viața ta contează. Crede-mă! a spus Tallie și a așteptat un răspuns.

Când acesta nu a venit, a continuat:

— Ăăă… mai avem puțin. Cafeneaua e un pic mai sus. Poate o știi. Ești de pe aici? Recunosc că în momentul ăsta improvizez pe parcurs, dar îmi pun soarta în mâinile Domnului.

— Și dacă Dumnezeu nu există? a întrebat el privind pe geam, pe care stropii de ploaie se prelingeau ca o perdea cu mărgelușe.

Atunci chiar nu știu. De aceea trebuie să cred că există, și-a spus ea.

— Te cheamă Tallie? a continuat bărbatul după mai multe clipe de tăcere.

— Tallie, da. Tallie Clark. Prescurtarea de la Tallulah. Înseamnă apă curgătoare… apă sprintenă. Dar toată lumea îmi spune Tallie, cu excepția fratelui meu și a familiei lui. Ei îmi spun Lulah.

Vedea cafeneaua în față, pe colț, cu firma verzuie, luminoasă, așteptându-i.

— Aha, a făcut el întorcându-se spre ea.

Transformare totală – un zâmbet de sinucigaș. Un pic sinistru. Un pic plăcut. Ted Bundy avea și el un zâmbet plăcut-sinistru. Probabil că la fel și Ucigașul Zodiac și majoritatea criminalilor care ajungeau la emisiunea *Dateline.*

— E un nume frumos. Dar pe mine *nu* mă cheamă Tallulah, a spus el.

Și nu mai zâmbea.

A intrat în parcarea cafenelei, recunoscătoare că era într-un loc public. Avea să-i cumpere ceva cald și spera să afle cu ocazia asta mai multe despre el, să-și dea seama de ce fel de ajutor avea nevoie. În scurt timp, avea să fie acasă, în pijamale, cu pisicile ei, uitându-se la televizor la vreo emisiune vulgară, cu o mască relaxantă de avocado pe față, vin în pahar, simțindu-se bine că a salvat o viață.

Au parcat și au intrat împreună în cafenea. El mergea agale, ca un cowboy, iar Tallie și-a potrivit pasul cu al lui. Când i-a ținut ușa ca să intre, i-a văzut limpede fața. Mda. Bridge chiar era atrăgător. Și mai avea și peste 1,80, aproape cât Joel. Ori poate așa i se părea ei. Să fi fost, oare, obsedată, de îl vedea pe Joel în *fiecare* bărbat? Bridge avea părul țepos și ea și-a imaginat cum ar plesni-o peste față codița penibilă a lui Joel.

Tallie vedea că Bridge purta un tricou alb pe sub haina de flanel și a zărit licărirea unui pandantiv de aur. Avea să-l întrebe mai târziu din nou cum îl cheamă, dar poate că, dacă mai vorbea puțin cu el, avea să-i spună singur. Folosea aceeași

tehnică și cu clienții ei, cu cei care veneau la cabinet cu o oră mai devreme, dar care amuțeau când intrau la ea. Cu cei care vorbeau despre toată lumea, numai despre ei, nu. Uneori reducea intensitatea luminii sau punea muzică clasică dacă așa preferau clienții ei. Suitele pentru violoncel de Bach erau dezarmante. Chopin, Mozart, Liszt, Haydn.

Într-un bol din lemn de trandafir, lucrat manual de femei din India, ținea migdale trase în ciocolată neagră și dropsuri. Cumpărase mai multe pentru cabinet, iar banii se duceau către stoparea traficului de carne vie. Și-a propus să mai facă o donație pentru această cauză, de îndată ce ajungea la calculator. Bietele fete! Poate Bridge era unul dintre perverșii ăia scârboși care cumpărau fetițe. Ăia pot fi oriunde. Numai gândul la ei o umplea de repulsie

Credea că era capabilă să-și facă o impresie destul de corectă despre o persoană, atunci când se baza pe instinctele ei. L-a privit pătrunzător, ca să-i simtă energia, încercând să vadă dacă într-adevăr avea chipul cuiva care vrea să moară. Ochii lui erau ochi blânzi, maro-roșcați, ca lemnul de sequoia. Asta i-a amintit de cedru, mirosul ei preferat. La ultima lor aniversare, îi cumpărase lui Joel o colonie scumpă, pe bază de aromă de cedru. Joel s-a dat o dată, apoi i-a spus că nu credea că mai poate să o folosească, fiindcă era prea puternică.

— Miros de la o poștă, i-a zis el, iar Tallie și-a spus că *asta era și ideea.*

Îi plăcuse mult ziua în care el mirosise așa, când mireasma lui era peste tot. Încă mai avea recipientul: un paralelipiped din sticlă de culoarea whisky-ului în soare. I-ar fi plăcut să i-o dea lui Bridge, să-i spună că parfumul de cedru se potrivea cu ochii lui. Poate că ar fi înțeles ce voia să spună. Poate că și simțurile lui se întrepătrundeau, se prelingeau unele în altele, lăsau pete. Așa cum ploaia îi făcea ființa albastru-cenușie, iar albastrul-cenușiu îi lăsa pe limbă un gust cleios de afine.

În cafenea era cald și aglomerație, toată lumea cu ochii în telefoane sau laptopuri, sau în cărți sau la copii sau la iubiți sau la prieteni sau la prăjituri sau la cappuccinoul lor. I-ar fi cumpărat bucuroasă o cafea sau ceva de mâncare dacă îi era

foame. Oare Bridge avea bani? Ori telefon?

— Deci, bei o cafea dacă-ți iau? Sau ai prefera un suc, ori un pahar cu lapte? a întrebat Tallie îndreptându-se cu el către tejghea.

Tălpile bocancilor lui scârțâiau pe podea, iar din haină îi picura apă.

— Beau o cafea, a spus el dând din cap.

— Neagră?

A dat iar din cap. Tallie și-a spus că-și imaginase că zâmbetul lui era sinistru. În cafenea nu i se mai părea sinistru. Avea ochi expresiv, cu riduri la colțuri. Era imposibi să aibă sub 30 de ani. Sigur trecuse de 30. Părea să fie fumător, deși nu mirosea a țigări. *Energia fumătorului*, pe care ea o cunoștea prea bine. Mama ei o avea din plin.

Nu putea să-i dea un mesaj Aishei, cea mai bună prietenă a ei, fiindcă era plecată într-un weekend prelungit, fără aparatură electronică, cu un grup de yoghini hipioți. Tallie s-a gândit să-i dea un mesaj fratelui ei, Lionel, ca să-i spună salut și să arunce o vorbă așa, ca din întâmplare, ca să știe cineva unde era, pentru orice eventualitate. Dar nu îi putea spune de Bridge. S-ar fi înfuriat rău de tot. I-ar spune că de vreo săptămână e neglijentă, fiindcă se dusese la el în vizită, parcase pe aleea lui în pantă și uitase să tragă frâna de mână. Când a plecat, a văzut că mașina coborâse cu spatele de pe alee și se oprise pe gazon, evitând la milimetru șirul de copaci care mărgineau proprietatea.

— Uneori ești tare neglijentă, îi spusese fratele ei.

Dar Tallie nu era neglijentă. Lionel era obsedat de perfecțiune, neadmițând nici cea mai mică greșeală omenească. Mama și fratele ei insistau deseori să spună lucruri care nu era nevoie să fie spuse. Lucruri dureroase. Era unul dintre motivele pentru care Tallie se făcuse psiholog: să-i ajute pe oameni să fie mai îngăduitori cu ei înșiși și cu alții. Să facă lumea mai sigură, mai blândă.

Odată, când Tallie avea 10 ani și se juca singură în camera ei, fredonând fericită un cântecel, mama ei îi spusese că era o fetiță singură, fără prieteni. Nu uitase niciodată acele vorbe oribile. Poate că cineva îi spusese cândva și lui Bridge că era un băiețel

singur și fără prieteni.

— Vrei ceva de mâncare? N-ar fi o idee rea, a spus ea.

S-a salutat cu barista și a comandat două cafele. Bridge s-a uitat la vitrina cu produse de patiserie. Fără să aștepte răspunsul lui, Tallie a comandat ultimele două gogoși tradiționale cu dovleac. A plătit și s-a dus la colțul cu condimente ca să-și pună în cafea lapte de soia și un praf de zahăr brun. Bridge a urmat-o la o masă din colț, aflată lângă un stâlp cu luminițe albe de brad, ale căror halouri atomice îmblânzeau cu strălucirea lor tot ce era în jur. Bridge și-a scos haina. I-a mulțumit pentru cafea și gogoașă.

Cămașa de pe el părea uscată. Avea mâini frumoase și umeri drepți. O barbă șaten-roșcată ce se asorta cu pistruii. Și-a dat pe spate părul ud și și-a suflecat mânecile. Ea a așteptat să-l vadă că soarbe din cafea. După prima gură de cafea, puteau începe. Că tipul știa sau nu, se afla la o sesiune de psihoterapie. Nu se *putea* să nu se aștepte la o mulțime de întrebări. Se întâlniseră în circumstanțe ieșite din comun; erau împreună în această situație. El a sorbit din cafea, a rupt o bucățică de gogoașă și a mâncat-o. Era foarte ordonat, atent să nu dea firimituri pe lângă farfurie.

— Cum te simți? l-a întrebat.

— Trebuie să-mi iau medicamentele, a spus el după ce a mestecat și a înghițit.

Antidepresive? Asta trebuia să fie. Echilibrul substanțelor chimice din creierul lui era dat peste cap, iar medicamentele aveau să-l regleze. Mai avusese clienți care renunțaseră la medicamente și, abia când se dăduseră grav cu capul de pragul de sus, înțeleseseră câtă nevoie aveau de ele. Oare să fi fost podul lovitura care să-l trezească la realitate pe Bridge? Putea să-l ducă să-și cumpere medicamentele, să i le și plătească.

— Unde-ți sunt pastilele?

— În rucsac, a zis el, arătând din cap în jos, spre rucsacul de la picioarele lui.

Apoi a continuat să mănânce. A făcut și ea la fel, începând să mănânce gogoașa, un răsfăț pe care și-l permitea doar din când în când, dar seara de azi era evident ieșită din comun.

Firimiturile i se lipeau de degete și a fluturat din ele ca să le scuture.

— Putem să luăm o sticlă de apă. Și… ăăă, ai la cine să stai? Crezi că ar trebui să mergi la spital? Pot să te duc eu dacă vrei, a spus ea.

Putea da niște telefoane. Avea destule cunoștințe. Doctori, un pompier care îi fusese vecin. Putea încropi o acțiune de salvare. Doar avea nevoie să fie salvat, nu?

— Antihistaminice. Pastile antialergice, a spus el după ce a mai băut din cafea.

Ceva de genul: *Auzi, cucoană, ce să caut la spital pentru niște pastile antialergice? Ești nebună. Nu am nimic. Te rog frumos, adună-ți mințile și lasă-mă să-mi beau liniștit cafeaua neagră.*

— Păi, mă gândeam că, după faza cu podul…

La spital, fiindcă aveai de gând să te arunci de pe pod și să mori, de aia la spital.

— Aia a fost atunci. Acum e altceva.

— Totuși, tot ar fi important să vorbești despre asta, nu crezi?

— Nu sunt de-aici. Familia mea e din Clementine, a zis el.

Tallie auzise de locul ăsta, știa că orășelul Clementine era în sud-estul statului Kentucky, cam la trei ore distanță.

— Ești pe jumătate negru? Presupun că nu *suntem* prea mulți în Clementine, a spus Tallie aplecându-se în față.

Nu mai văzuse niciodată un chip ca al lui Bridge. Un amestec de un milion de lucruri: părul lui des, blond-închis ca al celor din Kentucky, brăzdat de șuvițe roșii.

— Bunica era neagră. Și da, ai dreptate, nu suntem prea mulți pe-acolo, a răspuns el.

I-a plăcut că i-a spus ceva despre familia lui și îi plăcea cum sufla în cafea, stârnind vălurele. Îi plăcea să se uite la el cum își termina gogoașa. Creierul ei clocotea de uluire și entuziasm. Cu mai puțin de o oră în urmă, acest om voia să moară, iar acum stătea în fața ei, temându-se să nu își ardă buzele. Când i-a mulțumit din nou, Bridge parcă avusese grijă să-și umple dinadins ființa și vocea cu și mai multă blândețe. Pandantivul îi alunecase prin deschizătura cămășii – o cruce mică de aur din care licărea lumina.

— Ar trebui să-ți sunăm familia, nu? a întrebat Tallie scoțând telefonul din buzunar și punându-l pe masă între ei, deși nu putea spune că se aștepta ca el să fie de acord.

Ca să-l facă să vorbească în continuare, trebuia să-i spună ceva despre ea.

— Familia mea e de aici și din Tennessee. Unii din Alabama. Tu cum te înțelegi cu ai tăi?

— Nu-mi plac chestiile astea, a comentat el.

— Dar *ce* îți place?

— Nu-mi plac discuțiile de complezență.

— Nici mie. De aceea discut despre lucruri *importante.* Ca să nu pierdem aiurea timpul pe care îl petrecem împreună, a spus ea.

Colțul gurii lui s-a ridicat puțin.

— Îmi place cântecul ăsta, a spus el.

Din difuzoarele cafenelei se auzea încet Radiohead, „Knives Out".

— Și mie. E straniu și sumbru.

Compasiune. Empatie. De obicei, funcționa, îi făcea pe oameni să se deschidă ca niște flori.

— A fost prima ta… ăăă… tentativă de sinucidere?

— Nu știu ce a fost. Dar cred că mă simt mai bine acum. Greu de spus.

Se simțea mai bine? Așa repede? Nu îl credea.

— Mă duc la baie.

S-a ridicat și a luat rucsacul cu el.

— Bine, a zis Tallie, dând din cap.

De îndată ce ușa de la baie s-a închis după el, ea s-a mutat pe scaunul lui și i-a cotrobăit prin buzunare. Un bon pentru haină. O cumpărase în dimineața aceea. Cine se duce dimineața să cumpere jacheta în care vrea să moară? Tallie a ridicat privirea să se asigure că nu ieșea de la baie. Nu ieșea. Era agitată și emoționată, îi tremurau mâinile și adrenalina îi făcea inima să bată iute ca a unui iepure. Într-un buzunar interior a găsit o hârtie împăturită – un bilet, poate? Nu avea timp să se uite. L-a scos și l-a strecurat în buzunar, s-a uitat iar la ușa de la baie și a băgat din nou mâna în haina lui. Altă hârtie. Încă un bilet? A

luat-o. Bărbatul nu avea cum să nu observe că lipseau amândouă, dar Tallie o să priceapă mai târziu de ce, când avea să fie singură ca să le poată citi. Probabil că nu conțineau nimic important. S-a așezat pe scaunul ei, a mai băut din cafea. Două minute mai târziu, bărbatul s-a întors și s-a așezat în fața ei.

— Da, clar mă simt mai bine acum, a spus el. Mi-am dat cu niște apă rece pe față.

— La drept vorbind, aveai deja apă rece pe față, de la ploaie.

— Ai dreptate.

Bridge o aburea într-un mare fel. Fusese la un pas să aleagă moartea și acum se purta de parcă nu era mare lucru? O irita și simțea o legătură cu el. Ideea o făcea să se simtă rușinată. Avea obiceiul să formeze legături rapide și intense cu oameni pe care abia îi cunoștea. Înainte de GPS, își făcea griji dacă cineva căruia îi dăduse îndrumări ajunsese la destinație sau când era într-un oraș mai mare, în transportul în comun, nu se putea abține să nu-l întrebe pe un om care plângea ce a pățit, chiar și când toți ceilalți din jur evitau cu obstinație și buzele strânse să se uite la acea persoană. Din când în când, clienții se atașau foarte puternic de ea – îi trimiteau e-mailuri sau îi dădeau telefoane la orice oră din zi și din noapte, ori o invitau să le cunoască familiile. Le amintea că era important pentru toată lumea să păstreze niște limite clare, însă nu le spunea ce greu îi venea și ei să asculte de propriul sfat.

Imediat după divorț, Tallie devenise ușor obsedată de noua soție a lui Joel, mergând până acolo încât se îngrijorase teribil pentru ea când văzuse pe rețelele de socializare că suferise un mic accident de mașină. Verifica întruna pagina ei ca să se asigure că era teafără, citind-o și recitind-o, deși ea nu posta niciodată ceva prea profund sau controversat sau foarte personal. Tallie a aflat lucruri generale despre viața ei, cotrobăind prin rețea. Și fixația pe aceste lucruri o făcea să simtă că își pierdea mințile. Și mai rău. Când o apuca, era ca o buclă fără scăpare, un semn al infinitului în care se învârtea la nesfârșit.

— Îmi place haina ta. Pare nouă-nouță, a spus Tallie dându-și o șuviță de păr de pe față.

Era sigură că arăta ca naiba și nu reușea să se hotărască dacă îi păsa sau nu. O parte din ea își dorea să se ducă la baie, să-și înfoaie părul, să-și aplice un nou strat de gloss roz-piersică, să-și ciupească obrajii, dar acum nu avea timp să fie vanitoasă, nu când încerca să dezlege acest mister. Să înțeleagă, să-și iubească și să-și ajute aproapele ca pe sine însăși.

— Am cumpărat-o azi-dimineață, a precizat el.

Bonul era de la un imens magazin de produse pentru camping, Brantley's. Haina, de culoarea fructului de avocado, costase fix 80 de dolari. O plătise cu cash la ora 09:37.

— Ai cumpărat o jachetă nouă știind că voiai să te arunci de pe pod? a întrebat ea, spre propria surprindere.

Ar fi putut și poate chiar ar fi trebuit să pună altfel întrebarea, ori poate să o lase baltă cu totul. Nu voia să-l supere, dar el nu părea să se supere prea ușor. Dacă ar fi dat peste el în orice altă conjunctură, ar fi remarcat cât de calm și detașat era, că părea să nu se streseze niciodată, din niciun motiv. Era și el un om într-o cafenea și bea o cafea. Era și el îmbrăcat într-o cămașă de flanel în carouri roșii și negre, numai bună de purtat la cules de mere, cu o haină nouă-nouță pe spătarul scaunului, cu bocanci uzi, dar care aveau să se usuce. Totul se usca până la urmă. Totul era în regulă. Relaxează-te. Ridică din umeri.

— Am cumpărat haina azi-dimineață. Faza cu podul a fost faza cu podul. Acum e altceva, a spus el, de parcă era singurul răspuns posibil.

Prezența lui liniștită o calma, iar ea voia să păstreze acea stare, să o prindă sub o cană întoarsă.

— Deci familia ta e din Clementine, dar tu nu?

— Acolo m-am născut.

— Nu ții deloc legătura cu familia? Crezi că nu poți vorbi cu ei?

— Nu vreau să vorbesc cu ei acum.

— Bine. Te superi dacă te întreb câți ani ai?

— Te superi dacă te întreb câți ani ai *tu?* a întrebat el, ridicând din sprânceană.

— Bine. Nu vrei să-mi spui. Atunci spune-mi altceva: mai vrei cafea? Pot să mă duc să-ți mai pun. Îmi mai pun și mie, a

spus ea luându-i paharul încă plin pe jumătate.

— Sigur. Mulțumesc.

La tejghea, întoarsă cu spatele la el, și-a atins buzunarul ca să se asigure că hârtiile scoase din haina lui erau în siguranță. A umplut iar paharele, la bufetul cu condimente a trecut prin tot ritualul, apoi i-a întins cafeaua. Neagră. Neliniștea sa inițială se risipise ca un nor, iar ei îi venea să ducă mâinile la gură și să strige către norișorul neliniștit *Vino înapoi* fiindcă așa era normal. *Ar fi trebuit* să fie neliniștită. *Chiar* așa de singură se simțea? Avea o carieră respectabilă, o casă frumoasă, pisici, părinți, un frate și o cumnată și o mulțime de rude și prieteni în lista de contacte. O avea pe Aisha și o cămară bine aprovizionată – ceea ce o făcea să se simtă mai în siguranță și lumea să-i pară un loc mai bun. Faptul că nu mai era neliniștită o făcea să se simtă iresponsabilă, iar faptul că se simțea iresponsabilă îi alimenta iresponsabilitatea, ceea ce ducea la cea mai înfricoșătoare și palpitantă emoție dintre toate: cea de libertate.

— Am 40 de ani, a spus ea după ce s-a așezat la loc în fața lui.

— Am 31, a zis el.

Încă un strat al misterului îndepărtat.

Pe sub masă, Tallie a pipăit hârtiile îndoite din buzunar, simțindu-se vinovată că le șterpelise. Ar trebui să le pună la loc, nu erau treaba ei.

— Uau, ce tânăr ești! a spus ea jovial, sperând să-l molipsească și pe el.

Ardea de nerăbdare să-l cunoască mai bine, să desfacă strânsoarea acelui lucru care-i înclești inima. Îi păsa de Bridge. Indiferent de situație, el avea pentru ce trăi. Înstrăinat cum era de ai lui, tot avea rude în Clementine. Părea interesant și inteligent. Tallie făcea tot posibilul să acorde oricui o șansă.

— Mă *simt* bătrân, a spus el.

— Și eu mă simt uneori bătrână.

— De ce m-ai oprit? a vrut el să știe.

Ochii lui, sfâșietor de triști. Parcă peste ei căzuse o umbră. Imploratori. Ca dintr-o pictură în ulei cu Cristos purtându-și coroana de spini.

— Îmi pasă de tine. Nu vreau să mori. Îmi… pare tare bine că nu ai sărit.

El a scos capacul paharului și a suflat în cafea. A luat o înghițitură și a pus paharul la loc pe masă, apoi s-a uitat la ea.

— Păi, făceai *naibii* un tărăboi așa de mare, că nu-mi mai auzeam nici gândurile, a spus.

Tallie a fost atât de surprinsă, că a izbucnit în râs și și-a acoperit fața roșie ca focul. *Voilà!* Știa că uneori diferența dintre viață și moarte însemna să faci sinuciderea și mai dificilă pentru persoana care se gândea la ea. Citise că rata sinuciderilor scăzuse dramatic în Marea Britanie după o schimbare extrem de simplă: trecerea de la sobele pe gaze de huilă la sobele pe gaze naturale, fiindcă deseori sinuciderea era decisă de oportunitate. O încânta asta, că schimbase totul făcând *naibii* un tărăboi așa de mare. S-a gândit la sesiunea ei de terapie bine intenționată, dar pripită și neglijentă, și la tehnicile ei de salvare improvizate și a fost cât pe ce să se înece cu cafeaua.

— Ai grijă, că ai să verși toată cafeaua, a atenționat-o el.

S-a sprijinit de masă și l-a privit printre degete cum bea din nou din cafea ca și cum nu scosese nicio vorbă.

— Nu am de gând să-ți cer scuze că te-am oprit, a spus Tallie când s-a potolit din râs.

— Nici nu-ți cer asta.

— Bun.

— Ce-ai să faci acum? a întrebat el după o clipă.

S-a aplecat spre ea oftând, sprijinindu-se de peretele de lângă ei. *Stilul nonșalant suicidar.* Era un străin, un bărbat străin. Dar în mod straniu, totul la el îi era deopotrivă nou și familiar când îl punea alături de ceilalți bărbați din viața ei. Bridge avea urechi mici, ca tatăl ei și iubitul din facultate, Nico. Bridge, Nico și Joel, toți aveau mâini frumoase. Bridge semăna cel mai mult cu un tăietor de lemne din cărțile de povești, unul care locuia în adânc de codru și cumva greșise drumul și se trezise în metropolă. Iar timbrul profund, auriu al vocii lui îi amintea de cel al fratelui ei.

— Ce o să *facem* acum? a întrebat Tallie.

Norișorul de neliniște era departe, departe, departe. Drum bun! Nu l-ar fi văzut nici cu binoclul.

Erau pe drum către casa ei. Până acum, nu scosese nicio vorbă în mașină, rezumându-se să răspundă strict la întrebările puse de ea.

— Și? Ai casă sau apartament?

— Aveam. Acum nu prea, a spus el.

— Nu ai unde să stai?

— Nu am spus asta. Doar că nu am casă sau apartament.

— Ai mașină?

— Nu am mașină aici, în oraș.

— Și cum te deplasezi?

— Mă deplasez foarte bine, a asigurat-o el.

S-a uitat la ea, ținându-și mâna pe rucsacul aflat în poală. Tallie a simțit cum teama i se furișează rapid înapoi în suflet când s-a uitat la rucsacul acela. Acolo și-ar putea ține instrumentele de tortură – funiile, pistolul, cuțitele. *Knives Out.* Ce cântec sinistru de pus într-o cafenea! În mintea ei, refrenul se repeta la nesfârșit.

Era întuneric de-a binelea și încă ploua, însă nu chiar așa de tare ca înainte. Sâmbătă era Halloweenul. Ce Dumnezeu făcea? Închisă în mașină, cu acest străin pe scaunul din dreapta, pe care îl ducea la ea acasă? Crease singură filmul horror perfect, iar când aveau să ajungă amândoi la ea, el urma să scoată ce ținea în rucsacul ăla, avea s-o omoare și apoi să o pună undeva unde nu o s-o găsească nimeni niciodată. Părinții și fratele ei urmau să apară la televizor implorându-l pe răpitorul ei să-i dea drumul. Peste ani și ani, fratele ei o să scrie o carte despre tragedie. Avea să fie bestseller și drepturile de autor vor fi vândute pentru a fi ecranizată. Pe Bridge avea să-l joace vreunul dintre puștii ăia din serialele cu vampiri adolescenți. O să câștige un Oscar. Fratele ei o să devină un scenarist de mare succes și o să-și părăsească familia ca să iasă cu una dintre tinerele din același serial cu vampiri adolescenți.

Și toate acestea ar fi trebuit să o împiedice să-l ia acasă pe Bridge, dar nimic nu a mers. Nu făcea niciodată așa ceva și acum îmbrățișa acea energie haotică, nerăbdătoare să afle ce o aștepta la capătul aventurii. Gura imensă a lumii se căsca în fața

ei! Se întâmpla ceva, ceva ce nu putea controla. Primise cheile de la cușca leului și acum era înăuntru, mângâindu-l. Privind în ochii lui de ambră palidă.

Bridge

(Cu mașina prin ploaie. Are mașina curată și radioul oprit. Șoseaua nu e aglomerată, iar Tallie se uită în ambele direcții, chiar și când are verde.)

— Așa… ai vreun hobby? a întrebat ea.

— Asta sună a discuție de complezență.

— Ai dreptate. Bine, discuție importantă… după divorț eram așa de tristă, că nu mai știam ce să fac. Întreaga mea lume era spulberată, iar eu mă simțeam, la rândul meu, făcută praf. Nici nu mai vedeam pe unde merg.

— Și acum te simți mai bine?

— În mare parte, da.

(Sirena unei mașini de pompieri alungă liniștea semaforului roșu. Tallie trage pe dreapta ca să lase mașina să treacă. Stă cu mâna pe schimbătorul de viteze. Se uită în oglinda retrovizoare, aplecându-se puțin mai aproape de uraganul ce se învolburează în scaunul din dreapta.)

Tallie

Când Tallie se mutase aici, complexul Fox Commons era nou-nouț. O comunitate cu de toate, cum nu mai era alta în Louisville. Când ajungeau acasă de la muncă, majoritatea rezidenților își schimbau mașinile scumpe cu mașinuțe de golf și le foloseau ca să-și pună copiii în ele și să-i ducă, la apusul soarelui, la locul de joacă de la școală sau pe potecile de drumeții, ori la fântâna din piațetă, ori la amfiteatrul ce dădea către lac. Aveau șstrand, câteva terenuri de tenis, două saloane de frumusețe și o clădire dedicată exclusiv cabinetelor medicale – dermatologi, neurologi, alergologi, pediatri, interniști, chirurgi plasticieni. Locatarii aveau la dispoziție restaurante rafinate pe alese, cu terase în aer liber din belșug, printre care și *trattoria* preferată a lui Tallie, un loc unde se serveau tăiței thailandezi, sushi, pizza și un bistrou american cu cei mai buni burgeri din oraș. Mai era acolo și o cofetărie în culori pastel, unde înghețata se făcea cu lapte din surse locale și un bar irlandez cu atâtea becuri verzi ca limeta, că oricine intra, devenea pe loc Elphaba, vrăjitoarea din *Wicked.* Mai erau planificate două hoteluri – unul imens, unul gen boutique. Recent, avusese loc ceremonia de inaugurare a șase clădiri de apartamente, bej, frumos aliniate, și fusese tăiată o panglică cu o foarfecă ridicol de mare. Lionel era unul dintre investitori, așa că el și soția lui participaseră la ceremonie, apoi trecuseră pe la Tallie pentru un pahar de Bourbon dintr-o rezervă limitată, urmat de o prăjitură de casă cu dulceață de Kentucky.

***

Treptele ce duceau pe veranda din cărămidă albă a lui Tallie erau mărginite cu bostani – unii portocalii, alții albăstrui, de nuanța zerului. Pe ușa lată, galbenă, era prinsă o coroană bogată din frunze portocalii, roșii, galbene și maro. Pe unul dintre scaunele de ratan de pe verandă era o pernă din pânză cu buline, pe care scria HOCUS. Pe cea de pe celălalt scaun –

POCUS. Pe covorul de la intrare, cu peri aspri de culoarea fânului, scria cu litere negre de mână, cu bucle elegante, HELLO.

— Ăăă… pot să fac ceva de mâncare. Ți-e foame? l-a întrebat odată ce au intrat.

Casa era imaculată, fiindcă în seara dinainte șterse praful, măturase și bătuse covoarele. Să fi fost din cauza hormonilor? Perimenopauză? Simțea nevoia să-și aranjeze cuibul, ca o viitoare mamă, și acum se hotărâse să-l ia acasă pe Bridge, ca pe una dintre pisicile ei găsite pe stradă.

De obicei, pisicile ei erau temătoare în preajma străinilor, dar Bridge le stârnise curiozitatea și se foiau prin sufragerie cu cozile ridicate, drepte și încârligate la vârf.

— Cel portocaliu e Jim și cea neagră e Pam, a spus ea.

— Ca personajele din serialul *La birou.*

— Exact!

În puținul timp petrecut împreună, se obișnuiseră deja să facă ping-pong cu întrebări și răspunsuri. Ea îl întreba ceva, el o ignora total, ca să răspundă trei întrebări mai târziu, ambii amintindu-și exact unde rămăseseră. Era ușor să-l placi. Își lăsase rucsacul la picioare și își scosese jacheta. Tallie i-a luat-o și a atârnat-o la uscat într-un cuier din spălătorie.

— Pot să te ajut la gătit. Da, aș mânca ceva, a spus el așezându-se pe canapea.

— Excelent! Bun. Uite cum facem!

Tallie s-a dus în dormitor și s-a întors cu niște haine uscate.

— Poți să te îmbraci cu astea, a spus întinzându-i-le. Mă duc în dormitor să mă schimb și eu. Apoi pregătim cina.

***

Tallie a încuiat ușa de la dormitor după ea și apoi și-a lipit urechea de ușă ca să-l audă. Să-l audă făcând ce? Orice. S-a lăsat pe podea și a scos hârtiile din buzunare. A deschis-o pe prima. Avea scrisul tipic masculin – cu litere ca de tipar, mici, aproape cursive. S-a uitat în josul paginii după o semnătură. Nu era semnată. Dar la început, un nume.

Christine,

Scumpa mea, minunata mea, Christine, dragostea și viața mea. Lumea mea s-a întunecat când ai plecat. Ești sufletul meu. Fără tine sunt distrus și gol pe dinăuntru. Ce altceva aș putea să fac? Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine. Îmi pare tare rău pentru tot. Te rog, nu fi supărată pe mine! Te iubesc!

Te iubesc
așa
de mult,
Dumnezeule!
Fir-ar a naibii de treabă!
Christine!

Tallie și-a lipit iar urechea de ușă și a ascultat. Nimic. A împăturit la loc prima scrisoare și a desfăcut cealaltă hârtie. Niciun nume jos. Dar sus…

Brenna, soarele meu. Acum e beznă.
Te rog să nu te superi pe mine.
Te iubesc așa de mult!
Am

Scrisoarea era neterminată. Și-a scos telefonul și a căutat pe Google *Christine* și *Clementine, Kentucky,* conștientă că avea să-i fie imposibil să găsească ceva folositor fără nici o altă informație. A introdus ca termeni de căutare *Brenna* și *Clementine, Kentucky,* și tot nimic. A încercat cu ambele nume împreună. O căutare fără rezultat. A aruncat o privire la lista cu *Cei mai căutați infractori din Clementine* ca să vadă dacă nu găsea vreunul care semăna cu el. Nici gând. A lărgit aria de căutare la *Cei mai căutați infractori din Louisville, Cei mai căutați infractori din Kentucky, Cei mai căutați infractori din America.* A trecut prin toate informațiile, mijind ochii ca să recunoască pe cineva. Din fericire, nu a recunoscut pe nimeni.

Tallie nu era foarte prezentă pe internet, avea doar o pagină de Facebook rareori actualizată, mai mult privată și nimic care

să facă legătura între ea și cabinetul ei de psihologie. Pe site-ul cabinetului era trecută drept *Dra T.L. Clark,* așa cum își spusese dintotdeauna, și înainte, și după divorț. Nu luase numele de familie al lui Joel, fiind mulțumită cu al ei. Dacă Bridge încerca să o caute pe internet, nu avea să găsească nimic.

Dacă i-ar fi fost într-adevăr client, ar fi trebuit să raporteze cuiva tentativa lui de suicid. Dacă ar fi fost într-adevăr clientul ei, ar fi făcut adnotări în fișa de client. Dacă timpul petrecut până acum împreună ar fi fost o ședință programată, ar fi completat fișa astfel:

Numele clientului: Nume de familie necunoscut, „Bridge"
Vârsta: 31

Bridge te privește cu ușurință în ochi. Tăcut din fire? A zâmbit o dată, poate de două ori. Anxietate? Ideație suicidară. Depresiv. Posibil ca tentativa de sinucidere să fi fost prima, posibil să fi fost impulsivă. Bridge e amuzant și fermecător. Pare să aibă o stare bună de sănătate, echilibrat emoțional (în ciuda tentativei) și cu bun-simț. Limbajul trupului e relaxat, apetitul e normal.

Medicație: antihistaminice

Bonus: pisicile îl plac

Impedimente la tratament: refuză să-mi spună cum îl cheamă. Pare să creadă că tentativa lui de sinucidere n-a fost așa mare lucru. În plus… nu și-a dat consimțământul pentru tratament.

Rude / Prieteni (?): Christine și / sau Brenna?

Obiectivele clientului:??

Tallie a pus ambele scrisori în sertarul de sus al comodei, sub dantelele negre pe care nici nu se mai gândise să le poarte de când plecase Joel. Și-a scos hainele și și-a pus altele curate – un tricou cu mânecă lungă și mascota fosforescentă a Universității ei pe piept și o pereche de colanți negri. S-a dus la baie, a făcut pipi, s-a pieptănat, și-a dat rapid pe buze cu un gloss transparent, s-a uitat în oglindă. Când a intrat în sufragerie, Bridge stătea unde îl lăsase, îmbrăcat cu hainele uscate pe care i le dăduse ea, de parcă apăruseră pe corpul lui printr-o vrajă.

Pisicile torceau la el în poală.

— Ești pregătit să gătim? E ceva ce nu-ți place? a întrebat ea.

Era flămândă; și el era flămând. Erau doi oameni care trebuiau să mănânce, atât. Toată lumea avea nevoie de mâncare. Era în regulă să mănânce împreună. Joel nu gătea niciodată și, dacă era prost dispus, putea fi mofturos. S-a gândit la poza cu el pe care o văzuse pe rețeaua de socializare, cea în care făcea grătar ca un bou.

— Îmi place să gătesc și nu sunt mofturos, a spus Bridge ridicând cu blândețe fiecare pisică și punând-o lângă el pe canapea.

Tallie s-a aplecat să ia hainele umede, împăturite ordonat la picioarele lui.

— Nu te deranja…

— Nici nu vreau să aud. Le spăl, a spus ea luându-le.

S-a dus în spălătorie și le-a băgat în mașina de spălat.

— Și nici acum, când o să mâncăm împreună, nu vrei să-mi spui cum te cheamă? l-a întrebat când s-a întors.

Era hotărât să păstreze misterul. Era curioasă să vadă cât avea să-l țină hotărârea asta.

— Mă cheamă Emmett, a spus el.

Așa de firesc, de parcă tot ce trebuia era să-l mai întrebe o dată cu frumosul.

Numele clientului: Nume de familie necunoscut, Emmett.

— Bine, Emmett. Hai în bucătărie!

Emmett

Emmett putea să se ducă pe pod după cină. Se întrebase cândva dacă durerea avea să se oprească vreodată și nu se oprise, deci nu-i așa că podul era ultima lui speranță? *Singura* lui speranță? Moartea și speranța se luptau în sufletul lui, încleștate. Ce-i mai rămăsese în afară de pod?

Când era în baie, la cafenea, se uitase pe furiș afară și o văzuse pe Tallie cotrobăindu-i prin buzunarele hainei și luându-i scrisorile. Făcea pe detectiva și probabil că văzuse toate sezoanele, fără pauză, din *Lege și ordine: Brigada specială,* cu pisicile în brațe. Probabil că o adora pe Olivia Benson.

Tallie îi dăduse un tricou alb, pantaloni de trening gri și un pulover. Rămăseseră de la fostul ei soț. Și-a scos medicamentul din rucsac și l-a luat umplându-și cu apă mâna făcută căuș, dându-și capul pe spate. Nu avea sens să-și ia pastila, dar ce dacă o lua? Tallie îi amintise de ea… se purta tare frumos cu el.

Înainte să sară peste balustradă, stătuse pe pod și numărase vehiculele.

(Șapte dubițe. Cinci camionete. Patru camioane. 15 mașini. O motocicletă, o bicicletă. Undeva, la distanță, o persoană cu glugă pe cap, îndepărtându-se. Luminile podului sunt aprinse, dar una pâlpâie. Una din mașini claxonează. Cineva a desenat pe oțel un penis galben-neon lângă abțibildul cu AVORTUL OPREȘTE O INIMĂ CARE BATE.)

Iar acum era timpul să pregătească cina. Cina cu Tallie. Tallulah Clark. O străină. Nu mai cunoscuse nicio Tallulah până acum și a prezis că ea avea să se poarte altfel decât oamenii pe care îi cunoștea el, ceea ce era adevărat. Punea o mulțime de întrebări și îi zâmbea de parcă nu îl găsise adineauri pe un pod, dornic să sară, dornic să pună capăt zgomotului, dornic să se *termine* totul cumva.

Dar podul avea să fie acolo și mai târziu, așteptându-l cu brațele deschise. Nu era nevoie să facă nicio programare. Alesese ziua de azi dintr-un motiv anume, dar putea să o facă și mai târziu, ori mâine. Nu conta. Nimic nu conta. Voia să

conteze. Voia ca *totul* să conteze, dar nimic nu conta. Durerea dăduse de perete o ușă din inima lui, de care nici nu știuse că exista și care se trântise în urma lui. De trei ani se afla de cealaltă parte a ușii. Prea mult timp. Izolat de lume, incapabil să evadeze, pus la pământ și imobilizat de întunericul care refuza să-și slăbească strânsoarea. Dacă sărea de pe pod însemna că avea o șansă să zboare înainte de prăbușirea în gol. Când se cățărase peste balustradă, era înghețat, ud și singur; Tallie apăruse și adusese căldura. Și acum Tallie scotea din frigider o vânătă și un ciorchine de roșii mici dintr-o cutie și le punea pe blat.

(O olivieră verde cu ulei de măsline, o râșniță de piper înaltă, maro, o solniță din ceramică albă pe care scria în relief, cu majuscule, SEL. Linguri de lemn mai deschise și mai închise la culoare, într-un borcan. O plantă agățătoare atârna de un cârlig din tavan. În podea, în fața chiuvetei, o mică adâncitură – o scobitură minusculă în care putea intra degetul mare de la picior.)

— Pastele ne plac tuturor, nu? îți dau o stare de bine, a spus ea.

— Așa e, îmi plac pastele.

— Vrei să tai tu legumele?

— Sunt un bărbat străin la tine în bucătărie și vrei să pun mâna pe cuțit? a întrebat el.

Nu s-a putut abține să nu o întrebe. Ce se întâmpla?

— Îți studiez vibrațiile încă de când am oprit mașina și nu reușesc să mă conving pe deplin că ai o energie violentă. Încerc să o simt, dar nu pot. Am încercat să mă *forțez* să o simt și nu pot. Sinceră să fiu, mie îmi pari un pisoiaș, a spus ea.

Christine îi spusese cândva același lucru. Nu chestia cu pisoiașul – nu știa ce să creadă despre asta –, dar îi spusese că era un spirit blând. Și Emmett presupusese că era dezamăgită de el din cauza asta. Un semnal întunecat, macho, pe care nu îl emitea, dar ar fi trebuit să-l emită. De parcă era vreun fenomen care nu era perceput de radarul meteo, iar asta o năucea. Genul acela de remarci i se păreau critice când veneau din partea femeilor, dar comentariul hipiot al lui Tallie despre *vibrații* îl intriga.

— Îmi studiezi *vibrațiile*? a întrebat-o.

Ea a arătat spre cuțit, iar el l-a luat și a început să taie ceapa, în timp ce ea a umplut cu apă o oală mare și a adăugat sare, apoi s-a dus la dulap și a scos o cutie de rigatoni.

— E un dar al meu. Oamenii cu energie violentă emit un fel de fum verde-închis. Are *gust* amar. Știu sigur. Iar haina ta, rucsacul tău… sunt verde-închis, dar nu au culoarea energiei tale. Aceea e ca… un norișor de abur liliachiu, a spus ea stând în bucătărie, sprijinită de blat, cu un picior ridicat, ca un flamingo.

— Și radarul ăsta al energiilor e așa de puternic, că nu ai nicio problemă să pui un cuțit în mâna unui sinucigaș.

— Așa se pare.

S-au uitat tăcuți unul la altul. Au început să-l usture ochii de la ceapă. Ea a scos dintr-un sertar o lumânărică și a aprins-o pentru el, apoi a pus-o pe blat.

(Un sertar lat, plin cu lumânărele – lumânărele-pastilă și pixuri, creioane, un mosor de fir auriu din care iese un vârf de ac, o rolă de bandă adezivă, o ruletă, un pachet de cărți, un teanc de post-it-uri viu colorate. Blaturile ei: bambus palid. În colț, lângă peretele cu ceramică de culoarea cetii: un castronel de cristal cu mărunțiș, o pereche de cercei galbeni, două ace de siguranță închise.)

— Nu e parfumată. O să-ți mai aline ochii. În mod normal, trebuia să o aprindem înainte să te apuci de tăiat, dar ce naiba, e bine și acum, a spus ea și a râs.

— Creează atmosferă, asta e sigur, a spus Emmett.

S-a uitat la flacără și a continuat să taie.

— Atunci consider că scopul a fost atins!

— Deci așa… un norișor liliachiu, a spus el dând din cap.

— Fără nicio urmă de îndoială, a spus ea.

— Ce culoare are energia fostului tău soț?

— Roșu-bordel.

— Roșu-bordel, a repetat el.

După cină o să spună că vrea să se plimbe, ca să-și limpezească mintea. Putea să se ducă atunci pe pod, noaptea, și să sară. Ar scădea substanțial șansele să fie văzut și oprit de vreo persoană care poate citi culorile energiilor. Ultima cină: rigatoni alla Norma. A împins ceapa într-o parte pe tocător și a

spălat vânătă la robinet. S-a apucat de tăiat.

— Știi să mânuiești cuțitul, a spus ea. Nu am tăiat în viața mea o ceapă așa de repede și de perfect.

— Pot să-mi pun un pahar de vin? a întrebat el.

— Păi… probabil că nu ar trebui, având în vedere că mai devreme nu te simțeai prea bine.

— Îți mulțumesc că-mi porți de grijă. Îți sunt cu adevărat recunoscător. La drept vorbind, cred că m-ar ajuta să mă relaxez.

— Ai avut vreodată probleme cu consumul de alcool în exces? Iartă-mă, dar cred că e de datoria mea să te întreb.

— Înțeleg. Și nu, nu am avut, pe cuvânt!

— Poate că e bine să bem un pic de vin, a spus ea scoțând o sticlă de vin roșu.

— Cât timp ai fost măritată? a întrebat-o.

— Aproape 10 ani și jumătate.

— De cât timp ești divorțată?

— De aproape un an, a spus ea.

Emmett i-a mulțumit și a turnat vin în două pahare, iar pe al lui și l-a pus în față. Ea s-a dus la bufetul de lângă aragaz și a scos o tigaie mare, apoi a aprins ochiul de lângă oala cu apă pentru paste. El a continuat să taie, iar ea a pus în tigaie câteva linguri zdravene de ulei de măsline. El a luat o pauză și a băut niște vin. De o vreme, nu mai bea deloc vin; i-a alunecat pe gât ca o panglică de mătase.

— Ai locuit în casa asta cu soțul tău? a întrebat-o.

— Da. Dar e a mea. Locuiam aici dinainte. S-a mutat la mine când ne-am căsătorit… apoi s-a mutat în altă parte.

— Simplu, a spus el.

— Probabil că ar trebui să pun sare pe vânătă, ca să nu fie amară, a spus ea.

— Nu e nevoie. Vinetele sunt rareori așa de amare încât să fie nevoie să le presari cu sare.

— Atunci așa facem. Te cred pe cuvânt.

— Îți place să stai singură? Nu ți se face frică? a întrebat-o terminând de tăiat legumele.

(Un suport de cuțite lângă aragaz. Un singur geam larg, cu perdele

albe, în bucătăria ei, încă unul în ușa ce duce pe terasă. Intră lumina din spatele casei. Fereastră mare, cu boltă arcuită sus, în sufragerie, prin care intră lumina de la felinarul de pe stradă.)

Tigaia cu ulei de măsline aștepta încinsă. Emmett s-a dus la aragaz și, cu cuțitul, a împins în ea cuburile de vânătă și ceapă, care au început să facă bule și să sfârâie.

— Bun, acum roșiile, a spus Tallie întinzând mâna după cuțit.

Emmett a întors mânerul către ea și i l-a întins încet.

— Am pistol. Și sistem de alarmă, a adăugat ea.

— Și aceste două feroce pisici de atac, a spus Emmett, uitându-se la ele cum i se unduiau printre picioare.

Avea grijă să nu se miște prea mult, ca să nu le sperie. S-a sprijinit de blat, sorbind din vin.

Se gândea că, dacă voia, tot putea să fie mort până dimineață, când a întâlnit privirea lui Tallie. Oare era capabilă să-i citească gândurile?

Ar fi ușor.

Unu.

Doi.

Trei.

— Exact, a spus ea.

S-a apucat de tăiat roșiile, lăsând aragazul în grija lui. A dat mai tare focul la oala cu apă, a adăugat multă sare de mare și a acoperit oala cu capacul.

— E bine ca o femeie să aibă pistol, a spus el. Acum e rândul meu să te întreb. *Tu* ai o energie violentă? Poți să ți-o citești pe a ta? Nu știu cum funcționează chestia asta.

— Ar trebui să-l întrebi pe fostul meu soț, a răspuns ea.

— Aha!

— Mi-e frică de *unii* bărbați, dar nu mi-e frică de tine.

— Fiindcă sunt un pisoiaș pufos, liliachiu, a spus el.

Tallie a îndreptat spre el vârful cuțitului.

— Emmett și mai cum? Care e numele tău de familie?

— Doar Emmett. Ca Bono.

— Bine.

— Ai fost foarte bună cu mine. Nu sunt mulți oameni care ar face ce faci tu. Sunt conștient de asta, a zis el.

Legumele sfârâiau în tigaie, iar apa pentru paste a dat în clocot. El a deschis cutia de rigatoni și a scuturat-o lăsând pastele să cadă în oală. Tallie a terminat de tocat roșiile și a rămas în picioare, bându-și vinul roșu și privindu-l de parcă *putea* să-i citească într-adevăr culorile. Gândurile.

Și-au mâncat pastele cu parmezan și mozzarella, și-au băut vinul, iar după ce au terminat, s-au așezat pe canapea. El s-a instalat la un capăt; Tallie, la celălalt, după care și-a adunat picioarele sub ea și a pornit televizorul, pe campionatul de baseball World Series. Era cumva liniștitor faptul că nu epuiza niciodată întrebările. Discuția lor nu mai părea deloc de complezență.

Care e filmul tău preferat? Unde ți-a plăcut cel mai mult din toate locurile în care ai fost? Ai o carte preferată? Ce alte feluri de muzică îți plac? Dacă nu-mi spui numele de familie, poți să-mi spui măcar al doilea nume de botez?

Al ei era Lee. Tallulah Lee Clark. El i-a spus că al doilea nume al lui era Aaron, iar filmele lui preferate erau *Înapoi în viitor* și *Banda sălbatică,* dar nu i-a spus cât de mult îi amintea Sissy Spacek de mama lui. Locul lui preferat, în afară de Kentucky, era Parisul. Iubea prea multe cărți ca să aleagă una preferată. Îi plăceau și alte genuri de muzică pe lângă Radiohead. Frank Ocean, Sturgill Simpson, Solange, John Prine, OutKast, Alabama Shakes, A Tribe Called Quest, the Roots, Free.

Emmett nu prea mai asculta muzică. Nu mai citise o carte de un an întreg. Nu-și mai amintea când se uitase ultima dată la un film.

— E rândul tău, a spus el.

Tallie dăduse televizorul încet, dar încă se auzea un murmur în fundal. Vinul din fluxul lui sanguin – o gumă de șters care îi ușurase povara sufletului, de parcă ar fi fost în stare în orice clipă să se desprindă de pământ și să plutească spre zări noi, ca un balon. Aproape că putea confunda senzația aceea cu fericirea.

— Îmi plac *o mulțime* de filme și musicaluri. Toate filmele cu James Bond. *Cântând în ploaie* și *Funny Girl…* toate filmele

clasice… le-am văzut de o mie de ori. Când eram mică, mă uitam la ele cu mama. De aceea California e unul dintre locurile mele preferate… fiindcă iubesc așa de mult vechiul Hollywood, a spus ea.

A continuat să vorbească, menționând că era membru oficial al Societății Jane Austen din America de Nord și că era pasionată de cărți. A vorbit despre serialul *Străina* și despre faptul că asculta multă muzică de relaxare, folk și multă muzică veche.

— Plus Sade, Patty Griffin, Aretha Franklin, Ella Fitzgerald, Etta James, Ben Harper, Florence and the Machine, One Direction…

— One Direction? Trupa aia de băieți din… de unde? Marea Britanie?

— Da, și să nu cumva să încerci să faci mișto de mine, fiindcă am o cană cu Harry Styles pe care legea îmi permite să o folosesc drept armă. Bineînțeles că One Direction, trupa britanico-irlandeză acum dispărută, a spus ea dându-și ochii peste cap. Nu am de gând să-mi cer scuze că-mi place muzica veselă, săltăreață! Lumea e și-așa sumbră. Însă îmi dau seama că probabil nu ar trebui să mă dau de gol cât de tare îmi place ABBA, cel puțin nu încă.

Emmett și-a ridicat mâinile, predându-se, și a început să râdă. Un accident. Vinul era de vină. Falsa fericire îl luase de subsuori și îl ridica tot mai sus. Nu își putea stăpâni zâmbetul, trădând astfel întunericul din inima lui. A dat din cap și a continuat să bea. Scopul era să se îmbete cât putea de tare, fără să i se facă rău ori să nu mai știe de el. Probabil că îi mai trebuiau încă două pahare. Starul echipei Yankees a aruncat o minge aiurea, dând avantaj celor de la Giants. Emmett s-a dus în bucătărie și, după ce i-a cerut permisiunea lui Tallie, a adus în sufragerie sticla caldă de vin roșu. Ea a ezitat puțin înainte să cedeze.

Au băut. Ploua. Au băut iar. Ploua și mai tare.

— Ce culoare are acum *toată* energia mea? a întrebat el.

Cuvântul *toată* s-a rostogolit de pe buzele lui, fiindcă sângele lui era acum vin. Încăperea era vin. El, Tallie și pisicile, împreună cu toată casa, aveau să se dizolve într-o baltă de vin,

să picure și să alunece afară, risipindu-se în apa de ploaie.

— A, nu se schimbă. Mă rog, de obicei. Tot un norișor liliachiu este, a spus Tallie.

El i-a mai turnat vin în pahar, apoi și-a pus și lui.

— O să-mi spui dacă se schimbă, da? Promiți? a întrebat el.

Nu flirta cu ea. Nu intenționat. Îi plăcea să-și închipuie că ajunsese mai presus de dorință sexuală, având în vedere că aceasta putea fi ultima lui zi de viață. Îi plăcea sunetul pe care îl făcea ploaia care bătea în ferestrele ei; poate că ploaia nu avea să se mai oprească niciodată. Apele ar crește tot mai mult și mai mult și mai mult, ridicându-i și purtându-i departe. Toată planeta ar fi acoperită de ape și nimeni nu s-ar plânge. *Aceasta e noua normalitate,* ar spune conducătorii lumii. Ori poate s-ar îneca, poate s-ar îneca toți. Atunci nu ar mai trebui să ia el decizia; ploaia i-ar hotărî soarta.

— Promit, a spus ea.

— Dar la un sinucigaș autodistructiv ca mine – a zis Emmett și și-a atins pieptul –, este imposibil ca energia fie altfel decât *oarecum* imprevizibilă și poticnită. Sunt ca un post de radio care nu se prinde ca lumea? Nu ar trebui să fie ăsta momentul în care-mi spui care e problema mea?

Cei de la Giants au mai marcat o dată. Dacă recuperau handicapul și câștigau meciul, avea să mai aștepte, nu o să se întoarcă imediat pe pod. Și dacă aștepta, iar Giants câștigau campionatul… atunci ce-avea să se întâmple? În minte îi pâlpâiau impulsuri ca lumina bâzâitoare a unui neon defect, în timp ce își cântărea trecutul, prezentul și viitorul care nu exista. Tot ce se putea întâmpla. Cum lumea lui s-ar putea schimba într-o clipă. Trecuse prin toate și era al dracului de obosit. Nu avea dreptul să fie obosit? După tot ce trăise? Oricum, zilele lui de mâine încolo îl așteptau cu fălcile căscate, clămpănind din colți, ca un lung șir de aligatori. Nu era nimic rău în a mai aștepta câteva zile.

— Nu e nevoie să-ți spun eu care e problema ta. Tu vrei să-mi spui *mie* care e problema ta? a întrebat ea.

Pisica i-a sărit în poală, torcând, iar Tallie a mângâiat-o pe spate.

— Nu ai nicio problemă. Mă rog… doar că ești prea încrezătoare, a spus el.

— Evident, a zis Tallie deschizând larg brațele. Dar, în general, am mult mai puțină încredere în oameni decât ai bănui, însă în cazul tău, mă bazez pur și simplu pe instinctele mele, care sunt mult mai corecte acum, după divorț. Am încredere în ele mai presus de orice. Și, sinceră să fiu, e una dintre noile mele reguli: să nu-mi fie teamă să-mi trăiesc viața.

Giants au marcat din nou, ajungând la egalitate. Poate că partida nu avea să se termine niciodată, la fel ca ploaia.

— Ți-a fost vreodată frică de fostul tău soț?

— Aaa, dragul de Joel, a spus ea.

— Ți-a fost frică de Joel?

— Nu prea. N-a fost niciodată violent, dar avea uneori niște stări sumbre. Uneori încă mai am senzația că vorbesc despre un vis, fiindcă totul s-a întâmplat extrem de repede. Am aflat… s-a mutat cu ea… am divorțat. S-au căsătorit și au făcut un copil, a continuat Tallie, mimând apoi că i-a explodat capul. Nu am vorbit niciodată pe îndelete despre asta. Foarte multe lucruri au rămas nespuse, iar acum simt că e prea târziu. Ce sens are? E uluitor cum poți să crezi că știi bine un om și de fapt să nu-l cunoști deloc. Poate nici măcar un pic… dar nu asta m-ai întrebat. Însă încă îl mai urmăresc pe platformele de socializare, a încheiat ea, iar vorbele i-au ieșit din gură poticnit, ca încălțate în bocanci cu tălpi lipicioase.

Era pilită ca și el, iar sângele parcă le zumzăia în vene. Erau două albinuțe ce își atingeau antenele. Zumzăind.

— Eu nu am conturi pe rețele de socializare, a spus el.

— Băiat deștept. Nu-mi face plăcere, dar îmi bag nasul pe acolo. Joel nu și-a schimbat parola, așa că uneori mă uit prin contul lui.

— Și ce vezi?

— Totul, a spus ea.

— Și cum te simți când te uiți la chestiile alea?

— Asta sună a întrebare pe care ți-aș pune-o *eu* ție.

— Sunt curios când îmi spui că-ți pândești soțul pe platformele de socializare, a spus el mângâindu-și bărbia.

Tallie a zâmbit și i-a spus că încerca să nu-l mai spioneze pe Joel, dar că el se schimbase așa de mult, într-un timp așa de scurt, încât ei mai că nu-i venea să creadă că fusese vreodată cu el. Îi spunea *Joel din Montana* și o spunea de parcă era o nouă specie de Joel care trebuia împăiată, marcată și urmărită.

— Cum se poate să fie acum o persoană *complet* diferită? Și-a lăsat părul să crească și poartă o mizerie de coadă la ceafă, pe care o urăsc din toată inima. E tată; au un cal. Îmi făcea zile fripte din cauza pisicilor și acum are *un cal*? a spus ea ridicând vocea.

Pilită.

— Nu știe ce pierde, a zis Emmett.

Cuvintele deveniseră clișeu dintr-un motiv întemeiat – uneori nu știai ce altceva puteai să spui.

Unde îi pusese Tallie scrisorile? S-a uitat la rucsacul aflat pe jos, la picioarele lui, și l-a atins cu degetul de la picior. Purta șosetele curate și uscate pe care i le dăduse ea – albe, cu o dungă subțire, aurie, peste degete. Un jucător a fost înlocuit. Apoi a intrat un calup de reclame.

— Nu sunt singura persoană căreia i s-a întâmplat asta… așa ceva se întâmplă zi de zi, știu. Dar presupun că trebuie să găsesc o cale de a trece peste și de a-mi continua viața. Aproape că am găsit-o, a spus Tallie.

Privea în gol, de parcă era singură și visa cu ochii deschiși, de parcă nu vorbea cu el.

— Ce te-ar ajuta să depășești complet trauma?

— Încă puțin timp, a spus ea și a făcut o pauză, apoi a adăugat: Și ar fi frumos dacă Joel ar recunoaște că nimic nu a fost din vina mea și că nu aș fi putut face nimic ca să opresc ce s-a întâmplat. Dar, mai ales, mi-ar plăcea la nebunie să-l aud spunându-mi că nu stresul provocat de fertilizarea *in vitro* l-a îndepărtat de mine, a concluzionat ea, apoi s-a oprit.

Emmett n-a spus nimic, doar o asculta, iar Tallie a continuat.

— În sufletul meu, știu toate astea și nu-mi imaginez că pot controla ce face o altă persoană, dar m-aș simți tare bine să-l aud spunând asta. Însă n-o să-i spun niciodată ce vreau, așa că…

— Poate o să-i spui la un moment dat. Nu se știe ce-ți aduce

ziua de mâine, a zis Emmett, îndreptându-se de spate și dorindu-și să-și poată crede propriile minciuni.

— Nici în cazul tău nu se știe, a spus ea.

— Să zicem că da.

— Te simți mai bine?

— Să zicem că da, a repetat el.

Și-a turnat ce mai era în sticlă și a privit vinul roșu ca de împărtășanie care licărea în pahar, preț de câteva clipe lungi.

— Emmett, ar fi în regulă pentru tine să rămâi aici în noaptea asta? l-a întrebat Tallie, risipindu-i profunda vrajă ecleziastică în care se cufundase.

— Numai dacă… ești absolut sigură că e în regulă pentru tine. Adevărul e că-mi place aici.

— Ai prefera să dormi pe canapea sau în dormitorul de oaspeți? Iartă-mă că nu ți-am arătat casa cum se cuvine.

S-a ridicat în picioare, arătându-i pe rând camerele cu degetul.

— Spălătoria, dormitorul meu, dormitorul de oaspeți, biroul. Și baia de pe hol e a ta. Eu o am pe a mea, în camera mea.

— O să dorm pe canapea. Îți mulțumesc, a spus el.

Tallie a dispărut pe coridor. Emmett a auzit cum se deschide o ușă și fâsâitul țesăturilor alunecând pe lemn. Tallie a reapărut cu trei pături groase, tricotate: una mov, una maro și una gri. Le-a pus pe canapea și s-a dus iar la dulap, de unde s-a întors cu o pernă.

— Eu le tricotez, a spus ea atingând păturile. Tricotatul mă calmează. Am mereu câte un proiect în desfășurare.

A băgat mâna într-un coș de lângă canapea și a scos un ghem de lână groasă, de care erau prinse șiruri ordonate de tricotaj, atârnând de niște andrele circulare.

— Am început să donez majoritatea păturilor unui adăpost pentru oamenii străzii. De Crăciun și Ziua Îndrăgostiților tricotez căciulițe roșii pentru bebelușii din secția de maternitate a spitalului.

— Uau! Deci tu chiar ești, cum s-ar zice, un om *bun,* a spus el. Nu te temi că… nu știu, în cel mai bun caz, o să-ți golesc casa în timp ce dormi?

— Nu prea. Sunt cam hipiotă când e vorba despre chestii de genul ăsta. Nu am pe-aici vreun cufăr plin cu bijuterii. Lucrurile cele mai prețioase pentru mine sunt eu și astea două pisici, iar noi o să fim dincolo de o ușă încuiată, a spus ea arătând din cap către pisici.

(Pe stradă huruie un camion. Basul adânc ca oceanul al unui vehicul care trece încet zbârnâie prin ploaie, lovindu-se de ferestrele lui Tallie.)

— Ăăă… Le-am scris părinților mei o scrisoare de adio și am pus-o la poștă. O s-o primească mâine. Cel târziu sâmbătă, a mărturisit el când s-a lăsat iar tăcerea.

— O, nu!

— Deci… da. Cam jenant.

— Cum te-ai simțit când ai scris scrisoarea? l-a întrebat ea.

Prezența ei – un balsam răcoros, mentolat, întinzându-i-se pe piele, pătrunzându-i în mușchi.

— A fost oribil, dar mi s-a părut că nu aveam de ales. Să n-o scriu nu ar fi fost corect. Iar să o scriu… și asta ar fi fost oribil. Așa că am optat pentru ce era mai *puțin* oribil.

— Și acum, că ai scris-o, ce simți? O vor primi, și tu ești încă aici. Sunt tare bucuroasă că ești încă aici, a zis Tallie înclinând capul într-o parte.

— De rahat, cred, a spus el.

— Păi, nu vrei să-i suni ca să le explici? Să încerci cumva să o interceptezi? Am putea să facem ceva, a spus ea.

— Deocamdată, nu știu.

Atâta întuneric! Tallie nu avea cum să înțeleagă vreodată, chiar dacă el i-ar explica. Și el n-o făcea. Nu voia să o facă.

— Dar da, o să dorm pe canapea. Îți sunt recunoscător. Niciodată n-aș… uite ce, promit să nu… ăăă, să nu mă omor în sufrageria ta, a spus el.

Și atunci i-a observat unghiile de la picioare, date cu ojă roz-deschis – culoarea preferată a Brennei. Au început să-l usture ochii și i s-au umplut de lacrimi; și-a lăsat capul în mâini. Nu-i venea să creadă că lucrul care îl frângea, care îl făcea, în sfârșit, să plângă era oja de la picioare a lui Tallie. Acea boare de roz, acele amintiri sfâșietoare. Emmett era jenat că i se dezvăluise

prea mult plângând în fața ei. Giants au marcat, preluând conducerea.

— Ascultă-mă. Sper că ai mai auzit asta de nenumărate ori, dar e în regulă să *nu* fii în regulă. Și faptul că plângi nu mă face să mă simt stingherită. Așa că nu vreau să-ți faci griji. Sunt perfect în largul meu cu emotivitatea, a spus Tallie cu o voce blândă și dulce ca oja aceea roz.

— Trebuie să te duci mâine la muncă? Presupun că ai serviciu, a spus Emmett, apoi și-a tras nasul.

— Da, am serviciu. Dar mâine sunt liberă.

— Cu ce te ocupi?

— Cu ce te ocupi *tu*? a întrebat ea.

Emmett și-a tras iar nasul. Simțea în gât un nod tremurător. Fierbinte. Și-a șters nasul cu mâna.

— Am lucrat în o groază de locuri, a răspuns el.

— Dar acum, nu?

— Acum, nu.

— Eu sunt profesoară de engleză, la un liceu. Mi-am luat liber mâine, ca să stau puțin departe de adolescenți, a spus Tallie.

A băut din vin și a pus paharul jos. L-a luat iar și l-a terminat, apoi și-a șters buza de jos cu degetul mare.

— Ușurel! a spus el.

— Ha! De ce cred bărbații că femeile nu rezistă la alcool? Parcă ați considera de la sine înțeles faptul că suntem slabe și vulnerabile, chiar și când nu suntem. Adică *tu* poți să bei în seara asta, dar eu nu?

— Iartă-mă! Glumeam. Pe bune! Nu la asta mă refeream. Nu pari vulnerabilă. Poate că ar trebui să te porți mai mult ca și cum ai fi, dar nu o faci, a spus el.

— Stai așa… ar *trebui*?

— Păi, da. Inviți în casa ta un străin… un bărbat? Un străin *sinucigaș*? Știu că nu poți să nu te gândești la aspectul ăsta. Uită-te la mine! Se pare că nu sunt tocmai întreg la mansardă, a continuat el arătând spre cap. Aș putea să fiu oricine.

— Și eu la fel.

— Da, dar e altceva și știi bine asta.

— Bun, deci… vrei să facem skanderbeg? a întrebat ea mijind ochii.

(Atmosfera tristă din încăpere prinde raza de lumină și o preia fulgerător, luminându-se. Cu iuțeala unei prisme de cristal în soare.)

S-au așezat turcește pe podea, cu măsuța de cafea între ei. Ea și-a pus cotul pe lemn.

— Skanderbeg la beție, a spus Emmett.

— Te așteptai la cu totul altceva când te-ai trezit azi-dimineață.

Pe el încă îl mai usturau ochii de la plâns și îi zvâcneau tâmplele.

— Așa e, a zis. Și sunt stângaci, deci aici ai un avantaj.

— Da, am observat, a spus ea apucându-l de mână. Ar trebui să te avertizez că pot să-ți țin piept.

— Nu mă îndoiesc.

I-a cuprins mâna cu a lui și interiorul palid al încheieturilor lor s-a alipit într-un sărut. Tallie a numărat până la trei. El i-a opus o rezistență respectabilă, apoi a lăsat-o să câștige, iar ea a știut. N-a spus-o, dar el a știut că ea știa. Au rămas amândoi pe podea. S-au uitat în tăcere cum echipa Giants a câștigat meciul.

Deci, era oficial.

El avea să mai aștepte.

Tallie a spus că i s-a făcut somn și i-a arătat cum să descuie ușa de la intrare dacă voia să iasă, să ia aer. I-a spus că putea să se servească din bucătărie cu tot ce vrea.

— Am o tonă de gustări, a spus ea, arătând spre cămară. Și o să-ți pun hainele în uscător.

— Mulțumesc. Pot să-ți folosesc calculatorul dacă promit să nu-mi bag nasul pe nicăieri? a întrebat el.

Laptopul ei subțire era pe măsuța de cafea – o insulă argintie luminoasă pe tot acel ocean de lemn de cireș.

— Sigur că da. E la dispoziția ta, a spus ea. Noapte bună, Emmett!

— Noapte bună, Tallie!

Emmett a urmărit-o cum s-a îndepărtat pe coridor, a intrat în spălătorie, apoi în dormitorul ei și a închis ușa. A tras cu

urechea ca să audă clicul încuietorii. Când l-a auzit, a deschis laptopul și și-a încălcat promisiunea.

Așa cum spusese, Tallie era logată la contul de Facebook al fostului ei soț ca să-l urmărească. Joel nu avea cum să nu știe că Tallie stătea logată la contul lui și că își băga nasul pe acolo. Probabil că asta și voia. Mai întâi, Emmett a intrat în mesageria lui Joel. A găsit câteva mesaje de la Tallie. În poza ei de profil erau ea și motanul Jim, pe care îl ținea lipit de fața ei. Avea părul ridicat în creștet; buzele erau de un roșu ca al merișoarelor. Era frumoasă. Zâmbetul ei larg nu era o surpriză totală, ca la alți oameni. Era natural, de parcă chipul ei îl prefera încruntării. I-a plăcut că nu era unul dintre oamenii ăia a căror poză de profil nu seamănă cu ei, ăia care folosesc tot felul de filtre și trucuri și unghiuri studiate ca să mintă lumea. Tallie arăta ca Tallie.

Emmett își terminase paharul de vin și era suficient de beat ca să se oprească din băut. Acum era într-o stare de amețeală fericită, în care ar fi trăit tot restul vieții dacă ar fi fost posibil. S-a instalat mai confortabil pe canapea. Tallie îi dăduse și o pereche de boxeri noi și un pulover gros bleumarin pe care Joel nu îl purtase niciodată. Încă mai avea eticheta. Ea luase dintr-un sertar din bucătărie o forfecuță aurie și o tăiase. Emmett s-a cuibărit și mai mult în el, punându-și picioarele pe măsuța de cafea, și a citit mesajele lui Joel, cu chipul luminat de strălucirea robotică a ecranului. Cel mai recent de la Tallie era scris în vară.

ultima șansă. spune-mi dacă mai ai nevoie de ceva din casă. mai e o cutie cu cărți și niște albume vechi de-ale tale. dacă nu-mi dai un semn, le donez la săraci, presupun că nu mai e nimic altceva de zis.

Joel răspunsese:

Poți să le donezi. Am tot ce-mi trebuie. Și știu că situația asta e aiurea, îngrozitoare etc. Ți-am spus că nu am vrut vreodată să te rănesc și, crede-mă, știu, pare că mănânc rahat. Te-am rugat să mă

ierți, știind că-ți cer ceva uriaș, nemeritat și probabil imposibil. Poți să-mi dai mesaje oricând. Pe Odette nu o deranjează și, chiar dacă ar deranja-o, pe mine nu. Nu spun asta cu răutate. Ea e OK. Suntem OK. Încă mai țin la tine. Nu contează că sunt în Montana sau că nu mai suntem căsătoriți.

S-a întors la profilul lui Joel și a mărit fotografia. Lângă el – o femeie etichetată drept Odette și fetița lor. Odette stătea cu capul pe umărul lui. Bebelușul dormea. Joel se uita direct în cameră, iar Emmett nu avea nicio părere despre chipul lui. Joel putea fi oricine. S-a uitat pe profilul lui Odette, unde a găsit fotografii cu chipul ei drăgălaș, singură, cu prieteni, cu Joel. Poze cu ea gravidă, zâmbind, poze cu ea cu bebelușul în brațe. Odette părea foarte diferită de Tallie. Și-a imaginat că Joel ar fi trebuit să se despice în două ca să le fi putut iubi vreodată și pe una, și pe alta.

Emmett a hotărât să nu caute pe Google *Tallulah Clark* ca să permită misterului ei să se dezvăluie singur. Poate avea s-o caute în drum spre pod, avea să afle că își petrecuse noaptea cu o țicnită care se prefăcea că era normală, dar posta cu regularitate în camere de chat dedicate unor teorii conspiraționiste sinistre, folosind numele ei real. Iar ea nu avea cum să-l găsească *pe el* online. Fiindcă nu era pe nicio rețea de socializare, nu avea ce să descopere dacă încerca să-l caute, ceea ce era sigur că făcuse deja. Ar fi fost o mișcare logică și inteligentă pentru orice femeie în situația ei.

Emmett a deschis o fereastră de browser incognito și a creat un cont de e-mail complet nou. A încercat să se gândească la ceva ce ar alege Tallie. S-a uitat prin sufragerie, a lăsat fereastra în bară și a studiat poza de pe desktop. Îi înfățișa pe Jim și Pam dormind pe canapeaua pe care ședea el acum. A mărit iar fereastra și a ales noul nume de utilizator.

Talliepis. L-a auzit răsunând cristalin în mintea lui, ca refrenul melodiei „China Cat Sunflower" a celor de la the Grateful Dead. Avea să trebuiască să mai adauge și niște cifre, în caz că era deja folosit de altcineva. A aruncat o privire spre DVD-urile de pe raftul de lângă el: toate filmele cu James Bond într-un șir

ordonat, în ordine cronologică. *Talliepis007.* Parola: *J0i2nouaoctombrie.*

S-a întors pe Facebook, a găsit poza de profil a lui Tallie și a salvat-o pe desktop. A încărcat-o ca să apară ca poza ei de profil în noua adresă de e-mail. A luat adresa de e-mail a lui Joel din profilul lui, a copiat-o și a lipit-o în câmpul destinatarului.

De la: talliepis007@gmail.com
Către: joelfoster1979@gmail.com
Subiect: și eu încă țin la tine

bună, joel, asta e noua mea adresă personală de e-mail. un nou început, m-am gândit la ultimul tău mesaj și bineînțeles că și eu încă țin la tine. și îți mulțumesc că mi-ai spus că pot să-ți scriu… când și dacă simt nevoia, e straniu să nu mai fiu măritată cu tine. ești joel din montana, tată. ai un copil și coadă la spate!

Emmett a început să râdă când a scris partea asta. Nu s-a putut abține. Și-a dus degetul la buze și s-a atenționat singur să tacă, șșșșșșșșt ca tot bețivul, ceea ce l-a făcut să râdă și mai tare. S-a întors să se uite la ușa încuiată de la dormitorul lui Tallie, întrebându-se dacă dormea. S-a dus tiptil până la ușa ei și a ascultat. N-a auzit decât zgomotul făcut de hainele lui învârtindu-se în uscătorul fierbinte. S-a întors la e-mail și a scris: *deci sunt dispusă să stăm de vorbă.*

dar ar fi frumos dacă ai recunoaște că nu sunt vinovată pentru nimic din toate astea și că nu aș fi putut face nimic ca să opresc ce s-a întâmplat, nu îmi imaginez că pot controla ce face altcineva… dar m-aș simți tare bine să te aud spunând asta. și când te-ai dus și ai lăsat-o gravidă pe alta fiindcă mă crezi defectă? am fost zdrobită. încă mai încerc să-mi repar inima după asta. e năucitor cum poți să crezi că știi bine pe cineva… ca să descoperi că nu îl cunoști deloc, poate nici măcar un pic. ai de gând să te mai întorci în oraș în viitorul apropiat?

ți-e dor de mine din când în când?

Nu a semnat. Acel *ți-e dor de mine din când în când?* stătea în suspensie la final, neancorat de nimic. *Trimite.*

Tallie și Joel nu erau prieteni pe Facebook și pe pagina ei nu era mare lucru, dar la secțiunea „profesie și educație" scria *TLC,* ceea ce lui Emmett i s-a părut tare drăguț. La „familie și relații" era trecut fratele ei: *Lionel Clark.* Emmett a făcut clic pe profilul lui și a citit anunțul lui Lionel despre o mare petrecere pe care o dădea sâmbătă.

> E din nou timpul Petrecerii anuale de Halloween a familiei Clark! Cel mai bun costum câștigă 2.500 de dolari, iar alți 2.500 de dolari vor fi donați unei organizații de caritate la alegerea câștigătorului!

Emmett a căutat pe pagina lui Lionel până a găsit poze cu Tallie. Într-una, o ținea de umeri un tip etichetat drept *Nico Tate,* iar ea avea pe chip un alt fel de zâmbet. Fericit. Emmett a simțit o înțepătură de gelozie. A dat clic pe profilul lui Nico. Jumătate din pagina lui era în olandeză, mai erau și chestii în franceză, câte ceva în engleză. S-a uitat pe poze cu el în caiac și făcând alpinism. Era antrenor de tenis și erau acolo linkuri către pagina lui. Fotografii cu el pe teren cu elevii lui, la evenimente de strângere de fonduri împreună cu Roger Federer și Serena Williams. Și alte poze cu Tallie: Nico și Tallie pe terenul de tenis, Nico și Tallie la o nuntă. O Tallie mai tânără, într-o livadă, cu o eșarfă pe cap, râzând cu capul dat pe spate și cu un măr roșu în mână. Poza arăta ca un afiș de film – o idilă de toamnă cu final fericit. Emmett s-a aplecat ca să vadă imaginea mai de aproape.

A avut grijă să se delogheze de la noul cont de e-mail și să șteargă poza cu Tallie pe care o salvase pe desktop. A șters tot istoricul de navigare care l-ar fi dat de gol că își băgase nasul unde nu trebuia, s-a uitat pe știrile sportive, la scorul meciului de baseball pe care îl urmărise cu Tallie. A închis laptopul și l-a pus pe măsuța de cafea.

Apoi și-a scos telefonul din rucsac și a introdus datele noului e-mail ca să știe când răspundea Joel. Și dacă nu știa, ce importanță avea? Nimic nu conta. S-a dus la fereastră, dorindu-

și să fi fost o noapte cu lună. Oare avea să mai vadă vreodată luna? La meteo spuneau că avea să plouă intermitent tot weekendul. Dacă acesta era capătul drumului pentru el, adio raze de lună. Parcă trecuseră ani de zile de când nu se mai bucurase de ele. Zi sau noapte, îi plăcea la nebunie să se uite la bolta cerească, să fie afară, sub cerul liber. Luase de bune mult prea multe lucruri.

S-a întins pe canapeaua ei, s-a acoperit cu păturile pe care i le adusese și a simțit că se cufundă în somn. Încă mai avea uneori coșmaruri – propria voce urlând metalic, detașată de el. Demonică. Fiecare oroare sinistră, dementă, pe care o văzuse și fusese obligat să o comită. Violența și singurătatea îl spintecaseră ca un pumnal, lăsând răni căscate prin care i se scurgea sufletul.

Dar acum, pe cale să adoarmă, gândul la viitor îl alina, fiindcă totul avea să se termine curând. Fiindcă somnul era fratele morții. În noaptea aceea, n-a avut niciun coșmar. A dormit îmbrăcat în pulover și cu greutatea păturilor tricotate de Tallie peste el, cuprins de un întuneric ce părea mătăsos, pe deplin învăluitor, fără vise, ca și cum Emmett nu fusese niciodată treaz.

Partea a doua
Vineri

Tallie

Dimineață, Tallie a găsit un mesaj de la Lionel – răspunsul la o întrebare pe care uitase că i-o pusese înainte de zăpăceala și emoțiile cu Emmett. Gândul că *Am lăsat un necunoscut labil psihic să stea peste noapte în casa mea* o bătuse pe umăr și o trezise cu mult înainte să apuce să sune alarma.

Avem aceeași discuție în fiecare an, așa că lasă-te de glume, că nu îți spun ce costum o să am. E secret, îi scrisese fratele ei înainte să se crape de ziuă, matinal, cum fusese toată viața.

Știu că nu spui niciodată, dar îmi place să te întreb… ca să te enervez! i-a răspuns Tallie la mesaj.

M-am enervat. Dorința ți-a fost îndeplinită.

șiiiiiii mă iubești.

Asta așa e.

Pisicile torceau la picioarele ei, ca două motorașe pufoase. Tallie și-a ținut respirația, încercând să-l audă pe Emmett mișcându-se dincolo de ușă, pe canapea. Oare fugise în toiul nopții? A mers în vârful picioarelor până la ușa dormitorului ei, a descuiat-o și a deschis-o încet. De acolo vedea părul lui Emmett, ca o pensulă auriu-roșcată pe perna ei, în contrast cu tapițeria de culoarea lavandei a canapelei. A încuiat ușa și s-a dus la baie. În fiecare seară, când se întorcea de la muncă, Tallie făcea băi cât putea îndura de fierbinți, ca să se liniștească și să se relaxeze. De obicei, stătea cufundată în apa fierbinte ca un pliculeț de ceai, până era roșie și moleșită, cu membrele vlăguite de căldură și pleoapele grele. Fiindcă în seara precedentă sărise peste ritual, era timpul să facă un duș. S-a dezbrăcat și a pășit în cabina răcoroasă, cu faianță albă.

***

După aceea, s-a spălat pe îndelete pe dinți și pe față. Apoi a folosit loțiunea tonică pe bază de măr, acidul hialuronic,

tratamentul anticearcăn cu cafeină și crema hidratantă cu protecție solară. A stors pe deget tubul subțire de luciu de buze cu ulei de cocos și și-a trecut degetul pe buze. Dimineața îi plăcea să se dea cu cocos și seara cu mentă. N-a modificat și nici nu și-a scurtat absolut deloc ritualul matinal de îngrijire. Sticluțele cu seruri și miresmele îi dădeau o stare de calm. Joel o întreba *Dar la ce ajută astea?* studiind scrisul minuscul de pe etichete. Îi plăcea să susțină că industria îngrijirii pielii e o escrocherie, dar nu înțelegea că ea folosea toate aceste produse doar ca să-și organizeze diminețile și serile. Nici nu conta dacă ritualul ei de îngrijire *ajuta* la ceva sau nu. Dar ajuta! Pielea ei fusese curată, moale și netedă aproape mereu în cei doi ani de când începuse să-i dea mai multă atenție și să-și facă timp ca să se ocupe de ea însăși. Medicamentele pentru fertilitate care îi fuseseră prescrise reconfiguraseră delicatul echilibru chimic al corpului ei și, în schimb, îi distruseseră pielea. Avea nevoie de exfolianți, fiole, *boostere,* acizi și esențe. Creme de ochi, de protecție solară și de noapte. Retinol și măști. Dimineața și seara, cei trei sau cinci sau zece pași ritualici pe care îi putea controla atunci când nu putea controla nimic altceva.

***

Atentă să nu facă prea mult zgomot, Tallie a trecut pe lângă Emmett, cuibărit pe canapeaua ei cu rucsacul sub genunchi. În picioare în bucătărie, a răspuns la mesajele unor prietene. I-a scris Aishei *te iubesc și mi-e dor de tine,* deși știa că nu avea să vadă mesajul ei până duminică. Apoi și-a luat laptopul în bucătărie și a verificat istoricul de navigare – site-uri și articole sportive. Evident, Emmett nu căutase pe Google *cum să o omori pe femeia care ți-a luat aseară o cafea.*

A intrat în sufragerie și s-a așezat pe podea, cu fața la el. Era nerăbdătoare să-l vadă treaz ca să-i poată cântări starea de spirit, să vadă dacă se simțea mai bine. Dormea cu fața întoarsă către ea, dar a rezistat impulsului de a se apropia mai mult de el. De a se apleca spre el ca să-l studieze mai bine, să vadă cum mirosea când dormea. Să-i șoptească la ureche *Cine ești,* iar el,

pe jumătate adormit, să deschidă gura și să-și reverse secretele prin încăperea scăldată în lumina dimineții.

Emmett

L-a trezit Tallie, deși încerca să nu facă zgomot în bucătărie, și mirosul de cafea, șuncă și ouă. Capul îi zvâcnea ca prins într-o menghină, de la vinul roșu. Întâi și întâi, și-a luat rucsacul și s-a dus la baie.

— Bună, Emmett, bună dimineața! Sper că te simți bine. Ți-am pus pe lavoar o periuță de dinți nouă. Probabil că o vezi, a spus ea de dincolo de ușă după ce a bătut ușurel.

În timp ce făcea pipi, Emmett s-a uitat și a văzut pe lavoar periuța roșie încă în ambalaj.

— Bună dimineața! Da, mă simt bine. Mulțumesc. Văd periuța.

— Și când ieși, te așteaptă cafeaua și micul dejun.

— Mulțumesc, a spus el iar.

S-a spălat pe dinți cu pasta ei de dinți cu scorțișoară, privindu-se în oglindă. Nu intenționase să mai fie în viață încă o dimineață ca să se vadă în oglindă. Și-a imaginat podul în lumina zilei înnorate, cu mașinile vâjâind într-o direcție și în cealaltă. Oare era posibil să mai fie conștient, odată ce spărgea suprafața râului? Citise despre rarii supraviețuitori, dar mai citise și că impactul săriturii de pe un pod era echivalent cu cel simțit când ești lovit de o mașină, că trupul lui ar cădea cu 120 de kilometri pe oră. Că ar accelera în cădere, apoi i s-ar rupe oasele și i s-ar zdrobi organele. Fizică elementară. Și dacă întâmplarea ar face să nu moară pe loc din aceste cauze, ultima lui respirație i-ar umple plămânii cu apă.

Nu îi era frică.

Și-a dat cu apă pe față, s-a șters cu prosopul ei, care era atârnat pe suport. S-a uitat în jur, la sticluțele și tuburile de plastic pe care Tallie le ținea acolo. Totul mirosea a flori, o grădină feminină.

(Baia de pe hol. Două lumânări: una pe jumătate topită, cealaltă cu fitilul nefolosit. Lângă întrerupător, o poză cu ea și încă o femeie, într-o ramă albă. Lângă ramă, un cârlig pe care se află două coliere din lemn, unul cu mărgele. Săpun lichid alb perlat în dozator. Covoraș de

baie bleu. Patru becuri dolofane cu lumină albă, deasupra oglinzii. O vedere cu David *al lui Michelangelo prinsă alături cu o piuneză. Clanța ușii e argintie și curbată, cu înfloriturи la capăt. Robinet-lebădă, argintiu. Gură de ventilație albă în podea, gresie albă. Oglindă pe ușă, de sus până jos. Priză dublă, în una o lampă de veghe. Un mic coș de gunoi în colț, lângă toaletă. O perdea de duș asortată cu covorașul. O fereastră rotundă, jivrată, numai bună pentru un vapor.)*

A fost întâmpinat de pisici, care păzeau ușa băii așezate una lângă alta, pe hol. Le-a mângâiat pe cap și le-a scărpinat după urechi. Când a intrat în bucătărie, Tallie i-a întins o cană de cafea cu chipul lui Harry Styles. Emmett a arătat cu degetul chipul lui Harry și i-a mai mulțumit o dată, apoi a sorbit o gură de cafea și s-a așezat la masa din bucătărie.

(O farfurie cu costiță, ouă și pâine prăjită. În mijlocul mesei – unt și dulceață organică de mure, de la producători locali, unt de migdale. O carafă de apă, două pahare și un flacon de ibuprofen.)

— Vinul roșu dă oricui dureri de cap, a spus ea atingând capacul de plastic al flaconului.

I-a făcut semn să ia loc.

— Îți place micul dejun?

— Numai psihopaților nu le place micul dejun, a spus el.

A luat două pastile de ibuprofen. Aseară se întrebase dacă cina avea să fie ultima lui masă… și acum? Îi lăsa gura apă după micul dejun.

Au mâncat și au vorbit despre ploaie și despre prognoza meteo pentru weekend. Tallie l-a întrebat iar cum se simțea.

— Mai bine… Mă simt mai bine, a spus el.

— Mă bucur.

Și-a amintit de e-mailul fals trimis lui Joel și s-a simțit ca ultimul om, întrebându-se dacă putea face cumva să șteargă totul cu buretele. Emoțiile lui se amestecau ca un pachet de cărți de joc – carourile rușinii, treflele reacțiilor exagerate, damele încăpățânate, asul vinovăției. Și inima lui roșie, inimile lor, continuând să bată. Cumva, însă speranța… speranța era adevăratul Joker. Oare să fi confundat epuizarea cu deznădejdea? Poate că mintea nu știa să le deosebească atunci când stăteai în ploaia rece, în timp ce întunericul se furișa în

jurul tău.

— Auzi? Tu mai vorbești din când în când cu Joel? a zis el după o clipă, încercând să pună întrebarea cât mai firesc posibil, ca o continuare a discuției din noaptea precedentă.

Dacă Tallie vorbea cu Joel prin alte canale de comunicare, avea să-și dea seama cu ușurință de ceea ce făcuse Emmett.

— Ăăă… nu. Chiar i-am blocat numărul în telefon din pură meschinărie. Poate vreun mesaj online din când în când, dar mai mult nu. Când mi-a scris ultima dată, nu am simțit nevoia să-i răspund. Nu mai am nimic de spus, a zis ea. Ca să trecem la un subiect mai plăcut, cum ai dormit?

Dulceața din vocea ei a stârnit în sufletul lui un uragan de tandrețe.

— Bine. Tu? a întrebat-o.

— Și eu.

— Păi, având în vedere că m-ai învins la skanderbeg… poate că diseară *eu* ar trebui să dorm cu ușa încuiată, a spus el.

— Aha, a făcut Tallie, iar chipul i s-a golit de orice expresie.

— Nu că aș insinua că rămân încă o noapte aici. Glumeam. Stai liniștită, o să-mi văd curând de drum, a continuat Emmett, nereușind să-și dea prea bine seama cum și-ar fi dorit să răspundă ea.

Să-l roage să rămână? Să-i ceară să plece? Să lase decizia la latitudinea lui? A mâncat și și-a băut cafeaua.

— Nu, nu e asta. Ești mai mult decât bine-venit să rămâi. Sunt îngrijorată din cauza ta. Poate că ai nevoie de vreo două zile ca să revii la sentimente mai bune?

Emmett a înghițit și nu s-a grăbit să-i răspundă.

— Nu vreau să mai revin niciodată la sentimentele acelea.

— Normal. Corect, a spus ea dând din cap. Atunci… bine, deci fratele meu, Lionel, dă în fiecare an o mare petrecere de Halloween. E duminică. Mâine, a spus ea, de parcă el era extraterestru și nu știa cum stă treaba cu zilele săptămânii. E o distracție pe cinste și vin o mulțime de oameni în costume demențiale…

S-a oprit și și-a pus cotul pe masă și bărbia în palmă, după care s-a lăsat iar pe spătar și a continuat:

— Am o propunere pentru tine: ce ai zice dacă ai sta aici măcar până atunci și ai veni cu mine la petrecere? O să ne distrăm și o să avem ceva de făcut. E întotdeauna bine să ai ceva de făcut… ceva ce aștepți cu nerăbdare. Asta ne menține creierul într-o stare de fericire.

Și-au zâmbit peste masă de parcă erau vechi prieteni.

— În ce te-ai costumat anul trecut? a întrebat-o.

— Dorothy, din *Vrăjitorul din Oz*, iar prietena mea cea mai bună, Aisha, a fost tot Dorothy, a răspuns ea. Fratele meu exagerează *rău de tot* în fiecare an, fiindcă e sărbătoarea lui preferată. Anul trecut a fost Houdini și a închiriat un container de sticlă cu apă. Mai mult, are un prieten care își lasă barba să crească anume ca să se costumeze în fiecare an în Gandalf, apoi se bărbierește imediat, a doua zi. Ba chiar vine la petrecere cu propriii lui mici hobbiți. Toată treaba întrece pur și simplu orice măsură.

— Aha, uau! Liga profesionistă, deci. Și tu ce costum ai?

— N-am nici cea mai vagă idee. De obicei, știu cu *luni de zile* înainte, dar anul ăsta sunt tare în urmă… cu munca și… preocupată de altele, încă nu m-am hotărât. Și sunt contracronometru deja. Dar o să se rezolve, fiindcă acum o să căutăm împreună costume.

— Mă bag, a spus el.

Oare cum era să ai creierul fericit? Nu-și mai amintea prea bine, dar undeva, în adâncuri, era o licărire, ca un răspuns. Dar era prea mică, prea îndepărtată.

— Bun. Asta facem azi.

(Un magazin de costume dintr-un mall, însă ăsta nu e chiar așa jalnic pe cât ar putea fi. Se află între unul de pantofi și unul de dulciuri. Vizavi e altul de articole sportive și, lângă el, unul cu articole de menaj. E o dimineață umedă și lumea pare să fie încă adormită. Studentul de la casă stă cu picioarele pe tejghea. Poartă ochelari și citește un roman grafic cu Superman.)

S-au plimbat în sus și-n jos printre rafturi, Tallie se oprea din când în când ea să se uite puțin mai bine la unele costume.

— Vezi ceva ce-ți place? l-a întrebat ea din capătul unui șir de

costume de gorilă.

— Nu prea, a răspuns Emmett băgându-și mâinile în buzunare.

— Ultima dată când te-ai costumat de Halloween, ce ai fost?

— Acum câțiva ani am fost Beetlejuice.

— Îl *iubesc* pe Beetlejuice. Ce tare! Bun, ce părere ai de *Războiul stelelor*? Toți băieții sunt înnebuniți după *Războiul stelelor.* Și tu ești înnebunit după *Războiul stelelor,* nu?

— Sunt, a spus Emmett.

— În momentul ăsta, nu facem decât să răscolim prin resturi. Am așteptat prea mult și acum e prea târziu, a spus Tallie îndepărtându-se de el și luând-o pe lângă următoarele rafturi.

Îi vedea creștetul săltând în ritmul pașilor. Iar când a ajuns în dreptul ei, chipul i-a răsărit pe deasupra unui stativ cu plăcuțe cu mesaje înspăimântătoare.

— Aici nu e nimic bun. Așa… Știu, *știu* cum sună… dar ce-ai zice să ne costumăm în cuplu? Nu *cuplu-cuplu,* ci… știi la ce mă refer… costume cu legătură între ele, pe care să le poarte doi oameni care merg împreună la o petrecere de Halloween. Ți se pare aiurea? Ai fi, poate, dispus să faci asta? l-a întrebat ea.

— M-aș băga.

— Serios?

Iar când el a încuviințat din cap, Tallie a spus:

— Bine. Vino pe partea asta, cu mine, i-a făcut ea semn cu mâna.

— Ce zici de Clark Kent și Lois Lane? Sunt personaje ușor de imitat și nu e nevoie de prea mare efort, a spus Tallie după ce au dat din nou o tură prin magazin, cu un alt scop în minte.

— Ori ei, ori Sandy și Danny din *Grease.* La drept vorbind, nu pot câștiga concursul de costume, fiindcă e petrecerea fratelui meu și nu ar fi corect… așa că te avertizez, nu trebuie să avem *cele mai bune* costume, dar hai să facem un efort vitejesc de care să putem fi mândri amândoi.

— Corect, a spus el.

Tallie avea în mână o pereche de ochelari cu rame de plastic, o pereche de colanți lucioși, negri, aruncați pe braț, și o poșetă atârnată de umăr.

— O să-mi pun ochelarii.

Emmett i-a luat și i-a probat. În clipa aceea, ar fi făcut orice i-ar fi cerut femeia aceea. S-a uitat la ea, la noua și neașteptata lui prietenă, Tallie.

— Perfect. Bun, acum ne trebuie bretele. Ori poate nu ne trebuie bretele, dar ne *trebuie* un tricou cu sigla lui Superman ca să ți-l iei pe sub o cămașă albă, apoi poți să-ți pui o cravată și să o arunci peste umăr. Ca suflată de vânt. Ca atunci când Clark Kent se transformă în Superman.

Și-a dat seama că ea lua foarte în serios tot procesul. Intrase în magazin ca și cum era o joacă, dar acum era pusă pe treabă.

— Am o fustă conică și tot restul costumației, dar îmi trebuie și o legitimație de presă sau ceva asemănător. Stai să-l întreb pe pușți dacă au așa ceva, a spus ea scoțându-i ochelarii de pe nas și punând colanții lucioși în locul de unde îi luase.

S-a dus spre intrare. Emmett a lăsat pentru un moment *fusta conică* să atârne la uscat în mintea lui, neavând nici cea mai vagă idee ce însemnau acele cuvinte alăturate în felul acela. Era buimăcit și impresionat de câte secrete ale lumii știau femeile.

Tipul de la casă a urmat-o și i-a arătat cu degetul:

— Avem legitimațiile astea de agenți FBI din *Dosarele X.*

— Vai! Hai să fim mai bine Mulder și Scully! a spus ea înșfăcând două legitimații FBI de pe raftul de lângă ei.

Întorcându-se iar la casă, tipul a îndreptat un raft cu pălării ridicole de bufon și cu cranii.

— În principiu, putem purta aceleași haine, minus ochelarii și tricoul lui Superman. Mulder poartă o mulțime de costume negre și gri, dar am acasă un costum bleumarin care o să-ți vină.

— Al lui Joel?

— Nu l-a purtat niciodată.

— De ce ai așa de multe haine nepurtate de-ale lui?

— Fiindcă nu m-am descotorosit încă de ele și fiindcă voiam ca el să fie cum nu era și fiindcă nu poartă decât costume negre sau gri, a spus ea pe un ton tăios – o lamă despicând hârtia.

— Îmi place Mulder. O să fiu Mulder.

— O să fii un Mulder *perfect,* a zis ea plină de încredere.

Emmett a urmat-o la casă.

— Am destui bani. La tine acasă. În rucsac. Nu e nevoie să plătești tot timpul pentru mine, a spus el.

S-a gândit la rucsacul lui aflat acasă la Tallie, acolo unde îl lăsase, înghesuit la loc ferit, între canapea și măsuță. Nu era îngrijorat că îl lăsase la ea. Locuia singură; nu avea cine altcineva să-și bage nasul în rucsacul lui decât pisicile.

— Aiurea! Te pun să mergi la o petrecere de Halloween. E treaba mea să cumpăr astea.

— Nu mă *pui* să merg nicăieri. Vreau să merg, a spus el, surprins să descopere că vorbea serios.

Nici nu-și amintea când își dorise ultima dată să facă ceva de genul ăsta, adică să meargă la o petrecere.

Tallie i-a atins mâna și a dus legitimațiile la casă; Emmett a insistat să care el sacoșa portocalie și lucioasă.

***

— Să știi că poți fi sincer cu mine. Poți să-mi spui orice, a zis Tallie.

Se opriseră la Poodle Skirt, un local unde se vindeau burgeri, cu decor din anii ’50, aflat la capătul mall-ului. Era puternic luminat, o oază pentru clienții care reușeau să ajungă până acolo fără să se sinucidă. Bravo!

— Ce chestie! Chiar voiam să-ți spun același lucru, a zis el rânjind.

— Vorbesc serios, da? a zis ea aproape scâncind, ceea ce lui i s-a părut adorabil.

Tallie își înmuia zdravăn cartofii prăjiți în ketchup înainte să-i mănânce.

— Și eu vorbesc serios. Spune-mi ceva adevărat și o să fac și eu același lucru. Chiar acum, a mințit el.

— Vrei să începi tu?

— Bineînțeles. Încep eu. Poate că am trecut unul pe lângă altul de multe ori pe stradă sau la supermarket sau cine știe unde… iar *acum*… iată-ne aici, a spus Emmett.

S-a uitat în jur și a remarcat familia din separeul aflat în diagonală față de ei.

(Un cuplu mai vârstnic, fiul lor adult, copiii lui mici. Și-au primit deja mâncarea. Femeia mai în vârstă comandă chelnerului milkshake-uri. De ciocolată. Copiii beau din căni de plastic cu personaje din desene animate, cu capace de un roșu-aprins. Pe perete, un ceas cu un Elvis care-și leagănă șoldurile cu sclipici. Tic, tac. Tic, tac. Tic, tac.)

— Vii des la Louisville? a întrebat Tallie.

— Destul de des.

— Mă rog, mi-aș fi amintit de tine.

— Ce ți-ai fi amintit?

— Chipul și părul. Tot aspectul, a spus ea în timp ce mesteca mâncarea. Ești *frapant*, a adăugat îndreptând spre el un cartof flasc.

Lui îi plăcea tare mult să se uite la ea, dar s-a abținut să i-o spună, de teamă să nu o facă să se simtă stânjenită. În timp ce ea îl asculta, îi admira chipul frumos și permanenta expresie liniștitoare, ca a unui personaj familiar dintr-un vis plăcut, lipsit de evenimente.

Chelnerul s-a oprit la masa lor și le-a umplut din nou paharele.

(Pe chelner îl cheamă Greg. Greg are părul scurt și castaniu. Greg poartă adidași albaștri cu galben, blugi, un tricou alb, un șorț roșu cu insigne. Pe una scrie ROCK AROUND THE CLOCK TONIGHT. O altă insignă are pe ea un pudel pufos și roz care bea un milkshake, pe un fundal în carouri albe și negre. Alta: ÎNTREABĂ DE PUNCTELE DE FIDELITATE POODLE SKIRT.)

— Ne aduceți două beri și două shoturi de whisky? i-a cerut Emmett chelnerului, după care i-a promis lui Tallie că îi dă banii de îndată ce ajung acasă la ea.

— Ăăă… hmmm. Bun, fii atent. Juri că nu ești alcoolic? a întrebat ea după plecarea chelnerului.

— Nu sunt alcoolic, Tallie. *Tu?*

— Nu. Nu sunt. Dar să bei alcool în toiul zilei e rareori o idee *super*.

— Încalc toate regulile, a spus el.

— Da-da… și ai avut tupeul să mă iei pe mine cu „Ușurel" aseară. O, stai așa! N-ai mai fost niciodată aici, nu? l-a întrebat Tallie.

Emmett i-a spus că nu, nu mai fusese.

— Atunci trebuie să încerci sosul. Uneori trebuie să-l ceri… Îl comand eu. E delicios. Era cât pe ce să uit! *Trebuie* să-l guști, a spus ea, făcându-i politicoasă un semn chelnerului.

Acest gest mărunt al lui Tallie l-a făcut să se simtă iubit. Costumele, mâncarea… altcineva prelua controlul, până și în privința deciziilor mărunte. Ani în șir cu Christine fusese nevoit să ia el *fiecare* hotărâre, să verifice fiecare încuietoare, să plătească fiecare factură, să pregătească fiecare mic dejun, fiecare prânz și fiecare cină. Toate astea îl storseseră de puteri, dar acum nu mai trebuia să-și bată capul cu așa ceva.

Christine: o găleată plină ochi, pe care i se ceruse să o poarte peste un câmp de luptă, peste cărbuni aprinși, cu balonul și apoi într-un roller coaster șubred. Relația lor – condamnată la pieire din start. Ea s-a revărsat de nenumărate ori și el nu a avut cum s-o oprească. Inevitabilul situației îl copleșise și-l zdrobise sub greutatea sa. Dar acum, Christine nu mai era, iar toate astea nu mai contau. Îi era dor de ea. Și un simplu grăunte de iertare ori compasiune i-a inundat inima cu lumină lichidă.

Tallie

Emmett a început să plângă și și-a șters nasul cu un șervețel de pe masă. Și-a apăsat ochii cu podul palmelor și a rămas așa pentru multă vreme.

— Am spus ceva ce te-a supărat? a întrebat ea privindu-i bărbia tremurătoare.

Clientul plânge ușor, e fragil. Comportament amalgamat.

Prea multe întrebări? Ori se gândea, poate, la scrisori, la femeile acelea? Sau la părinții lui, la scrisoarea pe care le-o trimisese? Putea fi orice. În drum spre mall, îl întrebase iar dacă voia să încerce să intercepteze scrisoarea și el ridicase din umeri, spusese că nu credea că era cazul. Nu l-a putut face să se răzgândească. Sărmanii lui părinți… Odată ce primeau scrisoarea aia, aveau să creadă că nu mai puteau face nimic. Nici nu suporta să-și imagineze hăul unei asemenea disperări. Dar iată-l, în fața ei, cât se putea de teafăr și viu.

Tallie era empatică. Închidea ochii, întindea mâinile și citea alfabetul Braille al inimilor clienților ei. Avea un dar și își construise pe baza lui o întreagă carieră! Era deja o conexiune instantanee între sufletul ei și al lui Emmett. Până acum plânsese cu ușurință, dar, în mod surprinzător, nu era disperat după atenție, nu așa cum erau mulți dintre clienții ei. Nu ca aceia care tânjeau după cocoloșire și încurajări permanente. O parte din Emmett părea *sigură pe sine* în depresia sa, resemnată, dar avea și momente de veselie, momente copilărești, care o făceau să creadă că mai avea multe resurse cu care ea putea lucra.

Chelnerul le-a adus băuturile și sosul pentru Emmett. El și-a dat imediat shotul pe gât, apoi a tras rapid două duști zdravene din berea blondă. Și cu toate că nu prea știa de ce, Tallie a făcut același lucru, ca să țină pasul cu el. Chelnerul abia ajunsese la masa următoare, când Emmett i-a făcut semn să mai aducă două shoturi de whisky.

— N-ai spus nimic rău. Sunt în regulă, a zis Emmett.

A băgat o bucățică de burger în sosul special și a mâncat-o. I-

a spus lui Tallie că era delicios, apoi s-a întors la bere.

— Ăăă… N-ar trebui să bei… să *bem* prea mult. Nu e de bine, l-a avertizat Tallie.

Nu ar fi ieșit niciodată la prânz cu un client și nici nu i-ar fi permis unui client să-și petreacă noaptea la ea acasă. Și, categoric, nu ar fi băut cu un client. Până și gândul la asta i se părea absurd. Ar fi fost neprofesionist, poate chiar ar fi încălcat etica profesională! Ținea întotdeauna să respecte cu strictețe regulile în viață, dar, sincer vorbind… la ce o ajutase asta în relațiile ei personale? Nu ajunsese singură din cauza acestei corectitudini? Nimeni altcineva nu părea să respecte regulile, așa că ea de ce ar face-o? Ce era așa rău dacă făcea și ea un mic-mic act de rebeliune? Ce drept avea ea să-i spună unui bărbat în toată firea ce să facă?

— Adică… asta și gata. Ajunge, nu crezi? a adăugat ea.

— Sigur. Am înțeles. Mă duc afară să fumez. Cred că m-aș simți mai bine, a spus Emmett, de parcă îi cerea permisiunea.

Și ceva din tonul lui l-a făcut să pară tare mărunt pentru o clipă, deși nu era.

Mecanism de coping: aha! Așa cum bănuiam – țigările.

S-a ridicat și și-a pipăit buzunarul, a băgat mâna și a găsit comoara, un pachet necartonat aproape gol.

— Bine. Dacă te ajută… Nu știam că fumezi. M-am gândit că s-ar putea, dar nu miroseai a țigară și nu ai fumat de când ne-am cunoscut. Sau da? Poate ai fumat cât am dormit? a întrebat ea.

A ridicat privirea spre el, pe deplin conștientă de absurdul faptului că se simțea rănită fiindcă nu știa acest lucru *anume* despre el. Nu știa absolut nimic despre acest bărbat, în afara puținelor lucruri pe care i le spusese el. Iar acelea puteau fi minciuni. Dar scrisorile șterpelite – iar el încă nu observase că-i lipseau, sau cel puțin nu pomenise de ele –, acelea nu erau minciuni.

În seara dinainte, până să se culce, intrase iar pe Google. I-a căutat numele împreună cu *Clementine, Kentucky,* dar n-a găsit nimic despre el. Încercase *Emmett* și *Christine* și *Brenna.* Le-a încercat pe toate la un loc, două câte două – degeaba. O căutare

fără nume de familie nu dădea rezultate, știri, site-uri, nici conturi pe rețele sociale.

Emmett a scos o țigară din pachet.

— Nu, nu am fumat cât ai dormit tu, a spus el cu ochii în lacrimi, trăgându-și nasul, cu țigara mișcându-i-se între buze.

— Te deranjează dacă fumez și eu cu tine?

— Fumezi?

Ea a scuturat din cap; nu mai pusese o țigară în gură din facultate.

I-a făcut semn să-l urmeze, iar chelnerul a revenit, cu shoturile de whisky. Emmett s-a întors la masă, și-a pus țigara după ureche și a dat lichidul auriu pe gât ca pe apă. Tallie a făcut la fel cu al ei, simțindu-se groaznic de vinovată și de iresponsabilă, dar adorând arsura alcoolului pe gât.

***

Afară, Emmett a aprins o țigară și a tras un fum înainte să i-o ofere. S-a sprijinit de peretele de cărămidă al restaurantului, eliberând fumul pe gură și trăgându-l pe nas, în stil franțuzesc. Inhalarea franțuzească avea un aer extravagant, cu toate că acea după-amiază nu avea nicio legătură cu rafinamentul.

Cerul: sur, umed și încețoșat.

Mireasma aerului: măr, nuanțat cu ceapă și vită la grătar.

Aroma de cidru venea de la cafeneaua de lângă restaurant și plutea în aer de la mijlocul lui septembrie până a doua zi după Ziua Recunoștinței, când era înlocuită cu cafeaua de Crăciun cu aromă de mentă.

Tallie ar fi putut să-i spună lui Emmett că era psihoterapeut acreditat, că TLC – Servicii de Consiliere fusese visul ei de-o viață, să-i spună cât de mândră era de cabinetul ei, că avea să se extindă în curând, cu încă doi psihologi. Dar știind asta, el și-ar fi modificat felul în care interacționa cu ea. Tallie își câștiga existența păstrând secretele altora și era epuizant. O izola. Avea și ea secrete, ca toată lumea, iar Joel și le păstrase pe ale lui. Emmett le păstra și el pe ale lui, așa că de ce n-ar face și ea același lucru? Era, în sfârșit, rândul ei.

Pericolul: un afrodiziac înspumat.

A străbătut-o un curent secret de dorință carnală. Când erau în restaurant, Emmett își scuturase pachetul ca să scoată țigara, pe care o pusese apoi între buze cu o mișcare nonșalantă, cumva atrăgătoare, care îi amintea de Steve McQueen, iar ea îl iubea pe Steve McQueen, îl găsea irezistibil. Bărbații aceia hipermasculini ai vechiului Hollywood fumau tot timpul în filmele clasice care ei îi plăceau așa de mult – fumegau și pufăiau ca niște dragoni. Și-a dorit să-l mai vadă o dată pe Emmett scuturând țigara din pachet. Sau să-l fi filmat cu telefonul ca să se uite la clip iar și iar, înainte să adoarmă.

A inspirat adânc și și-a dat voie să se imagineze în pat cu el. Această fantezie – un adevărat fortifiant cinematografic. Cum mirosea pe sub stratul de flanel al hainelor? Ca râul care vine toamna umflat și plin cu frunze, amestecat cu mirosul de camfor? A săpun alb, transpirație și un strop de benzină? A fum de țigară amestecat cu fum de lemne? Și-a imaginat greutatea lui fierbinte, ritmică, peste ea. Fața lui între picioarele ei, a ei între ale lui. El în spatele ei, păros și icnind când își dădea drumul și pulsa. Ei doi, frenetici. Dezlănțuiți.

***

Trecuse mai mult de un an de când fusese ultima dată cu Joel și o lună de când fusese ultima dată cu cineva – făcuse sex de genul *am-divorțat-recent-și-habar-nu-am-ce-vreau-acum* cu Nicodemus Tate. *Nico.* Fuseseră împreună din când în când în timpul facultății. Se îndepărtaseră unul de altul treptat, pe nesimțite, nu fusese nicio ruptură definitivă și brutală, iar în trecut, sexul cu Nico fusese întotdeauna excelent și eficient. La fel de excelent și de eficient ca o sesiune de cumpărături la Target – tot ce-i trebuia, acolo unde trebuia și din când în când, un răsfăț în plus, ca o lichidare de stoc neașteptată, care făcea ca toată experiența să merite cu vârf și îndesat. Dar sexul cu Nico după divorț? Explozii nucleare. Genul de orgasme după care rămânea surdă și ametită două minute întregi.

În anii ’90, Nico și Tallie erau îndrăgostiți. Concerte Dave

Matthews Band, excursii la târgul Lilith Fair, casete cu compilații muzicale. Au dat împreună o petrecere de trecere în noul mileniu. Nico jucase tenis în facultate, terminând al șaptelea în clasamentul facultăților și ajungând la un moment dat pe locul 40 în clasamentul Asociației Profesioniste de Tenis. Tallie și Aisha au mers la meciurile lui chiar și mult timp după ce au terminat facultatea, când nu mai era iubitul ei, ca să bea gin cu gheață și apă tonică, uitându-se cum – *liniște pe teren, vă rugăm* – Nico transpira și icnea pe zgura verde. Într-o seară, după unul dintre meciurile câștigate, au ieșit în oraș ca să continue sărbătorirea și Tallie a ajuns iar în patul lui, deși nu au găsit un nume pentru relația dintre ei.

Trei luni mai târziu, Nico a sunat-o ca să o anunțe că – surpriză! – era logodit cu iubirea lui din copilărie, Saskia. Saskia, avocata. Saskia, cu nume ce suna ca o foarfecă tăind fâșii de hârtie colorată; Saskia – zgomotul făcut când dai pe gât suc excesiv de acidulat. Spre surprinderea ei, Tallie a simțit cum i se prelingea pe gât doar un strop de gelozie, dar se așteptase să simtă mai multă. Sentimentul predominant era de fericire pentru el, iar când Nico și Saskia au divorțat, Tallie și Nico au reluat legătura. Dar apoi a apărut Joel. Când relația dintre Tallie și Joel a devenit serioasă, a început să simtă în privința lui gelozia și teritorialitatea pe care nu le simțise pentru Nico. Joel îi dădea o senzație de urgență. Tallie s-a îmbătat rapid cu licoarea acelor emoții inedite pentru ea.

Vara trecută, la sala la care se abonase recent, dăduse peste Nico, singur și bărbos, iar el a aruncat o privire la mâna ei stângă lipsită de verighetă și a întrebat-o dacă mai era măritată. A primit cu tristețe și blândețe vestea divorțului ei. A făcut-o să râdă amintindu-i cum îi spusese că dacă se mărita cu el nu avea de gând să-și schimbe numele, fiindcă Tallie Tate suna ca un personaj răzgâiat dintr-o carte pentru copii. I-a spus lui Nico totul despre adulterul lui Joel, fiindcă nu a putut să mai țină în ea. În schimb, el i-a povestit despre pierderea de sarcină a Saskiei și despre vinovăția pe care a trăit-o fiindcă s-a simțit ușurat. Furioasă, Tallie i-a mărturisit pentru prima dată cât s-a chinuit cu propria infertilitate. El și-a cerut scuze din toată

inima și ei i-a fost greu să rămână supărată pe el. Nico era teribil de familiar și de nădejde, un adevărat prieten, cumva un fel de constantă accidentală în viața ei, chiar și când nu țineau legătura. Nu știa cum funcționa, dar știa că era și un grăunte de magie la mijloc. Și putea să se bazeze pe Nico să-i potolească emoțiile mistuitoare, ca o apă răcoroasă și limpede.

Erau nopți când era abătută și Nico simțea asta în atmosferă. Știa atunci să-i aducă flori, ori ciocolată și vin. Mâncare. Fără să fie nevoie să-l roage, se oprea la restaurantul ei chinezesc preferat și comanda pad kee mao picant cu tofu și orez prăjit cu busuioc și creveți. Calamari și gălușste. Îi fusese un adevărat tovarăș când avusese mai multă nevoie, în acele luni năucitoare de după divorțul cu efect de bombă atomică asupra vieții ei și care lăsase în urmă un nor radioactiv. Îl pierduse pe Joel – *soțul* ei, amantul ei, partenerul ei, tovarășul ei –, persoana cu care își împărțise întreaga viață. Persoana lângă care dormise și cu care mersese la cinema. Persoana căreia îi spusese totul, persoana care devenise parte din familia ei. Persoana cu care luase cina în fiecare seară și care mergea cu ea la cumpărături sâmbăta după-amiaza. Toate lucrurile mari și mărunte. Lucrurile stupide, enervante. Lucrurile importante. Acum trebuia să le facă pe toate singură.

Dar Nico fusese lângă ea când avusese nevoie de el, ca o trusă de prim-ajutor bine pitită.

Nico știa că Tallie nu era pregătită pentru o relație adevărată, ori măcar pentru ceva cât de cât similar. A fost sinceră cu el încă de la început, spunându-i că în ultimii 13 ani nu fusese cu nici un alt bărbat, doar cu Joel. I-a spus lui Nico că el era ultimul bărbat cu care fusese înainte de Joel. Se temea că nici nu-și mai amintea cum era să fii cu alt bărbat decât Joel. Nico spusese că avea s-o ajute să-și amintească. Spusese „noroc că nu sunt Joel", apoi o sărutase ca atunci când erau studenți la masterat, cu respirație picantă de ramen și ochi injectați de la învățatul noaptea pentru examene. Era ca o povestire bine scrisă: Nico fusese asistentul profesorului de franceză al lui Tallie și Nico devenise și meditatorul ei la franceză, cu extra beneficii. *Oui,* acum erau adulți, cu vieți de adulți și libertatea și problemele

care veneau la pachet cu asta, dar… O parte din el avea să fie întotdeauna Nico-din-Facultate.

Nico-din-Facultate în lumina de smarald a bibliotecii, cu a lui *belle bouche* și sărutări lente, care îți înmuiau genunchii. Ochii mari pe care i-a făcut Nico-din-Facultate când Tallie a învățat să traducă și să repete cuvintele explicite și senzuale pe care i le spunea el. *J'ai envie de te baiser.* Nico-din-Facultate îmbrăcat în tricou fucsia, cu un creion după ureche; Tallie-din-Facultate topindu-se ca lumânarea când îl vedea punându-și-l așa. Nico-din-Facultate în puloverul acela al lui împletit, ca de pescar, lipit de el ca electrizat – cel pe care îi venea să se tăvălească precum un câine ca să se învăluie în mireasma lui. Espresso, mentă, hârtie. *Nico, je suis à toi.*

Nico a divorțat de Saskia după doar doi ani de căsnicie și, cu toate că divorțul lor nu a fost la fel de scandalos și plin de dramatism ca al lui Tallie și Joel, Tallie și Nico au găsit unul în altul aceeași alinare în viețile lor *post-divorț.* O suna des și îi dădea mesaje ca să se asigure că era bine, era încurajator și înțelegător, fără să fie sufocant. Se culcaseră împreună de trei ori de la divorțul ei, de fiecare dată în apartamentul lui deschis, spațios, cu geamuri imense, din centrul orașului. El, culcat gol pe spate, gâfâind și amintindu-i înainte ca ea să plece a doua oară că era disponibil pentru tăvăleală de câte ori Tallie simțea nevoia să-și reamintească faptul că Joel nu deținea singura sculă din lume.

Nu îl mai văzuse de o lună. În urmă cu câteva zile, primise de la el un mesaj în care îi spunea că poate avea să treacă și el pe la petrecerea lui Lionel. Înainte să-l întâlnească pe Emmett, aproape sigur s-ar fi dus acasă cu Nico după petrecere, dar acum Emmett era „perechea" ei la petrecere. Nico nu era băgăreț și nu avea să pună prea multe întrebări. Relația lor fusese întotdeauna degajată, dar pasională. Pasional-degajată. Și Tallie era sigură că, dacă voia, Nico putea găsi cu ușurință o femeie amuzantă costumată în taco, ori o femeie inteligentă, cu o pereche de ochelari cu lentile roz și tricou cu inscripția *Incurabilă,* și să dispară cu ea la sfârșitul petrecerii pe lunga alee a casei lui Lionel. Gândul că Nico ar putea pleca de la petrecere

cu altcineva nu i-a stârnit propriu-zis gelozia lui Tallie, dar undeva în adâncul sufletului ei – undeva într-un loc pe care nu-l putea numi – a simțit o împunsătură.

Nico putea fi extraordinar de încăpățânat și de obsesiv, făcând fixație pe câte o discuție în contradictoriu până era convins că își susținuse ideea până în pânzele albe, dar era totodată și conștient de defectele lui și își cerea scuze fără ezitare. Era frumos și dezirabil, ca bărbații din îndrăgitele ei romane de Jane Austen. Își imagina că domnișoara Austen l-ar fi descris anacronic ca fiind înalt, cu ochi mari, albaștri ca ai lui Sinatra și gene lungi – calități completate de un aer cald, prietenos. Energia lui Nico era la fel de albastră ca ochii lui. Uneori, Tallie se întreba de ce nu se căsătorise cu Nico atunci când o ceruse, dar erau studenți. Nu au reușit să se sincronizeze. Iar acum, orice fel de relație serioasă cu oricine, chiar și cu Nico, ar fi fost la prea scurt timp după Joel.

Nu o luase razna după divorț, dacă nu puneai la socoteală faptul că a cedat pe deplin înclinației naturale de a se cufunda în gânduri, că a plâns mâncând prea multă înghețată, că s-a răsfățat cu un pahar-două de vin în toiul zilelor libere și că a cheltuit prea mult pe fire de tricotat, pijamale și produse de îngrijire a pielii, franțuzești și coreene. În sinea ei, le invidia pe prietenele ei divorțate care își făcuseră operații estetice, dăduseră o tonă de bani pe vacanțe exotice și mașini de lux, ori făcuseră sex recreațional cu bărbați cunoscuți pe aplicații pentru agățat. Una dintre prietenele ei a dispărut mai bine de o lună la Paris cu un francez șarmant. Aisha își tăia părul după despărțiri, văruia dormitorul, ardea salvie și afuma locuința ca să alunge și cele mai vagi amintiri ale iubiților ei. Când trecuse prin cea mai neagră perioadă, Tallie nu-și făcuse rost de o rețetă pentru somnifere; nici măcar nu-și trăsese o tunsoare post-divorț. Încă nu-și făcuse de cap, dar simțise că maneta declanșatoare era trasă până la capăt, cu arcul tensionat la maximum, gata să fie eliberat după ani de zile în care își ignorase propriile sentimente și le ascultase în schimb pe ale altora. Putea să se dezlănțuie! Putea să facă ceva! Orice era posibil!

***

Emmett a tras iar fumul pe nas și era sexy. De ce făcea asta? Vai, cât de *sexy* era! Ah, paradoxul rebel al faptului că nu voia ca el să-și facă rău, dar pe de altă parte, adora să-l privească fumând. Tallie a întors capul ca să-și ascundă roșeața. Oare el o făcea dinadins? Oare chiar era pe bune așa de sexy și nu știa? Ori știa, dar nu îi păsa? Avea destule pe cap. Putea să stea aici, sprijinit de zid, fumând cu gesturi sexy, și nu ar conta câtuși de puțin pentru nimeni pe lume. Era deprimat, iar depresia nu e sexy. Tallie vedea atâtea zi de zi, încât nu avea o idee romantică despre ea. Oamenii mureau, oamenii erau nefericiți, oamenii renunțau la viață. Uitau cât de importanți și iubiți erau. Depresia era un vid care înghițea tot, lăsând în urmă doar greutatea zdrobitoare a nimicului.

Fumaseră în tăcere lângă vitrina restaurantului. Se temea că Emmett i-ar putea citi gândurile din cauza expresiei de pe chip, așa că și-a relaxat trăsăturile. O tehnică pe care o folosea deseori cu clienții ei: proiecta pasivitate. Iar când Emmett i-a zâmbit, nu a fost zâmbetul lui sinistru, ci unul cu gura până la urechi și ghiduș. Ca și cum spunea *Ți-am zis eu?* Tallie i-a zâmbit aprobator. *Categoric. Mi-ai zis.*

***

— Îți mulțumesc încă o dată pentru asta. Mâncarea, băutura, căutatul costumelor, a spus el după masă, în timp ce se plimbau prin aerul răcoros.

— N-ai pentru ce, a zis ea.

S-a oprit doar o clipă, apoi a adăugat repede, fără să se gândească:

— Ieri ți-am zis că mă simt mai bine, dar uneori tot mai am pase proaste din cauza divorțului.

— Știi ceva? Din ce-mi spui, pare un mare bou. Ești prea bună pentru el, a zis Emmett de parcă așteptase permisiunea ei ca să i-o spună.

— Ești sigur? l-a întrebat Tallie râzând pe înfundate.

S-au oprit în fața unui magazin de lumânări. Tallie nu se mai simțea capabilă să-și gestioneze responsabil finanțele când intra acolo și ajungea inevitabil să dea 50 de dolari pe lumânări care îi făceau casa să miroasă a foc de tabără, dovleac și meri. S-a uitat în vitrină și a văzut o lumânare ediție limitată de toamnă, pe care ultima dată nu o mai aveau. Și-a lipit nasul de geam.

— Să mor eu dacă nu! Aș fi dat orice să am o nevastă ca tine. Și vorbesc serios acum, a spus el privind aceeași lumânare, la fel de intens ca ea.

— Ei, na! Cred că te-ai îmbătat, a spus Tallie chicotind. Hai să cumpărăm lumânarea. Magazinul ăsta e exagerat de scump. Hai să intrăm!

L-a luat de mână, iar el a acceptat.

***

Pentru drumul la mall se îmbrăcase în haine care o făceau să se simtă bine, drăguță, ca o Hermione Granger de 40 de ani, în excursie la Hogsmeade ca să bea bere condimentată. Un cardigan călduros, imens, pe care îl terminase de tricotat pe canicula verii. Culoarea intensă a sânzienelor. Pe sub el avea un body gri cu mâneci lungi și o pereche de blugi skinny închiși la culoare. Alesese ghetele ei de nădejde, cele maro impermeabile, în locul pantofilor caramel cu șiret pe care intenționase să-i poarte, mândră că măcar o dată în ultimele 24 de ore alesese varianta practică, rațională. Nu voia să pară că se străduia prea tare să arate bine, dar *era* o ocazie specială: Emmett era în viață! Și ea, la fel! Își pusese cercei mari, rotunzi, își dăduse cu anticearcăn și pudră, dermatograf și fard de obraz. Și ruj, totdeauna ruj. Nu pleca niciodată din casă fără măcar un ruj culoarea pielii și un luciu de buze.

După ce și-a luat lumânările, au hoinărit și prin celelalte magazine, mulțumindu-se să atingă produsele, să facă mișto unul de altul, să cadă uneori de acord când descopereau ceva tare sau interesant.

— Deci ai fost însurat? l-a întrebat ea în timp ce traversau mallul înapoi și ieșeau în parcare, întorcându-se la mașină.

Îi cumpărase o căciulă pufoasă albastră, cu apărătoare de urechi, pe care el și-o trăsese pe cap și o avea și acum, arătând de parcă o avusese toată viața. Ea își luase una la fel, roșie.

— Am fost însurat, a spus el.

Christine? Brenna? Amândouă?

— Și ce s-a întâmplat? l-a întrebat Tallie.

— S-a întâmplat că… nu mai sunt însurat.

I-a zâmbit și l-a plesnit în joacă pe braț.

— Asta e tot ce-mi dai? a zis ea.

— E rândul tău să-mi spui ceva onest.

— Mă gândesc să adopt un copil, a spus ea.

Îi mai spusese asta unui singur om: Aishei.

— Hopa! Conversație importantă. Conversație *majoră.*

— Corect. Cam din două în două zile vizitez aceleași site-uri și îmi spun: *Ce-ar fi?*

Îi plăcea să dea clicuri pe-acolo și să citească despre femeile însărcinate, dintre care unele aveau să nască peste multe luni. Îi plăcea gândul că, dacă se potrivea cu mama, bebelușul acela putea fi al ei după 24 de ore, maximum trei zile de la naștere. Îi plăcea să se gândească des cum ar fi să transforme dormitorul de oaspeți în camera copilului, să tricoteze șosețele și căciulițe minuscule, din fir de bambus. Gândul la cât de mult i s-ar schimba viața, gândul de a crește un copil ca mamă singură nu o înspăimânta așa cum o înspăimântase în trecutul nu prea îndepărtat. Trauma provocată de trădarea lui Joel și de divorțul lor o făcuse să simtă că își lua de la capăt întreaga viață. Încercase să alunge această senzație, dar acum? Acum era, în sfârșit, pregătită să facă exact asta.

***

Emmett era la volanul mașinii ei. Tallie era prea cherchelită și, în ciuda recentului ei comportament, la drept vorbind nu era aventuroasă din fire. În școala generală făcuse parte din patrula de siguranță, își obligase familia să facă exerciții în caz de incendiu în fiecare casă în care locuiseră în copilăria ei. După ce auzise de cupluri ucise de gaze letale în timpul vacanțelor, îl

convinsese pe Joel să ia cu ei în călătorii un detector portabil de monoxid de carbon ca să verifice camerele de hotel în care stăteau. Instalată confortabil în scaunul din dreapta al propriei mașini, Tallie a pornit radioul și a căutat un cântec care credea că i-ar plăcea lui Emmett.

— Spune-mi când să mă opresc, a spus.

A trecut prin posturi, unul după altul, iar el nu a scos un sunet până nu a ajuns la Sam Cooke cântând „Bring It On Home to Me".

— Ăsta! Ăsta-mi place, a zis el.

— Și mie… De ce ai spus că ai fi dat orice să ai o soție ca mine? a întrebat ea înainte să apuce să se convingă că nu era o idee bună.

Se aflau la un semafor. Ștergătoarele de parbriz se mișcau ritmic, ca o bătaie somnoroasă de inimă. În oglinda laterală, lumini roșii și albastre se întrețeseau cu stropii de ploaie. Sirena a piuit.

— Nicio problemă. E în regulă, a spus calm Emmett, cu ambele mâini pe volan.

— La naiba, ești beat? Uită-te la mine!

S-a supus. Ochii lui nu erau injectați, nici sticloși.

— N-am nimic.

Tallie s-a întors ca să se uite la polițistul care se apropia de mașină. Știa că avea să-i ceară permisul, certificatul de înmatriculare și dovada de asigurare. Asta se întâmpla, asta se întâmpla întotdeauna. Emmett își scosese noua lui căciulă pufoasă, îl dăduse mai încet pe Sam Cooke, oprise motorul și coborâse geamul. Când făcuse toate astea? Avea spații goale în memoria ei. Ar trebui să înceapă să facă mai multe rebusuri, ori să-și descarce în telefon una dintre aplicațiile alea care s-o ajute – un fel de stimulator al funcțiilor cerebrale. Poate niște vitamine? Trebuia să-și împrospăteze provizia de vitamine. Organice, pe bază de alimente. Avea să facă mai târziu o comandă. Avea să facă o donație ca să protejeze fetele de traficanții de carne vie *și o* să-și comande niște vitamine. Avea să facă asta de cum ajungea acasă, totul urma să fie livrat și rezolvat până duminică seară, ca să-și poată începe cu dreptul

noua săptămână.

— V-am tras pe dreapta fiindcă nu v-ați oprit complet la stop. Permisul, certificatul de înregistrare a mașinii și asigurarea, a spus polițistul când a ajuns la geamul din partea șoferului.

— Îmi pare rău, domnule polițist. Poftiți certificatul de înregistrare și asigurarea, a spus Emmett după ce a scos hârtiile din torpedou.

Tallie nu îi spusese unde erau; deschisese singur torpedoul și le găsise.

Tallie ședea tăcută, cu mâinile în poală, privindu-le de parcă nu erau mâinile ei. De parcă cineva prinsese cu fermoare de încheieturile ei o pereche nouă de mâini și era treaba ei să le inspecteze, ca să se asigure că erau mâinile pe care și le dorea. Și-a privit inelarul gol al mâinii stângi, unghiile scurte date recent cu portocaliu-stins.

— Permisul dumneavoastră? a spus polițistul.

— Nu-l am la mine. Îmi cer scuze.

— Și de ce nu aveți permisul la dumneavoastră?

— Pur și simplu, l-am uitat acasă.

— Când conduceți un autovehicul, trebuie să aveți permisul la dumneavoastră, i-a spus polițistul lui Emmett, pe un ton despre care Tallie era sigură că trebuia folosit numai cu copiii neascultători.

— Corect. Da, domnule.

— Numele dumneavoastră? a spus polițistul oftând și scoțând un carnețel.

— Bun… putem vorbi o clipă? a întrebat Emmett. Pot să cobor din mașină?

— Sigur. Coborâți! Haideți, vă rog, jos din mașină, a spus polițistul deschizând portiera.

Era evident că polițistul era într-o dispoziție mizerabilă, iar Emmett avea să fie încătușat și arestat fiindcă ea se pilise la prânz și îl lăsase pe el să conducă. Era vina ei. Rușine să-i fie că, după seara trecută, îl lăsase pe Emmett să bea alcool în prezența ei. Poate că *era* alcoolic. Poate că era dependent de droguri. Ea nu ar fi trebuit să bea cu el, punct. Dar! Emmett *nu era* unul dintre clienții ei și merita și ea să se relaxeze puțin! Pe bune.

Altfel, putea să ajungă și ea pe pod, ca el. Cu toate astea… vinovăție, rușine, nesăbuință – i s-au aprins obrajii din cauza intensității emoțiilor.

Dacă Emmett nu avea mandate de arestare pe numele lui, îl putea scoate pe cauțiune. Dar… ce făcea în cazul în care comisese crime oribile împreună cu o femeie care semăna bine cu ea? Polițistul avea să-i pună cătușe și s-o aresteze și pe ea. Locuitorii din complexul Fox Commons aveau să facă o ședință de urgență și să spună presei că o bănuiseră întotdeauna. *Purta prea mult galben și trecuse recent printr-un divorț. Păcat. E limpede că a cedat nervos.* O să fie nevoită să închidă TLC – Servicii de Consiliere. Fratele ei urma să-i facă iar morală că era nesăbuită. Nici nu s-a obosit să-și șteargă lacrimile. Plângea din cauză că Lionel era mereu brutal de direct, din cauză că Joel avea o fetiță, din cauză că Emmett se simțea așa de deznădăjduit și singur, încât ieri trecuse peste balustrada podului.

— Stai liniștită, Tallie, nu e nicio problemă, a spus încet Emmett când a văzut-o că plângea.

Ea a dat din cap, iar el a coborât din mașină, politicos cu polițistul.

Tallie și-a întors chipul de la ei și s-a uitat la stropii de ploaie care se prelingeau pe geam. A aruncat o privire în oglinda laterală și l-a văzut pe Emmett cu mâinile pe cap, percheziționat de polițist.

— Aveți vreo armă asupra dumneavoastră? O să mă înțep în ceva? l-a auzit pe polițist întrebându-l pe Emmett.

— Am un briceag prins de buzunar, a spus Emmett.

Avea un cuțit, iar Tallie nu îl văzuse – firește că avea.

Practic, fiecare bărbat pe care îl cunoscuse Tallie vreodată avea la el în permanență un briceag, de parcă primea fiecare unul la naștere.

— Asta e tot? a întrebat polițistul.

— Da, domnule.

— Pistol, droguri?

— Nu, domnule.

După ce s-a întors și l-a văzut pe polițist scoțând briceagul din buzunarul lui Emmett și trântindu-l cu zgomot pe capotă,

Tallie a avut grijă să rămână perfect neclintită. Emmett și polițistul s-au dus împreună către mașina de patrulare. Chipul lui Emmett – senin. Tallie i-a văzut expresia exact înainte ca el să urce în mașina de poliție. A continuat să plângă și să se uite la ploaia care începea să se mai potolească. Ce altceva putea să facă? Luminile roșii și albastre încă se roteau. Pe trotuarul de vizavi era un bătrân în trenci, plimbând un cățel îmbrăcat într-un trenci identic – genul de imagine care în mod normal ar fi făcut-o pe Tallie să chițăie de veselie și să facă o poză ca să i-o trimită Aishei sau Zorei. Dar nu, acum Tallie a rămas nemișcată, nemișcată, nemișcată ca o statuie.

Oare avea să vină polițistul la mașină să-i dea instrucțiuni? Să vadă dacă era beată? Dacă era în stare să conducă? Să-i tracteze mașina dacă nu trecea etilotestul? În 15 ani nu primise nicio amendă. Habar nu avea cum se proceda în situațiile astea.

După un răstimp cât o veșnicie, Tallie s-a uitat în oglindă și i-a văzut pe polițist și pe Emmett strângându-și mâna, după care Emmett s-a dat jos din mașina poliției. Polițistul a oprit girofarul și a plecat, făcându-le semn cu mâna; când a trecut pe lângă ea, i-a zâmbit. L-a auzit pe Emmett luându-și briceagul de pe capotă, apoi a urcat la volan și și-a arcuit spatele ca să-și pună briceagul la loc în buzunar. Tallie încă plângea.

— Hei, liniștește-te. Ți-am spus că totul e în regulă, a zis el atingându-i brațul.

Ploaia s-a întețit. A început să plouă așa de tare, că ploaia parcă venea din pământ, ridicându-se ca să se întâlnească undeva la mijloc cu cea care cădea din cer.

— Ce i-ai spus? Ce s-a întâmplat? S-a purtat ca o jigodie și acuma ne face cu mâna?

— I-am spus adevărul. E-n regulă. Hei, liniștește-te, a repetat el.

Tallie l-a îndrumat pe Emmett către casa ei. El a pornit iar radioul – Motown, Four Tops – de parcă nu aveau de vorbit despre o mie de chestii. Era enervant de calm, ca și cum nu se întâmplase nimic ieșit din comun. Tallie s-a șters la ochi și a oprit radioul.

— Emmett, ce naiba s-a întâmplat? Spune-mi! Stăteam aici și-

mi ieșeam din minți, prea speriată ca să mă mișc! a spus ea ridicând tonul.

El i-a pus mâna pe picior și a continuat să conducă atent. Tallie nici nu-și putea imagina cât de tare s-ar fi pierdut cu firea dacă n-ar mai fi avut ceva urme de whisky irigându-i organismul, ca un medicament.

— Îmi pare rău că te-ai speriat așa de tare, a spus el.

Și-a pus mâna la loc pe volan, nu înainte de a o strânge de coapsă așa de delicat, că ea s-a întrebat dacă nu cumva își imaginase atingerea lui.

— Ia-o la stânga, l-a îndrumat ea. Și fă dreapta aici.

— N-am vrut să te superi. Polițistul a fost amabil. A întrebat dacă băusem… dacă *băuserăm.* Nu i-am zis adevărul, fiindcă aș fi dat de belea. L-am mințit în privința asta, dar atâta tot. Nu mai sunt amețit. Uneori, alcoolul îmi trece rapid prin organism. Pe sfert, sunt scoțian.

Emmett a ridicat din umeri.

— M-a întrebat de unde te cunosc. I-am spus că suntem prieteni. Apropo, auzise de petrecerea de Halloween a lui frate-tău.

Tallie i-a arătat cu degetul casa, iar Emmett a parcat pe alee și a oprit motorul.

— Și te-a lăsat să scapi cu ce? Un avertisment? a întrebat ea trăgându-și nasul.

— Exact. Hai, vino încoace, Tallulah, a spus el luând-o în brațe și strângând-o la piept.

Era așa de cald, de liniștitor, iar el făcea gestul perfect exact în momentul perfect. Se mai atinseseră, dar nu se îmbrățișaseră. Și avusese dreptate când își imaginase cum mirosea: pădurea, râul. Ploaia nesfârșită, cu iz răcoros, ca un antiseptic cu stropi ce au început să sclipească bleu și alb-stelar când Tallie a strâns tare din pleoape.

Clientul pare să fie răbdător și relaxat, chiar și în circumstanțe stresante. Nu se tulbură și nu se agită cu ușurință. Oferă consolare celor din jur.

— Dar eu ar trebui să te consolez pe tine, a mormăit ea cu fața în mâneca lui.

— Din cauza celor întâmplate ieri?

— Nu trebuie să vorbim despre asta chiar acum, a spus ea.

— Aș fi dat orice să am o nevastă ca tine, fiindcă ai inima deschisă… sufletul blând, a zis el, iar sunetul vocii lui îi picura mângâietor în ureche.

Emmett

De la: JoelFoster1979@gmail.com
Către: Talliepis007@gmail.com
Subiect: Re: încă țin și eu la tine

Tallie, mă bucur că mi-ai scris. Știi că eu tot mai sper că într-o zi vom găsi o cale să fim prieteni, deși, așa cum ți-am mai spus… îmi dau seama că îți cer foarte mult. Promit să nu vorbesc prea mult despre copil, fiindcă știu ce dureros e subiectul pentru tine. Iartă-mă!

Sigur că nu ești vinovată de nimic pentru ce s-a întâmplat. Categoric, nu ai fi putut face nimic ca să schimbi cursul evenimentelor. Tu auzi ce-ți spun? Auzi ce zic? Eu am făcut aceste alegeri și nu au avut absolut nicio legătură cu tine. Și asta a fost cea mai mare problemă a mea… că nu m-am gândit la tine, așa cum ar fi trebuit. A fost o cruzime. Nu te cred defectă. Nu am lăsat-o gravidă pe Odette dinadins. A fost un accident.

Mă cunoști. Da, poate că ai senzația că nu cunoști anumite aspecte ale mele, dar îmi cunoști esența. M-am împărțit în două… ca să te mint. M-am gândit chiar și la nenorocitele alea de talismane ale morții din Harry Potter. Așa a fost. M-am scindat. Ar fi trebuit să-i spun nu din start lui Odette. Dar nu am făcut-o. Nu mi-a venit să cred ce greu îmi era să-i spun nu. Sunt slab. Dar tu mă cunoști, Tallie. Știi bine că așa e. Gândește-te prin câte am trecut împreună. Toate astea nu dispar așa, pur și simplu. Și chiar dacă ar dispărea, unde s-ar duce? Unul din noi tot ar ține minte acest trecut.

Cred că ești o femeie extraordinară, care merită pe cineva mult mai bun ca mine, dar trebuie să recunosc că o parte incredibil de egoistă din mine a sperat mereu că aș putea rămâne cumva în viața ta. Iar e-mailul de la tine a reaprins în inima mea această speranță. Așa că îți mulțumesc. Încerc să îmi repar greșelile… greșelile pe care le-am făcut în acest univers… Aș vrea să le rectific făcând (măcar unele lucruri) bine.

Pe curând,
Joel

PS: Mă întorc în oraș de Crăciun și bineînțeles că mi-e al naibii de dor de tine, Tallie. Normal că da. Ai fost soția mea ani de zile. Te voi iubi tot restul vieții.

PPS: Sper să te distrezi mâine, la petrecerea lui Li.

***

După ce Tallie a dispărut în dormitorul ei, Emmett a băut un pahar cu apă, stând în fața chiuvetei.

(Polițistul avea ochi căprui-verzui. Părul lăsat doar puțin mai lung sus, în rest aproape ras, fără barbă sau mustață. Pistol la șold, în dreapta. Numele de familie brodat cu alb pe uniformă: Bowman. Unul dintre incisivi puțin strâmb. Lui Tallie i se face vârful nasului roz-aprins când plânge. Are unghiile tăiate scurt și date cu portocaliu-închis. Poartă cercei, dar nu și inele. De la genunchi în jos, blugii ei sunt presărați cu confetti din păr de pisică negru și portocaliu. Și scânteiază ca încărcată electric… ca o femeie.)

Tallie

Felinarul portocaliu de pe stradă scălda imensa fereastră a sufrageriei lui Tallie într-o lumină înmuiată în miere și brăzdată de ploaie. Crepusculul cădea peste plantele ei și peste rafturile cu cărți, revărsându-se pe podea. Adora fereastra aceea, altarul ei. Stătea în mijlocul acelei lumini uitându-se la Emmett cum dormea: respira rar și profund, împingând cu vârful piciorului brațul canapelei, de parcă se pregătea să se arunce într-o piscină și urma să împroaște canapeaua cu apă. Tallie îi spusese că îi făcea bine să doarmă cât putea de mult. Vorbea deseori cu clienții ei despre programul lor de somn și cât de important era pentru sănătatea lor fizică și psihică.

Ca într-un delir febril, Emmett se afla pe canapeaua ei, cu rucsacul pus bine lângă el, iar Joel era în Montana, cu părul strâns în coadă, ținându-și în brațe fetița nou-născută. Blocase numărul lui Joel în telefon, dar era în continuare viu în mintea ei, alături de celelalte detalii numerice pe care le avea în memorie. Joel purta 32 la pantaloni, dar uneori îi venea și 33. Joel purta 43 la pantofi. Joel avea 30.017 dolari în contul de economii când s-au căsătorit. Adresa părinților lui Joel era șapte zero patru. Fratele lui Joel era cu doi ani mai mare. Ziua de naștere a lui Joel era pe 9 septembrie. Tallie și Joel se căsătoriseră pe 6 iunie. Tallie și Joel îndураseră cinci cicluri de fertilizare *in-vitro* – nenumărate injecții și ore la telefon cu compania de asigurări, un nesfârșit șir de zile petrecute în pat, plângând, sperând, rugându-se, înainte să accepte pe deplin diagnosticul de *infertilitate cu cauze necunoscute.* Tallie și Joel fuseseră căsătoriți 10 ani și cinci luni. Joel își recunoscuse, în sfârșit, infidelitatea pe 1 octombrie, dar numai după ce Tallie i-a spus că îl suspecta că avea o aventură; îl prinsese scriindu-i mesaje lui Odette la 2 noaptea. Tallie și Joel au stat separați cele 60 de zile cerute de legea statului Kentucky, plus încă patru. Au făcut procedurile de divorț amiabil pe 4 decembrie.

Tallie și Joel se căsătoriseră în iunie, în grădinile cu flori sălbatice de pe malul râului, promițându-și reciproc că *te voi iubi*

tot restul vieții în fața tuturor oamenilor pe care îi cunoscuseră în viața lor, practic. Joel și Odette se căsătoriseră în decembrie, la doar câteva săptămâni după divorț. Joel o sunase pe Tallie, anunțând-o că fuseseră la Starea Civilă și că Odette era însărcinată.

— Tallie, a fost un accident, a spus el, de parcă doar vărsase un pahar de vin roșu pe o față de masă albă.

— Sarcina sau căsătoria?

Joel a tăcut.

— Joel, căsătoria nu înseamnă nimic pentru tine.

Ceea ce făcuse el era dezastruos și violent. Tallie închisese înainte ca Joel să o audă plângând.

Nu mai vorbise cu Joel de vara trecută, de la ultimele mesaje pe Facebook. Nu mai erau prieteni pe net. Nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să-l vadă pe Joel, ori pe Odette, ori copilul lor apărând pe neașteptate pe timeline-ul ei când se uita peste poze și aniversări și rețete și discuții politice. Când se uita prin postările lui Joel, trebuia să fie pregătită emoțional și gata de luptă psihică. Încercase să catalogheze ce făcea ca pe un ritual de purificare de care la un moment dat n-o să mai aibă nevoie, dar care acum îi trebuia.

S-a logat la contul lui Joel, de pe telefon. Postase ceva în seara precedentă despre faptul că văzuse cel mai recent film cu supereroi. Ea și Aisha fuseseră și ele la cinema să-l vadă, iar Tallie se dusese chiar să-l mai vadă o dată singură. Era o pilulă perfectă pentru evadare din realitate, învelită în zahăr. Dar bineînțeles că Joel îl analiza la sânge, așa cum analiza el totul, folosind chiar și cuvântul *pedant.* Nimic surprinzător, având în vedere că făcea parte din categoria celor care cred că Marele Canion este supraevaluat. („Doar că am crezut că e mai mare, asta-i tot.") Tallie a citit toată postarea, dându-și ochii peste cap, întrebându-se dacă puteai leșina de exasperare. A mai citit o dată, apoi a trecut la pagina lui Odette.

Aproape tot ce știa Tallie despre Odette aflase de pe rețelele de socializare. Știa surprinzător de puține detalii despre aventura lui Joel, încredințată că era mai bine pentru sănătatea ei mintală să nu aibă toate informațiile. Și-apoi, fusese deja

bântuită de imagini cu ei doi împreună – sunetul aspru, din piept, pe care îl scotea Joel când își dădea drumul, urechea lui lipită ca o cochilie de a lui Odette, când era peste ea. Și obținuse de la Joel toate detaliile pe care le putea îndura cu privire la când și unde fusese împreună cu Odette: niciodată la ei acasă, întotdeauna la Odette. O lună compactă de sex clandestin, din septembrie până în octombrie, din câte spunea Joel.

Tallie fusese furioasă pe ea însăși, dorindu-și într-o oarecare măsură să fi fost genul de persoană care să vrea să-i vadă pe el și pe Odette morți și dispăruți pentru totdeauna de pe fața pământului. Sau măcar genul de persoană care să le poată dori ca, la un moment dat, în viitor, Joel să o înșele pe Odette, ori să se aleagă praful de căsnicia lor. Dar nimic din toate astea nu ar schimba ce se întâmplase și știa că nivelul de toxicitate necesar ca să o urască pe Odette ar otrăvi-o pe ea și numai pe ea.

Odette crescuse petrecându-și verile cu bunicii pe L'Isle-sur-la-Sorgue. Lui Odette îi plăceau comediile romantice și filmele sentimentale de Crăciun. Caii și cafeaua. Rețetele de tocănițe dietetice, tutorialele de machiaj. Avea instructori preferați de Pilates și ore de Zumba preferate. Uneori posta lucruri în care Tallie credea cu tărie și cu care era și ea de acord, precum petiții contra schimbării climatice și clipuri ale lui Taylor Swift. Faptul că ea și Odette aveau *ceva* în comun pe lângă Joel stârnea în ea un vârtej ametitor de emoții intense.

Pagina lui Odette era împânzită cu poze cu Joel și copilul lor.

Tallie a dat clic pe poza la care se uita cel mai des: Odette în pat, la spital, ținându-și în brațe fetița nou-născută, Pearl. Pearl avea nasul în miniatură al tatălui ei, cârlionții lui ca abanosul. Îmbrăcat într-un pulover bleumarin cu anchior, cumpărat de Tallie, Joel făcuse poza aplecându-se ca să încapă tot în cadru. Tallie adorase puloverul acela și, de câte ori Joel era îmbrăcat cu el, îl mușca în joacă de brațe; îi venea să-i mănânce puloverul.

De când aflase că își numiseră fetița Pearl, Tallie nu putuse să-și scoată din minte cuvântul *perlă.* Își făcea simțită prezența și se rostogolea prin creierul ei ca o perlă adevărată, solidă, licărind în lumină. Tallie își imaginase că ea și Joel o să aibă un copil cu bucle exact la fel. Un copil cu un căpșor delicat a cărui

greutate o simțea efectiv în palmă. *Joel are pentru totdeauna o fiică,* s-a trezit Tallie gândind. Joel făcuse cu viața lui ceva colosal de permanent, schimbând astfel totul. Uneori, avea senzația că acest gând era prea mare ca să poată fi cuprins de craniul ei, dar nu putea renunța la el până nu o apuca durerea de cap. *Joel ar putea face mai mulți copii cu Odette. Joel ar putea face copii cu alte femei.* Gândurile se învârteau în neștire prin mintea ei, până ce Tallie era complet stoarsă de puteri.

Iar o supărase fotografia. Iar se simțea tulburată și singură. A intrat pe e-mailul de la muncă, deși își promisese să n-o facă, și își anunțase deja clienții că nu era disponibilă până luni. Plictisită, voia să fie sigură că nu pierdea nimic important. Avea mai mulți clienți care contau pe ea să le ofere un plus de susținere când luau decizii importante și alții care o căutau când intrau în panică și aveau nevoie să fie liniștiți, ori când vreo rudă, sau un prieten, sau o problemă sau frica pe care credeau că o depășiseră își făcea iar apariția, bântuindu-i ca o fantomă pusă pe răzbunare. Uneori, un client îi scria doar pentru că voia o încurajare sau permisiunea să nu despice prea mult firul în patru.

Faptul că era psihoterapeut îi permitea lui Tallie să sape adânc în simțul realității încețoșate de boli psihice, depresie, obsesii, anxietate. Își încuraja clienții care luptau cu tulburarea obsesiv-compulsivă să facă poze marcate cu oră și dată cu cuptoarele lor închise și ușile încuiate, ca să se poată uita la ele în timpul zilei, cât erau plecați de acasă. Unei astfel de cliente, care era stresată mereu că a uitat cafetiera pornită, i-a sugerat să o scoată din priză și să o ia cu ea la serviciu. Așa, știa sigur că nu era acasă, pornită, pe cale să stârnească un incendiu. O parte importantă a terapiei avea caracter pur practic și presupunea să le dai oamenilor o foarte necesară permisiune de a se relaxa când simțeau nevoia, ori de a fi ciudați când simțeau nevoia. Să le eliberezi mintea de ceea ce credeau că *trebuiau* să facă, dacă asta era întotdeauna opusul a ceea ce își *doreau* să facă. Să pui întrebări precum *de ce* când clientului nici nu-i trecea prin cap să o facă.

Tallie s-a uitat peste e-mailuri, ușurată să vadă că nu era

nimic urgent, și și-a promis din nou că nu avea să se mai uite până luni. A deschis e-mailul personal și a trecut peste câteva newslettere, apoi a căutat vechi e-mailuri de la Joel. La cât de enervant putea fi pe platformele de socializare, în e-mailuri era întotdeauna succint, chiar și în cele afectuoase. Nici cu SMS-urile nu stătea mai bine. Iar la telefon era imposibil. Când erau căsătoriți, aveau cele mai interesante și importante conversații în timpul cinei sau strângând masa după aceea. Sau la plimbare, în mașină, în pat. La cafea.

A scris *Joel* în câmpul de căutare și a deschis la întâmplare unul dintre mesajele apărute. Era din urmă cu doi ani, când Joel se dusese la Chicago să-și viziteze fratele, în același weekend când Tallie și Aisha făcuseră o călătorie ca fetele, la Asheville.

Către: TallulahLeeClark@gmail.com
De la: JoelFosterl979@gmail.com
Subiect: :(

Prea târziu ca să sun și oricum telefonul meu e în sufragerie, dar mă gândeam la tine, la trupul tău, la ce frumos miroși. Și sunt în acest dormitor de oaspeți, singur, cu laptopul. :(Data viitoare, vino cu mine.
Sărmanul tău soț singur,
J

Și încă unul primit la scurt timp după primul. Îi redirecționase un articol despre arhitectura art déco, cu fotografii cu acel zgârie-nori cunoscut drept American Radiator Building.

Către: TallulhLeeClark@gmail.com
De la: JoelFoster1979@gmail.com
Subiect: Uite!

Clădirea pe care am văzut-o din parcul Bryant. Data viitoare când mai mergem acolo, ar trebui să facem unul dintre tururile acelea pe la clădiri art déco. Ar fi foarte ușor să-i convingem pe Lionel și Zora să meargă iar cu noi la New York. Facem o ieșire ca lumea? Ești un

tovarăș de călătorie al dracului de mișto.

Nu se mai întorseseră niciodată împreună la New York. Poate că Joel plănuia un tur pe la clădirile art déco cu Odette. Poate că și ea era un tovarăș de călătorie al dracului de mișto. Joel putea merge alături de ea, iar ea putea să împingă landoul scump al lui Pearl. Ori poate că Joel o ținea pe Pearl la pieptul lui într-un marsupiu și, împreună cu Odette, se uita în sus, arătându-și unul altuia zgârie-norii ce spintecau albastrul cerului.

Imaginea lui Joel cu Pearl lipită de pieptul lui a fost picătura care a umplut paharul.

Tallie a murmurat repede ceva ca să-și împiedice gândurile să o ia razna. Emmett s-a întors, a deschis ochii și a privit-o. S-a ridicat în capul oaselor și s-a frecat la ochi.

— Nu dorm niciodată în timpul zilei. Nu sunt deloc genul care să aținească așa, a spus el, cu vocea lui profundă, întinzându-se și trezindu-se de-a binelea.

— Astăzi, ești genul care aținește, a spus Tallie, recunoscătoare că îi distrăsese atenția. Ce să-ți aduc? Ceva de mâncare? Apă?

Emmett și-a netezit părul și a privit în jur, după care s-a uitat spre intrarea în bucătărie.

— Știi ceva? Aș vrea să-ți pregătesc eu ție cina. Aș vrea să mă duc la cumpărături, apoi să mă întorc aici și să-ți gătesc.

— Ei, dar nu e nevoie. Am o grămadă de mâncare. Nu trebuie să ieși pe vremea asta mizerabilă, a spus ea arătând spre fereastra încețoșată de ploaie.

Emmett s-a aplecat și și-a deschis rucsacul, a cotrobăit prin el și a scos un pumn de bani pe care i-a ridicat să-i arate. I-a întins cinci bancnote de 20 de dolari, explicându-i că erau pentru prânz și tot ce mai cumpărase ea mai devreme, iar restul i-a pus în buzunar.

— Măcar atât să fac și eu pentru tine. Ar fi OK pentru tine să-mi împrumuți mașina? Îți las…

A lăsat fraza în suspensie și s-a apucat iar de cotrobăit prin geantă. A scos o cutiuță și a deschis-o. În ea era un inel cu un bolovan de diamant cât radiera unui creion.

— O să las aici inelul ăsta. Ca să știi că nu fug cu mașina ta.

— Nu vrei să vin cu tine? Pot să te duc eu, dacă insiști să faci asta, a spus Tallie.

Emmett a împins cutia cu inelul pe tăblia mesei, mai aproape de ea.

— Mă ocup eu. Cum îți sună o friptură de vită? a întrebat el, ridicându-se.

— Sigur. O friptură sună tare bine. Ah, și cheile. Cheile mele, a spus Tallie, amintindu-și că își lăsase poșeta pe blat, în bucătărie.

A luat-o, a desfăcut cheile de la mașină de pe inel și i le-a întins, trecându-și ușor vârful degetelor peste palma lui. El a închis pumnul, amuțind zăngănitul cheilor.

— Mă întorc în jumătate de oră. Promit!

— Vrei să-ți spun unde e magazinul?

— Îl găsesc eu.

Și-a aruncat rucsacul pe umăr și a pornit spre ușă.

Tallie nu avea niciun motiv să-l creadă. Inelul putea fi fals; el putea să se ducă să se arunce de pe pod. Putea să fugă cu mașina ei, iar ea avea să fie nevoită să le explice polițiștilor că nu îl cunoștea. Ori că nu era sigură nici măcar că Emmett era numele lui adevărat.

Îi acorda toată încrederea ei, deplină.

Undeva, în adâncul său, ceva ce era scofâlcit s-a netezit.

Emmett

Păianjeni artificiali, ce arătau ca scrijeliți cu cărbune, aveau picioarele înfășurate pe literele luminoase ce formau cuvântul SUPERMARKET. De afară, păreau că vând numai bostani și crizanteme. Emmett a rămas în parcare, în mașina lui Tallie, trecând în revistă știrile de pe telefon, cu toate că detesta să facă asta. Dar dacă seara precedentă ar fi decurs așa cum voia și trupul lui ar fi fost găsit în apă, chipul lui, povestea lui ar fi fost pe prima pagină a tuturor ziarelor. Știrile erau deprimante ca dracu' și erau în parte motivul pentru care îi venise să se arunce de pe pod. Cum supraviețuiau oamenii? Anxietatea a început să-i dea mâncărimi pe ceafă, iar corpul îi era sfâșiat de jale, lucru cu care se obișnuise după atâția ani.

— Jalea doare… fizic, îl avertizase tatăl lui.

Cu o clipă înainte ca viziunea lui să devină grotescă, le-a văzut pe Christine și Brenna, separat, apoi împreună, în siguranță, cu ochii închiși, palide și adormite. Retrăirea acelor clipe a fost un trăsnet de lumină rece, urmat de cea mai deplină beznă, în care ușa cuștii care era inima lui se legăna, deschisă. Emmett și-a lăsat fruntea pe volanul mașinii lui Tallie, concentrându-se să respire lent, conștient, în răcoarea mașinii cu motorul oprit. A ridicat capul doar când a auzit că lângă el s-a oprit o mașină.

(O mașină albă. O roșcată, un trenci negru cu buline albe. Un scaun de mașină. Plafoniera se stinge. Peste mânerul scaunului de mașină e pusă o pătură, ca să protejeze copilul de ploaie. Pătura e albă cu rațe galbene. Rațele zâmbesc.)

***

Hotărându-se să înceapă incursiunea la raionul de fructe și legume, Emmett a luat o plasă mică de cartofi roșii și a pus-o în coș. O femeie s-a oprit lângă el cu căruciorul de cumpărături și a jurat că îi părea cunoscut, că îl mai văzuse undeva. El i-a spus cu blândețe că nu era din oraș, apoi i-a întors spatele. Acum, că

ieșise în lume, tânjea și mai tare după alinarea oferită de casa caldă, curată, parfumată, a lui Tallie. A înșfăcat două bucăți de carne pentru friptură, unt irlandez, o sticlă de vin roșu. Supă și coniac pentru sos. A traversat în viteză raionul vast cu produse de sezon și podea lucioasă, trecând pe lângă măști și schelete cu detectoare de mișcare, care își zgâlțâiau oasele de o parte și de alta a lui. A scanat produsele și a plătit la casa cu autoservire, apoi a plecat fără să stea de vorbă cu vreo altă ființă umană.

***

Ajuns înapoi la Tallie, a dat-o imediat afară din bucătărie.

— Probabil că ai grijă de alții *tot timpul.* Zic *probabil* fiindcă nu vreau să par vreun mascul atotștiutor care-ți explică, plin de el, propria ta viață, dar știu că e adevărat. Uite ce ai făcut pentru mine. Nu erai obligată să faci asta. Așa că lasă-mă să fac și eu ceva pentru tine, a spus Emmett.

De cum intrase pe ușă, ea îi dăduse inelul lui Christine, iar el îl băgase în rucsac, apoi pusese la fiert o oală mare cu apă. A tăiat cartofii și le-a dat drumul în oală.

— Mi-e greu să recunosc cât de tare-mi place că pregătești tu cina, ca eu să nu-mi mai bat capul cu asta. De obicei, pregătesc mese frugale. Ori pur și simplu ronțăi gustări toată ziua. Uneori comand mâncare de la restaurante. Încă mi se pare cam aiurea să gătesc pentru o singură persoană. Nu mă pricep să-i las pe alții să aibă grijă de mine, a spus ea.

A rămas în pragul bucătăriei, aliniindu-și degetele de la picioare fix pe linia de demarcație dintre gresie și lemn.

Emmett a lăsat jetul blând al apei de la robinet să curgă peste bucățile de carne, apoi le-a uscat, tamponându-le cu prosoape de hârtie, și le-a uns cu ulei de măsline. Tallie a întins gâtul să se uite. Un *miau* mic și galben venind de la una dintre pisicile ei a plutit prin aerul bucătăriei. Emmett a aprins aragazul, a aruncat în tigaie un cub palid de unt rece și și-a turnat un pahar cu apă, cât acesta s-a încălzit și a început să sfârâie.

— Ieri, faza cu podul… a avut vreo legătură cu căsnicia ta? a întrebat Tallie în timp ce el punea bucățile de carne în tigaie.

Însângerate. Rumenindu-se. Pârlindu-se.

— Într-un fel, da. Într-un fel, nu, a spus el.

— M-ai lămurit bușteан.

Emmett s-a întors spre ea. A zâmbit. Tallie s-a așezat pe podea și a clătinat din cap mustrător.

Când a venit momentul, Emmett a mutat carnea în cuptor, apoi a luat de pe foc tigaia goală și a adăugat cu generozitate supă și coniac. A folosit lingura de lemn ca să răzuiască de pe fund bucățelele delicioase crocante, apoi a pus tigaia la loc pe aragaz și a dat focul mare, lăsând sosul să clocotească până a scăzut. Tallie a vorbit cât Emmett a gătit. Apoi el a scos bucățile de carne din cuptor când a știut că în interior erau încă roz și doar încălzite.

— Le lăsăm să se odihnească, a spus.

— Cum ai cunoscut-o pe fosta ta soție? a întrebat Tallie.

— Tu o să-mi povestești cum l-ai cunoscut pe Joel?

— *Vrei* să știi cum l-am cunoscut pe Joel?

Emmett a dat aprobator din cap.

— Vrei să încep eu?

— Da, a spus el.

Când Tallie l-a cunoscut pe Joel, el era manager de marketing la compania de asigurări de sănătate unde Lionel era director financiar. Erau amândoi în echipa de fotbal de sală a companiei. Tallie l-a văzut pe Joel când se ducea la meciuri și i s-a părut drăguț.

— Joel avea niște bucle negre care săltau când fugea și un fel de a alerga exagerat de entuziast, ca un cățeluș. După ce m-a văzut la vreo două meciuri, Joel l-a întrebat pe Lionel dacă putea să mă invite în oraș. Lionel mi-a zis: „E un tip ca lumea. Cam plictisitor, dar rupe tot pe terenul de fotbal. E deștept, puternic, suplu. Și mai e și frumușel", a povestit Tallie.

Ținea minte comentariile lui Lionel. În timp ce ea vorbea, Emmett îi privea buzele. I-a povestit cât de exigent fusese Lionel cu iubiții ei, cum îi lua o veșnicie să-i accepte, iar Tallie a recunoscut că se purtase și ea tare urât cu unele iubite de-ale lui. Dar i-a spus cât de mult își iubea cumnata, pe Zora. I-a spus că Zora era pentru ea mai mult decât o cumnată, îi era bună

prietenă. Tallie a povestit că Zora venise să stea cu ea într-o noapte, după plecarea lui Joel. Că Zora îi făcuse curat în bucătărie și îi pregătise cina, că o lăsase să plângă cu capul în poala ei, în timp ce îi mângâia părul.

— După câte întâlniri ai știut că Joel era alesul? a întrebat Emmett după ce i-a ascultat povestea.

— Eu știu? Poate după vreo două luni de întâlniri? Mă vedeam de ceva vreme din când în când cu altcineva, dar Joel era frumos, amuzant, flirta cu mine. Foarte sexy, de o siguranță de sine de-a dreptul agresivă și purta costume… non-stop, a spus Tallie. În plus, e și deștept și cutezător.

— Aoleu! Cutezător, zici? a tachinat-o Emmett îngroșându-și vocea.

— Da, *știu.* Dar așa e! Crede-mă, nu aș folosi cuvântul ăsta ca să descriu pe nimeni altcineva, doar pe Joel.

— Păi, e un cuvânt grozav.

— De acord.

Tallie a făcut o pauză.

— Și, cum ziceam… mai avusesem relații serioase, dar, într-un fel pe care nu mi-l pot explica, Joel m-a făcut să mă simt de parcă aș fi câștigat ceva. Ca atunci când a trebuit să aleg între el și celălalt bărbat cu care mă vedeam… Joel m-a făcut să simt că *trebuia* să-l aleg pe el. Cum să *nu* îl aleg? Era Joel! Nu știu cum, dar mă convinsese că era singurul bărbat din lume.

— Și acum?

— Acum am deschis ochii, a spus ea. E rândul tău.

— Păi… povestea noastră e că lucram cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, care s-a cuplat cu cel mai bun prieten al meu… ei sunt cei care s-au mutat în Montana. Ți-am spus de ei când eram pe pod. Așa am cunoscut-o pe Christine, a zis Emmett, rostindu-i pentru prima dată numele cu voce tare, completând astfel spațiul gol rămas în mintea lui Tallie după citirea scrisorii.

— *Christine,* a repetat Tallie, de parcă savura senzația pe care i-o lăsa în gură numele ei. Și sigur nu te-ai răzgândit? Nu vrei să-l suni pe cel mai bun prieten? Cum îl cheamă?

— Îl cheamă Hunter. Și îl iubesc, dar momentan nu simt

nevoia să vorbesc cu el.

Odată ce afla de scrisoarea trimisă de Emmett părinților, mort sau nu, lui Hunter avea să-i vină să-i tăbăcească fundul. A simțit cum un hohot de râs nerușinat îi clocotea în plex și și-a dus mâna acolo ca să-l potolească.

— După câte întâlniri ai știut că ea e aleasa?

— Una, a spus el.

— Pe bune? Oho… *visul* oricui.

Emmett s-a întors spre aragaz și s-a uitat la cartofii care se roteau în apă. Când au fost suficient de moi, i-a pasat, a mai adăugat unt, smântână, sare și piper. A pus carnea și piureul pe farfurii, pe care le-a scos din dulapul ei și, cu o lingură, a turnat peste carne sosul cu coniac din tigaie.

***

— Soția mea, Christine… s-a întâmplat că… din nefericire, a murit, a spus el după ce s-a așezat la masă și a luat prima îmbucătură.

Pe care a înghițit-o.

Discuțiile despre moartea lui Christine erau o cale sigură de a-l face să se gândească la moartea lui. Durerea era cumplit de epuizantă, iar singura scăpare era propria lui moarte. I-a spus lui Tallie o frântură de adevăr și a mai eliberat din tensiune – chiar și doar un pic – ca să evite o explozie. Singura alternativă era să meargă mai departe cu planul inițial de a pune capăt la tot.

A văzut cum peste chipul lui Tallie a trecut iute un nor, apoi ea a lăsat furculița din mână. Bănuise că Tallie era genul de om care reacționa astfel, pe când alții scoteau un oftat trist. Alții păreau să încerce să facă repede socoteala în minte, întorcând capul sau plecând privirea, în timp ce-i cântăreau vârsta și cât de tânără trebuia să fi fost Christine. Dar Tallie nu a întors capul. L-a privit în față și avea ochii plini de blândețe. Toată inima ei deschisă, plină de lumină și bunătate, i se citea pe chip. Emmett stătea și o privea și el la fel de lung, vibrând de emoția pe care i-o dădeau micile bucurii ale unei vieți domestice

normale. Să-și deschidă zăvoarele inimii într-un astfel de spațiu părea pe de o parte periculos, pe de altă parte la fel de eliberator precum coborârea unui deal cu bicicleta, la viteză maximă, cu brațele larg deschise.

Tallie

— Îmi pare tare rău. Sincer. Ce tristețe! a spus Tallie ducându-și mâna la piept. Inelul pe care mi l-ai lăsat mai devreme… Era al ei?

Emmett a încuviințat din cap și a mai băut niște apă, apoi a mai luat o gură de friptură.

— Mă doare sufletul pentru tine. Mă doare sufletul pentru *ea.* Nu te supăra că te întreb, dar când s-a întâmplat?

— Acum trei ani.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Patru ani și jumătate.

— N-ați… avut copii?

El a clătinat din cap fără să o privească.

— Câți ani avea Christine?

— 26, a zis el privind-o din nou.

— Doamne ferește, era mult prea tânără. Vrei să… vorbești despre cum a murit?

— Nu.

— Bine. *Dacă* vrei să vorbești, eu te ascult.

— Mulțumesc.

— Durerea e complicată… bizară… ne poate împinge să facem tot felul de lucruri, a comentat ea.

Durere acută provocată de moartea tinerei lui soții în urmă cu trei ani. Accident? Cancer? Nu pot să-l întreb cine e Brenna, dar mooooor să știu.

Emmett se uita țintă în farfurie.

— Mâncarea asta e incredibil de delicioasă. Și, apropo, jur pe ce-am mai sfânt că e cea mai bună friptură pe care am mâncat-o vreodată, a conchis ea după o pauză respectuoasă.

— Mă bucur să aud asta. E mâncarea mea preferată, și să o mănânc, și să o fac. Nu am mai gătit asta de mult, așa că a fost plăcut.

— Nu, dar acuma pe bune, e efectiv cea mai bună friptură pe care am gustat-o vreodată. Adică… senzațională!

— Mi-a făcut plăcere să o gătesc, a zis el simplu. O să spăl și

vasele.

— Nu, în niciun caz nu trebuie să faci asta. Ești musafirul meu.

— Musafir, a repetat el.

— Da. Ca lumânarea care cântă, din *Frumoasa și Bestia.* Ești musafirul meu.

— Lumière?

— Exact, a spus ea râzând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești fan Disney. Știam eu că-mi place ceva la tine.

— Nu vreau să mă laud, dar sunt un izvor de informații inutile.

— Cum te simți în seara asta? Față de ieri, a precizat Tallie, după care a mai luat o gură de friptură.

— Nu am nimic de spus.

— Te simți anxios, ori îngrijorat? Labil? Îți vine să-ți faci rău? a întrebat Tallie, dându-și seama că intra pe un teren minat.

Le punea aceleași întrebări clienților ei, cu grijă, în cabinet. Emmett și-a lăsat coatele pe masă și și-a împletit degetele. Nu era energia lui, ci undeva, în adâncurile spiritului lui, bine ascuns… era *vantablack,* iar el își apăra locul acela. Tallie nu putea ajunge singură acolo, trebuia să o ducă el de mână.

— În momentul ăsta, îți par labil, Tallulah? a întrebat-o el după ce a mai mâncat niște friptură și a băut o gură de apă.

Tal-lu-lah. Fiecare silabă de aur strălucitor picurată de pe buzele lui i-a stârnit furnicături în coapse și în creștet.

— Nu prea. Ți se întâmplă des? Mă refer la schimbările astea extreme de dispoziție, a spus ea, sperând că întrebarea părea venită de la o prietenă îngrijorată, nu de la un profesionist în domeniul sănătății mintale.

— Ieri a fost o zi dificilă pentru mine.

— Dar sper că înțelegi de ce te întreb.

— Da. Ai tot dreptul să mă întrebi. Nu vreau să te simți stânjenită, a zis el.

— Nu-i nimic. Putem să nu mai vorbim despre asta.

Tallie abia aștepta să-l ducă pe Emmett la petrecerea de Halloween. Se imagina acolo împreună cu el, departe de stresul lumii, fără niciun fel de griji. Petrecerea avea să fie perfectă ca să

le distragă atenția de la problemele lor, iar ea știa asta. Și a încercat să nu se gândească la ce va urma după sâmbătă seara, duminică dimineață cel târziu; weekendul putea fi o capsulă închisă ermetic, plutind prin spațiu.

— Ce l-ai mai întreba pe Joel dacă ar fi să purtați o discuție onestă? a zis Emmett, iar seriozitatea subiectului a readus-o cu picioarele pe pământ.

— Uau! Păi… a început ea.

Voia ca atenția să-i rămână concentrată asupra lui Emmett, asupra emoțiilor lui, dar nu o deranja să aibă măcar de data asta pe cineva care să o asculte și pe ea. *Pac!* O spectaculoasă paradă de înjurături și frustrare s-a declanșat în mintea ei. A tras adânc aer în piept.

— Aș vrea să știu dacă dragostea pe care o simte pentru ea e diferită de cea pe care o simțea pentru mine. Dacă e aceeași dragoste, dar s-a mutat de la mine la ea. Și aș mai vrea să știu cum se simte ca tată. Știu cât și-a dorit asta. Acum i s-a îndeplinit visul. Cum e când obții ceea ce-ți dorești din tot sufletul?

— Dar, înainte de asta, ai obținut și tu ceea ce-ți doreai, nu?

— Da. Dar acest lucru anume… un copil. Era ceva ce ne doream enorm… împreună. Acum are asta *fără* mine. Cum e? Nu i se pare oarecum… nu știu… *nedrept*?

— Gravă discuție.

— Prea gravă, a spus ea, scoțând un hohot de râs fals, stingherit.

— Hai să revenim la lucruri mai plăcute. Să știi, chiar am să spăl vasele, a zis el privind către chiuvetă.

— Iar eu o să fac ceai cu aromă de dovleac și scorțișoară. Altceva ce mai pot face?

— Poți să-mi ții de urât. Vorbește în continuare cu mine. Ai chef să mai vorbești? Putem să luăm o pauză de la chestiile prea grave. Promit să nu spun nimănui, dacă nu spui nici tu.

— Nu spun, promit! Sigur că da. Adică, așa cred. Sau… nu știu. Aș putea să citesc ceva. Aș putea să-ți citesc. Prea ciudat?

— Nici vorbă! Îmi place. Și va trebui să te străduiești mai mult dacă vrei să mă sperii, a spus el ridicându-se.

— Bun! Accept provocarea! Mă întorc imediat.

***

În fiecare octombrie, recitea cel puțin o carte cu Harry Potter, pentru că erau de toamnă și le citise de atâtea ori, că era o alinare să le recitească – nu existau surprize. Era la jumătatea ediției ilustrate a lui *Harry Potter și prizonierul din Azkaban,* așa că s-a dus s-o aducă din dormitor. După ce a făcut ceaiul, s-a așezat la intrarea în bucătărie, cu o cană lângă ea și cartea în poală.

— Vorbești de Disney și acum îmi citești *Harry Potter.* Hai, că în seara asta chiar suntem niște adulți sadea, a spus Emmett și a râs – un singur *ha* vesel –, apoi s-a întors să o privească peste umăr.

A clătit vasele, iar apa se scurgea gâlgâind în chiuvetă. Își scosese cămașa de flanel și stătea în bucătărie îmbrăcat cu tricoul lui alb. Curat, perfect potrivit pe trupul lui, omoplații reliefați prin el ca două culmi înzăpezite, reflectând lumina ca aripile de înger.

Tallie stătea turcește pe podea, bându-și ceaiul. A deschis cartea și a început să citească. A fost nevoită să ridice vocea ca s-o audă peste zgomotul ploii, al apei de la robinet, al zăngănitului sclipitor și vesel al vaselor. Când a terminat de încărcat mașina de spălat vase și de curățat tigaia și oala, Emmett și-a aruncat pe umăr prosopul de vase.

— Ei, de-acum m-a prins, a zis el arătând spre cartea cartonată de la ea din poală.

— Presupun că sunt mult prea bătrână ca să fiu așa de îndrăgostită de ei, nu? Nu am copii. Chiar nu am nicio scuză, a spus Tallie, simțind cum i se micșora lumina din inimă.

Faptul că propriul ei trup o trăda în acest fel încă era destul de rușinos. Și îi luase o groază de vreme ca să nu se mai simtă vinovată din cauza asta. S-a concentrat asupra aspectelor pozitive, a posibilităților. Nu se mai uitase de miercuri la site-uri de adopții; avea să se întoarcă la ele luni, să caute la întâmplare și să viseze cu ochii deschiși.

— Ei bine, nici eu nu am copii și mi-a plăcut la nebunie să te ascult, citindu-mi-o. Așa că-ți mulțumesc, a adăugat Emmett blând.

Tallie a răsfoit puțin cartea, apoi a închis-o și a lăsat-o din mână.

— Le-ai spus celor din familia ta că pleci din oraș? l-a întrebat.

— Nu. Și dacă au primit azi scrisoarea, o să creadă că sunt mort. Dacă nu au primit-o azi, încă nu sunt îngrijorați, a zis el.

Și-a șters mâinile uscate, deși nu era necesar.

— Nu au încercat să te sune sau să-ți dea vreun mesaj?

— Am telefon nou. Nu am vrut să dau nimănui numărul. Am tăiat total legăturile cu trecutul.

Tallie voia să-i pună întrebări despre copilăria lui, să afle mai multe despre familie. Dar când Emmett se sătura de răspuns la întrebări, nu mai putea scoate nimic de la el. S-a dus în baia din camera ei și a căutat pe Google *Christine* și *Clementine* și *anunț mortuar* și a obținut câteva rezultate presărate de-a lungul anilor, însă niciunul nu pomenea de un Emmett și nici nu se potriveau vârstele. Prea bătrâne ori prea tinere ca să îi fi fost soție. A căutat *Clementine* și *bărbat* și *dispărut* și a găsit niște alerte de dispariții vechi. Și știa că ar fi fost pierdere de vreme să încerce să-l caute pe Hunter. Internetul nu-i era de niciun ajutor. După ce a făcut pipi și s-a spălat pe mâini, s-a întors la intrarea în bucătărie.

— Emmett, dacă mi-ai da mai multe informații, aș putea să-ți contactez familia. Poate ar ajuta? Dacă nu vrei s-o faci tu… aș putea s-o fac eu în locul tău, i-a propus.

— Nu-ți dau voie, a spus el și i s-a umbrit privirea. Ploaia cădea acum pieziș, izbind ferestrele cu forță, ca în filmele de groază.

Emmett

O vastă secțiune a inimii lui Emmett fusese înfășurată în spirale de sârmă ghimpată. Compartimentare – așa reușea să treacă de la o zi la alta *după.* Discuția despre *Frumoasa și Bestia,* Tallie citindu-i *Harry Potter,* acele lucruri au pătruns în el lin, ca un cuțit pentru scrisori, au înlăturat înveliș după înveliș și l-au sfâșiat, lăsându-l deschis, expus. Lacrimile care au venit în prezența lui Tallie erau doar o frântură din întreaga poveste – un vârf minuscul, strălucitor, de gheață albastră, spărgând suprafața neagră precum cerneala.

S-a uitat la Tallie și a zâmbit ușor, apoi a lăsat-o în pragul bucătăriei, de unde privea ploaia ce izbea fereastra, apoi s-a scuzat și s-a dus la baie, luând cu el rucsacul și telefonul. Nu răspunsese la e-mailul lui Joel în parcarea magazinului, fiindcă nu dorise să o facă pe Tallie să pară disperată, ca și cum aștepta ca pe jar răspunsul lui. Era o femeie ocupată.

A închis ușa de la baie și s-a sprijinit de ea.

De la: Talliepis007@gmail.com
Către: joelfoster1979@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

bună, joel. aș vrea să încep prin a spune că sunt de acord! SUNT EXTRAORDINARĂ.

evident, ai dat-o-n bară. dar da, știai deja asta.

n-am să pricep niciodată cum poți să spui că te cunosc, când există o IMENSĂ parte în tine pe care e evident că nu o cunosc, acea parte care s-a hotărât să încalce jurămintele căsătoriei. eu nu am făcut asta. nu ți-aș fi făcut niciodată asta. dar, așa cum am mai spus, am mai vorbit despre subiectul ăsta.

dacă tot ești dispus să comunici, da, mai am și alte întrebări pentru tine. dragostea pe care o simți pentru ea… în ce fel e diferită de cea pe

care o simțeai pentru mine? este diferită? e aceeași dragoste, doar că și-a schimbat direcția? și mai vreau să știu cum te simți ca tată. știu cât de mult ți-ai dorit asta. sau cât de mult credeai că îți dorești asta. ei bine, acum ți s-a îndeplinit visul, fără mine. nu ți se pare oarecum… nu știu… nedrept? cum e când obții ceea ce-ți dorești din tot sufletul? spune-mi și mie.

apreciez sentimentele exprimate în e-mailul tău. pari să… faci un efort, în sfârșit, bărbații trebuie să se străduiască mai mult să aibă grijă de femeile pe care susțin că le iubesc așa de tare.

tallie

A fost izbit în mod neplăcut de acele vorbe, propriile lui alegeri. Tallie îi încălcase intimitatea, iar acum el o încălcase rău de tot pe a ei. Începuse când era beat, dar continua și acum, când era treaz. Poate reușea să dea o turnură pozitivă faptei sale dacă, atunci când pleca, trimitea mai departe e-mailurile pe adresa ei reală, ca un dar. Să dezvăluie secretul lucrurilor pe care, evident, Joel nu fusese destul de bărbat ca să le spună până acum, să o ajute să se vindece.

Emmett a folosit toaleta și și-a trecut mâinile prin păr – era slino. A scos capul pe ușa băii.

— Domniță Tallie, pot să fac un duș? N-am mai făcut unul de miercuri. M-am luat cu treburile și am uitat total azi-dimineață, a spus el tare, ca ea să-l audă.

Domniță îi scăpase din greșeală. Obicei de băiat de la țară. Pisicile au venit pe coridor ca să vadă ce era cu zarva aia. A deschis ușa de tot și s-a lăsat pe vine ca să le mângâie, iar ele au început să toarcă și au umplut coridorul cu mieunăturile lor ca niște tunete în miniatură.

— *Domniță* Tallie? Mă faci să mă simt bătrână, a spus ea, ajunsă acum în fața lui.

— Iartă-mă! Jur că nu asta a fost intenția mea. Sunt de la țară.

— Da, poți să faci un duș, a încuviințat Tallie, făcând un pas spre el ca să deschidă ușa dulapului de care era sprijinit.

Fiind un spațiu așa de strâmt, brațul ei i-a atins în treacăt

poalele cămășii; Emmett i-a simțit căldura.

— Scuze, a spus el făcându-i loc.

— Stai liniștit, a zis Tallie.

A scos un prosop pufos și i l-a dat.

— Gel de duș, șampon, balsam, ai acolo tot ce-ți trebuie. Și toate miros minunat.

A arătat către perdeaua de duș cu volănașe din spatele lui. El i-a mulțumit și a închis ușa, apoi a pășit pe planeta nouă și năucitoare care era dușul altcuiva. I-a luat câteva clipe, dar a reglat presiunea și temperatura așa cum voia.

(Cinci flacoane de gel de duș: cireșe sălbatice, caise, lavandă, mentă, Chanel. O bucată mare de săpun artizanal cu flori presate. Un burete pufos roz, înfoiat, ca un bujor înflorit. Un covoraș de duș transparent care arată ca folia cu bule. Curat. Totul e foarte curat.)

S-a imaginat locuind acolo, construindu-și o viață cu Tallie. Și-a imaginat cum ar fi să-și facă o poză în dușul lui Tallie, plin de săpun, șiroind de apă, și să i-o trimită lui Joel. Emmett și-a șamponat părul și a zâmbit amintindu-și cât de tare ura Tallie codița lui Joel. A ridicat flaconul în mâna plină de spumă și a citit ce scria pe el, formând cuvintele cu buzele: *floare de portocal și neroli, un lămâi pe malul oceanului.* Apa a umplut cabina de abur, ca o junglă, și a purificat-o ca o ploaie.

Odată ieșit de la dus, Emmett și-a dat seama că nu-i ceruse haine lui Tallie. Putea să se îmbrace cu cele în care dormise aseară, dar erau în sufragerie, pe canapea. S-a șters bine și și-a înfășurat prosopul în jurul taliei. Udase tricoul alb, așa că și l-a pus pe cap și a ieșit pe coridor. Televizorul era pornit, cu sonorul dat încet; accente britanice și coloană sonoră cu râsete stridente. Bogăția de cârlionți negri a lui Tallie se revărsa liberă peste marginea canapelei.

— Pot să mă îmbrac cu aceleași haine? E OK? a întrebat el.

Una dintre pisici s-a întins pe brațul canapelei, a adulmecat aerul, mirosind norul citric în care era învăluit. Ploaia se mai potolise, dar streșinile dădeau pe-afară și apa din ele se scurgea pe ferestrele ei. Emmett era somnoros și amețit de fierbințeala dușului, de casa ei confortabilă, de cina lor. De emoțiile de ieri și

de cele din seara asta. Se simțea în același timp ușor ca fulgul, parcă pe cale să fie luat de vânt, și așa de greu de parcă se cufunda în podelele de lemn auriu ale lui Tallie, în covoarele ei luxuriante. De trei ani suferea de dureri de cap interminabile, de stări întunecate ca o gaură neagră. Greutatea lui corporală parcă se dubla și părea blestemat de povara gravitației. Și-a înghițit micul nod de jăratic din gât și a întins mâna să mângâie pisica și s-o scarpine între urechi. Cu cealaltă mână ținea nodul prosopului din talie.

(Râsetele înregistrate din serial erup. Un personaj mănâncă floricele și își ascultă colegii de birou certându-se. Un alt personaj intră în birou cu o expresie șocată. Râsetele înregistrate devin asurzitoare. Tallie chicotește încetișor și clatină din cap.)

— Totul a fost în regulă? l-a întrebat Tallie, lăsând din mână cana cu ceai umplută din nou și întinzând mâna după haine.

Când a văzut că el avea doar un prosop în jurul taliei, și-a ferit privirea și și-a dres glasul.

— Baia ta e foarte drăguță. Toată casa asta e foarte frumoasă. N-ar fi trebuit să trec asta cu vederea ieri.

— Mulțumesc. Și crede-mă, nu e nicio problemă. Ai destule pe cap. Fratele meu a făcut o *tonă* de bani în tinerețe. Finanțe, acțiuni, chestii cu investiții pe care nu le înțeleg pe deplin. E un maestru al cifrelor. N-aș fi putut să cumpăr casa asta fără ajutorul lui. Ai să-l cunoști mâine la petrecere și pe el, *și* restul familiei.

Emmett și-a scos încărcătorul din rucsac și și-a pus telefonul la încărcat, lăsându-l pe podea. A luat hainele din mâna ei și s-a dus în baie să se schimbe. Oare asta e senzația pe care o ai când aștepți ceva cu nerăbdare? Viața îi păruse o agonie așa de cumplită, că abia dacă-și mai amintea sentimentul. Oare semăna senzația cu desfacerea unor spirale de sârmă ghimpată din jurul sufletului? Oare era ca și cum inima lui era o cupă crăpată și răsturnată care se revărsa?

Tallie

Tallie și-a spus că nu avea să se uite după Emmett cum se îndepărta pe coridor. O luase prin surprindere când apăruse în prosop. Prosopul roșu favorit al lui Joel; Joel dinainte să fie fostul, Joel dinainte de copil, Joel fără codiță. Chiar îi dăduse prosopul ăsta? Fusese un accident sau o făcuse dinadins? Sigur, poate că Emmett apăruse șiroind de apă, ca într-un roman de dragoste, dar avea probleme mintale pe care trebuia să și le rezolve – așa de multe semnale de avertizare roșii ca focul, de zici că era un matador în *traje de luces.* Însă tot i s-a strâns stomacul când a văzut prosopul și felul în care părul lui întunecat de apă se cârlionța după ureche. Bridge, dl Probabil-Atrăgător, dl *Categoric*-Atrăgător, Emmett-Fără-Nume-de-Familie, sexy de ți se înmuiau genunchii și îmbujorat ca o piersicuță.

Cât el s-a schimbat în baie, Tallie i-a luat telefonul de pe podea și a verificat dacă era blocat. Da. Imaginea de fundal – o poză cu Pământul. S-a întors să se asigure că ușa de la baie era tot închisă. A încercat parola *1234* ca să deblocheze telefonul. Nimic. Și nicio notificare. Zero. L-a auzit foindu-se prin baie și a pus telefonul la loc. S-a dus în camera ei și a scos scrisorile lui din sertarul de sus al comodei. Haina lui verde de ploaie era atârnată în cuierul de la intrare. Nu-și amintea care scrisoare în ce buzunar era, dar le-a despărțit și a pus una în buzunarul interior și una în cel exterior. S-a rugat să nu iasă din baie exact atunci și a oftat ușurată că, din fericire, n-a ieșit. S-a întors pe canapea.

***

— Pot să te întreb ceva? Despre ziua de ieri? l-a abordat ea cu blândețe după ce Emmett s-a întors de la baie și s-a așezat lângă ea pe canapea, dar nu *prea* aproape.

— Sigur.

— Ți se pare că urcatul pe pod a fost o reacție proporțională

cu motivul care te-a îndreptat într-acolo?

Știa că întrebarea ei semăna prea tare cu una pusă de un psiholog, așa că a dat televizorul mai încet și a adăugat:

— Apropo, nu există răspuns *corect.* Sunt doar curioasă.

— Da, a spus el firesc.

— Ce alte modalități folosești pentru a face față stresului din viața ta? Cum ai gestionat moartea soției tale când s-a întâmplat?

— Sincer să fiu, încă nu am procesat moartea ei așa cum trebuie. Nu pot. Să zicem că încerc… dar nu are niciun sens. Era aici și acum nu mai e și gata? Totul devine prea alunecos. Creierul meu nu poate… cuprinde asta. Pare în același timp final și etern. Nu pot să procesez acest adevăr, așa că-l las așa… să zacă… întunecat.

— Înțeleg, a spus Tallie și a făcut o pauză. Emmett, te simți obligat să te-ntorci pe pod?

— Acum? Nu.

— Ai pe cineva căruia să-i spui ce simți? Cineva în care să ai încredere?

— Aveam… Hunter… am locuit împreună înainte să mă căsătoresc, dar acum nu prea mai vorbesc cu nimeni, a zis el.

— De ce nu?

— Nu am un răspuns succint la întrebarea asta.

— Dar unul lung ai? a întrebat ea.

— Poate.

— Bun. Ți-ai *dori* să poți vorbi cu cineva în care să poți avea încredere?

— Sunt tăcut de felul meu, a spus el.

— Îți place să fii tăcut de felul tău? a întrebat Tallie, scormonind în sufletul lui, de parcă erau la ea în cabinet și era plătită ca să descopere și toate detaliile despre el.

— Nu m-a mai întrebat nimeni asta. Cred că da?

— Și te înțeleg. Pricep. E clar că poți să te autoconsolezi, dar toți avem nevoie de cineva. Avem nevoie unii de alții. Nu e bine să te simți abandonat sau singur.

— Dar în momentul ăsta *nu* mă simt abandonat și singur. Sincer! a spus el.

— Te-ai gândit vreodată să faci psihoterapie?

— Am fost la întruniri de grup, unde oamenii stau în cerc și discută despre sentimentele lor. Nu-mi plac. Ai fost vreodată?

— Am fost la ședințe de terapie… în trecut, da, a spus Tallie simțind cum o furnică sângele în vene.

— Ți-au făcut bine?

— Da, chiar foarte bine. Au schimbat totul. Dar era terapie individuală. Asta ai încercat? Crezi că te-ar ajuta?

Emmett a ridicat din umeri.

— N-ai mai fost cu nimeni de când a murit soția ta? a întrebat ea.

Era teribil de curioasă în privința Brennei și încerca să găsească o cale de a-l face să pomenească cine era.

Emmett și-a ridicat mâna lipsită de verighetă.

— Știu că nu ești însurat, dar nici măcar o iubită?

— Ți se pare că sunt genul de tip care ar fi un iubit cât de cât bun de ceva?

— Păi, ești un bucătar excepțional, ai scăpat de o amendă fermecându-l pe polițist *și* speli vase, deci, da, poate că da, a spus ea, gândindu-se la el înfășurat în prosopul ăla, la părul lui, acum aproape uscat.

Gândindu-se la coapsele lui pe sub pânza cenușie, moale, a pantalonilor cumpărați pentru Joel. Acum Odette îi cumpăra haine lui Joel, îi știa mărimile, știa să nu îi cumpere colonie, fiindcă *mirosea prea tare în jurul lui.*

— Dar, Tallie, dacă fac toate astea ca să te impresionez pe tine?

— Nu e așa, a spus ea, lăsându-se învăluită de ceața aceea atât de plăcută a flirtului prietenesc.

— Mama m-a crescut cum trebuie.

— Se vede, a spus ea.

Ceața s-a risipit imediat, la gândul bietei lui mame.

— De aceea nu pot să îndur gândul că va primi în cutia poștală o *scrisoare de adio,* când tu ești aici, bine-mersi.

— Mulțumesc, dar nu e treaba ta să-ți bați capul cu asta, așa că n-o face. Putem să vorbim despre altceva? Te rog?

— Da, a spus ea, dând televizorul mai tare pentru o clipă,

apoi tăindu-i sonorul. Ai ceva în rucsac de care ar trebui să-mi fie frică?

— Categoric, nu, a răspuns el.

— Dar nu-mi spui ce ai în el?

— Sincer să fiu, nimic deosebit. Nimic care să aibă vreo însemnătate pentru altcineva în afară de mine.

— Bine, a spus Tallie dând din cap, apoi l-a mai cântărit din priviri câteva clipe.

Emmett n-a părut stânjenit de privirea ei stăruitoare, ceea ce a încântat-o; o făcea să se simtă în siguranță.

— Îmi place asta. Întotdeauna mi-a plăcut, a spus el, schimbând subiectul după o scurtă tăcere.

Arăta către ilustrata înrămată așezată sub lumina untoasă a veiozei de lângă ei.

— Gustav Klimt.

— *Sărutul*, a spus el, ferindu-și privirea și îndreptându-și atenția spre televizor.

— Îmi place la nebunie istoria artei. Deși știu că e plin peste tot de acest Klimt. Nu sunt deloc originală că-mi place tabloul ăsta. Îmi mai place și *Danaë*, a spus Tallie arătând către un alt Klimt înrămat, care se vedea pe un raft. Unul dintre lucrurile mele favorite e să mă duc singură la Muzeul de Artă și să împart același spațiu cu operele. În tăcere. Uneori, plâng, a spus ea.

Știa că, vorbind despre propriile ei sentimente, îi ajuta pe alții să-și deschidă sufletul și să vorbească despre sentimentele lor, și îi venea foarte ușor să se emoționeze împărtășindu-și dragostea intensă pentru Muzeul de Artă.

— Nu știu de ce fac asta – doar că sunt… *copleșită* de propriile mele sentimente, și de ale tuturor celorlalți, și de istoria întregii lumi.

Cu mulți ani în urmă, își făcuse o relație importantă cu unul dintre prietenii fițoși ai lui Lionel, care îl ajutase pe Joel – nemulțumit de slujba lui în marketing – să obțină postul de custode de artă contemporană la muzeu. Așa se cunoscuseră Joel și Odette, lucrând acolo, dar muzeul era *al lui Tallie*, nu al lui Joel. Era prea important pentru ea. Acolo se ducea de mică,

acolo se îndrăgostise de sculpturi și instalații de lumini și picturi din Epoca de Aur olandeză, mai ales de cele cu flori. De tot! Iar acum, că Joel și Odette plecaseră, Tallie recuperase pe deplin acel spațiu, reînnoindu-și abonamentul și ducându-se în fiecare duminică, după slujbă.

— E popular, pe bună dreptate. E superb. Iar tu ești originală la greu, crede-mă, a spus el.

Lui Tallie i s-au aprins obrajii la auzul complimentului.

— Și tu, la fel.

— Îmi mai plac Frida, Basquiat și Andy Warhol, a spus Emmett, arătând spre un teanc de cărți de lângă masă, printre care se aflau jurnalul Fridei, un album cu lucrările lui Basquiat, un volum gros cu polaroidele lui Warhol și o biografie a Augustei Svage. Uau! Augusta Sa vage. Îmi plac la nebunie sculpturile. Îmi stă mintea-n loc când văd cum cineva poate să ia un bloc de marmură și să-l facă să pară din carne, ori să pară că pletele îi flutură în vânt. O replică *perfectă* a formei umane, a continuat el, tolănindu-se pe canapea de parcă era iubitul ei.

— Exact, ca *David* al lui Michelangelo, ori *Victoria din Samotrace.* Sunt două dintre cele mai cunoscute statui din lume, dar simplul fapt că-mi imaginez cum e să le vezi pentru prima dată… și mi se taie picioarele. Nu vreau să-mi treacă niciodată senzația asta! Nu vreau să mă satur ori să mă plictisesc niciodată de frumusețe și bunătate. Asta m-ar îngrijora peste măsură, a spus ea. Nu-mi place să folosesc cu ușurință cuvântul *obsesie,* deoarece comportamentul obsesiv e o afecțiune reală pentru mulți oameni, dar sunt leșinată după mâna dreaptă a lui *David,* cea care e lăsată pe lângă coapsă. Ador să o privesc! O să mă crezi vreo ciudată, dar o secțiune întreagă a panoului meu secret de Pinterest despre istoria artei e dedicată gros-planurilor cu mâna lui dreaptă.

Pozele cu mâna dreaptă a lui *David* – vârful degetului mijlociu atingând coapsa, venele șerpuitoare – îi dădeau lui Tallie o stare de liniște când își imagina cum ar fi fost să atingă marmura rece. Îi plăcea să-și imagineze că îl ținea de mână pe *David.* Îi plăceau și nasul lui, și chipul întreg, și ochii aceia hipnotici, de neuitat. Torsul acela ferm, fundul ăla perfect și

splendidul *contrapposto.* În unele nopți fără somn, asculta muzică și se uita pe Pinterest. Era una dintre modalitățile prin care își purta singură de grijă.

— Am stabilit deja că ești *cel mai mișto* gen de ciudată, a spus Emmett.

— A, da? Nu știam.

— Categoric, a răspuns el, apoi a continuat: Mda, am fost o dată în străinătate. La Paris, dar pentru scurt timp, când eram în liceu, și am avut ocazia să mă duc la Luvru și să văd *Nike, Mona Lisa, Venus din Milo.*

— Vai, ce bine sună! Vreau și eu să mă duc într-o zi la Luvru și la Galeria Accademia din Florența ca să-l văd pe *David,* deși mi-e teamă că, dacă-l văd în realitate, o să fac sindromul Stendhal sau… cum îi zice?… hiperculturemie? Când sunt față-n față cu asemenea perfecțiune, unii oameni fac atacuri de panică artistică. Atacuri de artă… palpitații artistice. Eu aș fi din ăia care leșină. Are *cinci* metri înălțime. Numai gândul de a-l vedea în realitate mă ia cu amețeală.

Tallie și-a dus dosul palmei la frunte, mimând un leșin teatral.

Și-a dus apoi mâna la inimă, îi bătea ceva mai iute din cauza conversației, lucru care i se întâmpla deseori când vorbea despre artă. I se aprindeau obrajii și o furnica toată pielea, care parcă îi era deodată prea mică. *Sindromul Rubens.* Avea prinse pe peretele de lângă pat vederi erotice; erau acolo de ani de zile, fixate deasupra veiozei, cu piuneze plate din metal, hârtia lucioasă licărind de fiecare dată când triunghiul lat de lumină se întindea în sus. În trecut, îi amintiseră nu doar de idile și visuri, ci și de fantezii despre o vacanță aniversară senzuală, alături de Joel. Ei doi aveau să se ducă în străinătate și să-și petreacă diminețile în pat și să stea zile în șir prin muzee de artă și să mănânce afară, la terase, total cufundați într-o altă cultură și altă limbă. Poate o a doua lună de miere.

Tallie se împăcase cu gândul că acea fantezie se dusese pe apa sâmbetei, dar se surprinsese recent că începuse să se gândească să se ducă singură în vacanță.

— Când sunt într-un muzeu de artă, mă simt ca în scena aia

din filmul *Chiulangiul*, în care Cameron se uită țintă la *O după-amiază de duminică pe insula Grande Jatte*, a lui Seurat, iar imaginea se tot apropie și se depărtează, până ce e golită de orice înțeles. Îmi place că, atunci când privești un tablou, nimic altceva nu mai contează… poți să uiți complet de lume, a spus el.

Și-a strâns pumnii pe jumătate și i-a dus la un ochi, formând un ochean, prin care s-a uitat la Tallie.

— Categoric! Îmi place mult scena aia… hai s-o vedem.

A scos filmul din colecția ei digitală și l-a pornit de la scena din muzeul de artă: versiunea instrumentală a cântecului „Please, Please, Please, Let Me Get What I Want". Imagini fulgerătoare cu opere de Hopper, Picasso, Cassatt. Gauguin. Pollock, Matisse. Cameron topindu-se în Seurat în timp ce Ferris și Sloan se sărută în fața vitraliilor albastre ca noaptea ale lui Marc Chagall, intitulate *Ferestrele America.*

Când s-a terminat, Emmett avea lacrimi în ochi. Tallie a spus, *vai, nu* și și-a cerut scuze că l-a întristat, fără să vrea. A oprit televizorul.

— Nu, te rog, nu-ți cere scuze. Eu am vrut să-l văd. N-am nimic. Și poate că, data viitoare când mai trec prin oraș, mergem împreună la muzeul tău și încercăm să nu suferim vreun atac de artă, a spus el trăgându-și nasul.

Clipind și iar clipind. A mai asigurat-o o dată că nu avea nimic.

— Dacă ești prin Louisville duminică după-amiază, te iau cu mine. Ne facem propriul nostru tablou: *O după-amiază de duminică în Louisville, la Muzeul de Artă Speed,* a spus ea.

— Și putem să prăjim un pui și să ne așezăm la prânzul de duminică și să ne prefacem că asta e viața noastră reală?

— Exact. Apoi, zbang! Înapoi la realitate cu mine, fiindcă luni trebuie să mă duc la muncă.

— Înapoi la școală?

Tallie știa că el și-o imagina ca profesoară, într-o clasă de liceu plină de puști zurbagii, în tricouri multicolore – o mașină cu bile multicolore entuziaste, ricoșând de toți pereții, numai hormoni și membre prea lungi, acnee și aparate dentare. Ea s-a

gândit în schimb la ședințele de terapie programate luni dimineață. Una dintre clientele ei preferate, pe care o urmărise în ultimii doi ani luptând vitejește și înfrângându-și agorafobia; alta care se diagnosticase singură ca dependentă de atenție și suferind de selfită – dependența de selfie-uri – să le facă și să le posteze pe rețelele sociale. Și apoi mai era o potențială clientă, nouă – o negresă copleșită de stresul vieții în America și de profundele efecte devastatoare ale rasismului asupra psihicului –, aceasta venea pentru un consult inițial, ca să vadă dacă se potriveau. Tallie abia aștepta să o cunoască și, dacă era să se ia după e-mailurile schimbate cu ea, intuia deja că se potriveau perfect. Avea clienți negri care căutau anume un psiholog de culoare, fiindcă aveau nevoie de cineva care să-i înțeleagă, cu care să poată stabili o legătură. Piatra de temelie a activității ei, însăși esența ei, era să ajute oamenii să se simtă mai puțin singuri.

Luni, ea și recepționera ei aveau să fie la birou la ora 8, ca de obicei. Și, la scurt timp după aceea, Tallie urma să asculte și să ia nesfârșitele ei notițe. Avea să-și lase clienții să-i spună secretele lor și ea să le pună întrebările care urmau să-i conducă spre și mai multe întrebări. Și mai multe răspunsuri. Și, spera ea, spre vindecare.

Unde o să fie Emmett luni?

— Da, corect, înapoi la școală, a spus ea, apoi a dat din cap, dregându-și vocea. N-am fost niciodată în Clementine. Dar am auzit de el. Cum ai ajuns în Louisville? Presupun că aș fi putut să te întreb ieri asta, dar deja te luasem mult prea tare.

— Îmi place Louisville.

— Când ai sosit?

— Miercuri noapte, a spus el.

— Unde ai stat?

— Nicăieri. Am umblat prin oraș.

— Prin ploaie? a întrebat ea.

— Îhî.

— Asta voiai să faci?

— Sincer, da, a zis el.

— Erai fericit făcând asta?

— *Tu* ești fericită în acest moment?

— Sincer, da.

Tallie a zâmbit pieziș și a pornit iar televizorul, apoi a luat canalele la rând până a găsit Campionatul de baseball profesionist.

— Poftim. Sper să câștige Giants, a spus ea, exact când ploaia s-a oprit brusc.

Emmett părea că voia să adauge ceva, când a început iar să plouă, cu și mai multă furie.

S-a auzit un fâsâit și curentul electric s-a oprit.

Emmett

Numele de fată al mamei lui era scris deasupra intrării în restaurant, cu majuscule subțiri, albite. Deținut înainte de străbunicii lui, era acolo din 1950, ca parte a stațiunii de pe malul lacului. Un loc de primă mână, chiar pe țărm. Emmett avusese o copilărie fericită sub acoperișul acela, învățase să gătească de la bunici, de la mama lui și de la frații ei. Mâncare sudistă sofisticată, un magnet pentru turiști, vara.

Unchiul lui Christine fusese primar ani de zile în orășelul ăla de lângă lac, iar înaintea lui, bunicul ei. Și străbunicul ei înainte de acesta. Mama ei era o tânără din lumea bună; amândoi frații ei mai mari erau staruri ale echipei de fotbal a liceului. Christine – cu chipul în formă de inimă, ochi mari, căprui, și păr de culoarea mierii – era prințesa orașului. Frumusețea ei – spectaculos de normală, atemporală. Tangibilă și curată, ca a uneia dintre fetele de pe ambalajele de săpun.

Mama lui Emmett, Lisa, și tatăl lui Christine, Mike, crescuseră pe aceeași stradă, iar Lisa nu îl plăcuse niciodată, nici pe el, nici gașca lui. „Niște bătăuși răsfățați", spunea ea. Toată lumea îi știa pe Christine și familia ei, dar ea mergea la liceul particular din celălalt capăt al orașului și Emmett nu petrecuse prea mult timp cu ea, deși crescuse auzind povești despre încăierările dintre tații lor când erau în liceu. Prima dată în viața lui când Emmett auzise cuvântul *nemesis* fusese rostit de tatăl lui, Robert, despre Mike. Lui Emmett i se spusese de mic, în detaliu, cât de tare detestau părinții lui familia lui Christine, dar niciunul dintre ei nu avea nimic rău de spus despre Christine. Din când în când, Emmett o vedea la vreo petrecere, vara, sau se întâlnea cu ea și frații ei la cofetărie, la cinema, ori la meciurile de fotbal.

***

Hunter, cel mai bun prieten al lui Emmett, lucra împreună cu el la restaurant. Emmett și Hunter locuiau amândoi într-un mic

apartament de lângă lac. Emmett avea 22 de ani și restaurantul îl ținea ancorat; Christine avea 21 și era în derivă. Venea pe la restaurant să petreacă timp cu prietena ei, Savannah, una dintre chelnerițe, care era prietenă și cu Emmett. Odată ce Savannah s-a cuplat cu Hunter, au alcătuit un cvartet vesel ca o zi însorită petrecută pe lac.

Au fost lungi șiruri de zile ce păreau nesfârșite, când Christine și Savannah apăreau mirosind a cocos și bere după ce-și petrecuseră toată ziua pe ponton. Costumele de baie ude făceau să înflorească pete de umezeală pe rochiile subțiri, șlapii de plastic le clămpăneau la fiecare pas. Nopțile umede de vară îi înfășurau în aceeași vrajă stranie: scăldat nocturn în răcoarea de un albastru-marin a lacului, chiștoace lipicioase de marijuana, țigări făcute poștă de toți patru. Băieții deschideau din nou restaurantul la orele mici ale nopții și găteau pentru fete, apoi stăteau cu toții într-un separeu din colț și mâncau la grămadă cartofi prăjiți sărați și beau bere.

În unele nopți, Emmett, în saboții și uniforma albă de la bucătărie, dădea pe gât o bere IPA tare sub lumina felinarului și o asculta pe Christine vorbind despre viața ei. Despre fostul prieten bogat și gogoman de care îi părea bine că scăpase. Despre familia ei ignorantă și rasistă. Care nu plecase niciodată din orașul acela, nu voia să plece din orașul acela și nu avea să plece niciodată din orașul acela.

Christine flirta și complimenta mâncarea lui Emmett și mai cerea o porție. Emmett era fericit să-i facă pe plac. Pizze coapte pe vatră, cu busuioc și creveți. Pui fript cu cocos. Pește cu cartofi prăjiți. Păstrăv tras la tigaie. Pasta bianco cu piper din belșug. Friptură de vită *au poivre.* Lui Christine îi plăcea la nebunie piperul pus pe orice. Emmett nu putea să se uite ori să se gândească la piper fără să invoce imaginea lui Christine, alunița ca o bobiță de piper de pe pleoapa ei stângă, nasul încrețit când mâncarea era *prea* iute. Se îndrăgostiseră la restaurantul de pe malul lacului.

***

Mama lui l-a asigurat că nu avea nimic cu Christine și frații ei; nu erau vinovați pentru familia în care se născuseră. Și de când se știa Emmett, Robert îi spusese fiului său – ca parte din obișnuitele Prelegeri ale Tatei – că, dacă nu voiai să lași porcăriile vieții să câștige de fiecare dată, trebuia să fii cu ochii în patru după ceva luminos. „Pesemne Christine e lumina ta", i-a spus tatăl lui după ce Emmett o ridicase în slăvi în fața sa. „Tu și mama ta ați fost întotdeauna luminile mele", îi amintea deseori tatăl lui.

***

— Cum ai învățat să gătești așa? a întrebat Christine râzând, la prima lor întâlnire.

Înainte ca vara să se topească în aurul toamnei, Emmett o întrebase pe Christine dacă voia să facă ceva împreună, doar ei doi. Fumaseră iarbă și, ca de obicei, ajunseseră în bucătărie.

— Poftim? Fată, doar știi că ăsta e restaurantul familiei mele, a spus el.

Îi făcuse o porție zdravănă de macaroane cu brânză de vacă, peste care râșnise piper proaspăt. Ea stătea cuminte, frumușică, cu bronzul ei de la lac și părul prins la spate cu o panglică de catifea galbenă.

— Ei, na! Normal că știu. Dar cum ai învățat să gătești *așa?* a spus ea arătând spre el cu furculița și luând o gură de apă.

Restaurantul era gol, luminile difuze. Era aproape ora 1 și aveau planuri bătute în cuie ca după aceea să bea o cafea la restaurantul fast-food deschis non-stop.

— Pentru că-mi place de tine. Mult. De aceea are mâncarea gust așa de bun, a spus el cu voce joasă, voit sexy.

De cum i-au ieșit cuvintele de pe buze, s-a întrerupt curentul. Christine a scos un chiot și a început să chicotească nebunește, iar sunetele ei strălucitoare au stârnit ecouri prin armata de cupru și inox atârnată deasupra blatului de lucru.

— Are gust și mai bun cu lumina stinsă, a spus ea.

A auzit cum furculița ei făcea țac-țac pe farfurie. Adrenalina lui a erupt văzându-se singur, așa, cu ea. Îngrozit de

sentimentele puternice pe care le avea pentru ea. Christine s-a mișcat prin aerul negru și l-a sărutat pentru prima dată pe gură. Auzea cum sistemele de alarmă ale inimii lui intrau în alertă maximă, orbite de acea lumină, chiar și în întuneric.

***

Tallie a icnit.

— Ce-ai pățit? a întrebat Emmett ridicându-se imediat în capul oaselor.

— A, nu, nimic. Doar că m-am speriat. Lumânări! Mă duc să aduc lumânările alea noi, a spus ea.

Emmett a văzut umbra lui Tallie plutind pe lângă el, către bucătărie.

Îi plăcuse la nebunie să gătească în bucătăria ei. Îi fusese dor de bucătărie. Se gândea la clipele petrecute cu Christine în bucătărie, cu Brenna în bucătărie… *Bucătărie, bucătărie, bucătărie, bucătărie.* Un carusel de amintiri amețitor și obsedant. Simțea nevoia de aer curat. S-a ridicat, a deschis ușa de la intrare și a închis-o după el. S-a aplecat peste marginea terasei și ploaia s-a înfășurat pe el, udându-l rapid. Chiar ploua de atâtea zile? Ce zi era acum?

Paranoia. Știa ce se întâmpla, deși nu putea face nimic ca să blocheze cursul evenimentelor. Claritatea intensă a percepției înrăutățea și mai mult lucrurile. Ca întotdeauna, se simțea, pe de o parte, amorțit și, pe de altă parte, ca și cum avea antene hipersensibile extinse la maximum, care atingeau totul. Fiecare emoție negativă din sufletul lui a început să se încarce cu energie, căpătând tot mai multă putere, până l-au alimentat complet. Tristețea și furia se luptau pentru spațiu, iar prezența obsedantă a poeziei lui Emily Dickinson „Am simțit o înmormântare în creier”{1} pulsa, pulsa în el. Să fi fost ud de la ploaie? Transpirație? Lacrimi? Închipuirea lui? I se făcea concomitent foarte cald și foarte frig, corpul lui fiind incapabil să-și regleze temperatura. Începuse după dispariția lui Christine și a Brennei. Citise că era absolut normal, dar asta nu însemna că nu intra în panică atunci când se întâmpla. Senzația sufocantă

de sfârșit de lume iminent, viziuni cu trupul lui de sânge fierbinte transformându-se în piatră rece ca mormintele.

Emmett își lăsase rucsacul în casă, cu Tallie, lângă canapea, dar nu-i venea să intre. Era paralizat pe marginea aceea, în ploaie, ca și cum marginea aceea de verandă era podul. Avea să sară. Era timpul să sară. Luptase și luptase și iar luptase… zadarnic. Câteva semne nu erau suficiente ca să-l repare. Și, oricum, poate că erau doar niște coincidențe. *Nu uita, nimic nu contează. La naiba cu tot…*

— Joel?

Tallie l-a strigat greșindu-i numele. Nu putea să se miște. Acum îi era doar frig. Tremura. Afară era mai lumină decât își imaginase.

(Stâlpii de iluminat de pe stradă încă își aruncau lumina cețoasă, care se reflecta în frunzele lipite de trotuar ca niște mici abțibilduri, strada – mărginită de geamurile mașinilor parcate. Patru mașini: două cu patru portiere, două mașini sport. Un hidrant galben cu capace albastre. Apa de ploaie dând pe-afară din rigole. Un lătrat ascuțit de câine.)

— Luminile de pe stradă sunt aprinse, și-a spus el cu voce tare, întrebându-se dacă pana de curent fusese doar o halucinație.

Oare chiar auzise literele PTSD[2] rostite cu un semn de întrebare după ele? Ori fusese și aia o halucinație? Oare nu fusese totul o halucinație? Doar se prefăcuse că își lua medicamentele, și nu se mai dusese nici la grupurile de sprijin.

— Emmett? l-a strigat Tallie.

O auzea mișcându-se prin casă.

— Luminile de pe stradă sunt aprinse, a spus el puțin mai tare.

Nu reușea să se încălzească.

Tallie a deschis ușa cu o smucitură, rostindu-i din nou numele.

— Luminile de pe stradă sunt aprinse, i-a spus el, sprijinindu-se de balustrada verandei. Iar tu… mi-ai spus Joel.

— Iartă-mă. Am vrut să spun Emmett. Ești ud. Ce-ar fi să nu mai stai în ploaie?

Tallie

— S-a mai întâmplat să rămâi fără curent, iar luminile de pe stradă să rămână aprinse? a întrebat-o el, continuând să stea în ploaie. Aveam nevoie de aer.

Tallie și-l imagina țâșnind în mijlocul traficului, făcându-și rău, înghițit de noapte. N-ar avea cum să-l găsească, n-ar avea cum să spună cuiva cine era. S-ar fi simțit vinovată tot restul vieții dacă l-ar fi pierdut. *Mecanisme de coping: țigările și aerul curat.* Își întreba deseori clienții cât timp petreceau în aer liber, în special dacă se simțeau panicați sau claustrofobi. Deschiderea unei ferestre ori câteva minute afară din casă puteau schimba și starea de spirit a unui client, și pe a ei, atunci când nervii descătușați începeau să arunce scântei.

Simțea că scăpase de propria ei perioadă neagră a depresiei provocate de divorț, dar mai erau fisuri care lăsau umbrele să i se strecoare în suflet. Cum ar fi atunci când se uita prea mult la poze cu noua viață a lui Joel, la noua lui nevastă, la noul lui copil. Ori când auzea un cântec care îi amintea de Joel, sau de vreuna dintre întâlnirile lor romantice, sau de nunta lor sau de oricare dintre nunțile la care merseseră împreună. Orice cântec de-al lui Céline Dion. Orice cântec de-al lui Luther Vandross. Orice cântec de-ale lui Faith Hill. Orice duet siropos. Practic, fuseseră împreună *13 ani. 13* ani de viață, care puteau detona așa de ușor o bombă de emoții negative, că era de-a dreptul un butoi cu pulbere. Înțelegea anxietatea provocată de terenul minat din mintea cuiva, iar această empatie o ajuta să stabilească o legătură cu clienții ei.

Tallie își făcuse obiceiul să iasă sub cerul liber cât putea de des, când se simțea agitată ori de-a dreptul nefericită, și întotdeauna o ajuta. După divorț, își dăduse voie să sară vreo două săptămâni peste alergările ei obișnuite, dar descoperise că zilele în care îi venea cel mai mult să zacă în pat erau exact zilele când îi prindea cel mai bine să iasă afară și să facă mișcare, ceea ce îi oferea o perspectivă mai realistă asupra situației ei. Nu era un leac universal, fiindcă nu există așa ceva, dar o ajuta. Și nu le

pomenea niciodată de ieșiri la aer curat clienților ei agorafobi stresați, până nu erau pregătiți să audă asta. Îi părea bine să vadă că Emmett ieșea din casă când se simțea sufocat între pereți.

— Te las, atunci. Dar când ești pregătit, intră înapoi în casă.

A lăsat ușa puțin crăpată pentru el. Ecranul telefonului s-a luminat de notificări de viituri în celălalt capăt al orașului. A jucat *solitaire* pe telefon în întuneric, până ce Emmett a intrat în casă, după fix opt minute. Tallie stătuse cu ochii pe ceas.

— Am crezut că ai plecat, a spus ea lăsând telefonul din mână și ridicându-se în picioare.

Nu se așteptase să fie așa de supărată.

— Și uneori, da. Uneori, luminile de pe stradă rămân aprinse.

— M-am gândit să plec. Chiar nu vreau să stau pe capul tău. Dar nu aș pleca fără să-mi iau rămas-bun.

— Nu stai pe capul meu. Eu te-am invitat să rămâi. Promiți că n-o să dispari în ceață?

— Promit! Promit! a spus el în întunericul presărat cu lumânări.

Tallie le aprinsese pe cele cumpărate împreună cu el la mall. Una mirosea a bostan, cealaltă, a scorțișoară dulce.

— M-am speriat, a recunoscut ea.

Ușurată. Îi plăcuse mult de tot compania lui; faptul că ar fi fost așa de îndurerată dacă el ar fi plecat fără o vorbă o făcea să se simtă vulnerabilă. De parcă inima i s-ar fi prefăcut în cenușă și ar fi fost risipită de vânt.

— Și eu m-am speriat în adâncul meu. Aerul curat mă ajută. O să ies iar la o țigară.

Emmett s-a mișcat prin întuneric ducându-se la priză și și-a luat telefonul. A băgat mâna în rucsac după țigări.

— Ieși la aer curat ca să fumezi?

— Exact, a spus el. Mă întorc imediat.

— Bine, a spus ea așezându-se pe canapea, cât pe ce să se pună cu fundul direct pe Jim. Nu ai nevoie de parola de la Wi-Fi? Pentru mai târziu? Când vine curentul? Suni pe cineva?

— Nu, dar mersi. Și nu, nu sun pe nimeni.

— Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— E casa ta. Ai dreptul să întrebi, a spus el. Voiam să ascult meciul afară. Vino și tu! În caz că stau sub cerul liber.

Și-a pus haina mișcându-și umerii să se așeze mai bine pe el, a închis fermoarul și a băgat mâna în buzunarul exterior. Foșnet de hârtie. Una dintre scrisori. Și-a păstrat o expresie neutră pe chip și a scos mâna. În dulapul de lângă ușa de la intrare, Tallie avea o haină de ploaie galbenă, ca o rățușcă de plastic, și o pereche de cizme negre de cauciuc. Odată ce și le punea pe ea, se simțea ca ursulețul Paddington.

Înainte să apuce să iasă, Jim a și rupt-o la fugă pe ușă, ca o ceață portocalie, și a dispărut în boschete.

— Fir-ar să fie! Făcea chestia asta tot timpul, dar de ceva vreme se potolise, a spus ea.

— A fugit la vecin. Unde e lanterna? Mă duc eu să-l iau.

Tallie a găsit lanterna și i-a dat-o.

— Jim ar fi o pisică de exterior de toată jena. E prea leneș. Nu pricep de ce face asta, a spus ea pleoscăind din tălpi la fiecare pas făcut prin curtea din față plină de apă.

A scos un zgomot cu limba, ca un clicăit. A țuguiat buzele și a sărutat aerul cu zgomot, apoi a rostit numele pisicii cu o voce subțire, de copil mic.

— Le-am tulburat rutina. Plus ploaia asta. Și apoi a căzut curentul. Ne-am pierdut toți mințile pentru o clipă, a spus Emmett.

S-au dus alături și au văzut un crâmpei de oranj pe după tufa de un roșu-aprins din fața ferestrei de la casa vecină.

— Uite-l, a spus Tallie, arătând spre el și aplecându-se.

Emmett s-a pus în mișcare înaintea ei și s-a dus în cealaltă parte a tufei, luminând terenul cu lanterna.

— Hai la mine, puiule, a ademenit ea pisica, pe care acum o vedea stând în spatele boschetelor, scuturându-și capul ud de ploaie.

Jim a făcut un pas înapoi și și-a lins labele.

— E foarte încăpățânat.

S-a întins după el.

Emmett i-a dat lanterna și s-a lăsat în patru labe. Având brațele mai lungi, s-a întins și l-a apucat cu blândețe de ceafă pe

Jim. L-a ridicat și l-a luat în brațe. Tallie a auzit ușa vecinei deschizându-se.

— Tallie, tu ești? a întrebat vecina ei de pe verandă.

— Da. Îmi cer scuze. Jim… pisica mea… a fugit aici, dar acum l-am prins, a spus Tallie.

S-a uitat la vecina ei și a mângâiat pisica pe creștet. A ridicat ochii spre Emmett, întrebându-se dacă se simțea bine. Faptul că avea ceva concret pe care să se concentreze și care să-i distragă atenția – cum ar fi să vâneze o pisică prin ploaie – putea opri atacurile de anxietate și să ancoreze în realitate o persoană pe cale să se deconecteze de la ea. Era întuneric, dar Tallie își dădea seama că privirea goală pe care o avea Emmett când se luase curentul dispăruse; acum, expresia ochilor lui era caldă. Stătea și mângâia pisica, șoptindu-i ceva.

— Ei, stai liniștită, i-a spus vecina ei.

Nu era cea mai băgăreață vecină, dar Tallie știa că se întreba cine era Emmett, deoarece Tallie nu avea prea mulți vizitatori noi.

— Cică o să dea drumul la curent în scurt timp, dar știi cum sunt ăștia. Tocmai am făcut o sesizare.

— O să fac și eu una, a spus Tallie.

— Bună seara, i s-a adresat vecina lui Emmett.

— Bună!

— El e prietenul meu, Emmett. Iar acum am recuperat pisica. Îmi cer scuze că am scotocit prin tufele tale, a spus Tallie.

A zâmbit și a împins la locul lor crengile de pe care picura apa.

Fiindcă iluminatul stradal funcționa, a văzut că vecina ei se uita la Emmett puțin cam prea lung, după care s-a întors zâmbind spre Tallie și i-a făcut semn din mână.

— Bravo ție, Tallie… pentru tot, a spus ea.

***

Ajunși pe veranda ei, Emmett i-a dat lui Tallie pisica udă fleașcă. Ea a cuprins în palmă capul lui Jim și l-a alintat, certându-l drăgăstos, apoi l-a dus în casă. Pisica a intrat țanțoșă

în bucătărie și s-a oprit să se mai spele puțin. Pam continua să doarmă netulburată pe canapeaua de lângă telefonul lui Tallie. Ea l-a luat, a deschis aplicația companiei de electricitate, a găsit cartierul și casa ei pe micuța hartă desenată și a raportat pana de curent.

Apoi au ieșit și s-au așezat pe trepte. El și-a aprins o țigară. După ce a încărcat *feed*-ul live al meciului pe telefon, i-a spus că Giants câștigau, 3 la 0. A spus-o ca și cum scorul îi aducea noroc. Tallie a mai verificat o dată aplicația companiei de electricitate și i-a spus că trebuia să vină curentul cam într-o oră, dar el nu mai părea îngrijorat că lumina se stinsese în casă. Oamenii cu anxietate și tulburări de dispoziție, oamenii care se luptau din răsputeri cu ideații suicidare și depresie experimentau deseori mari oscilații de dispoziție. Avea o tonă de experiență cu clienți care treceau de la bine la foarte rău în doar câteva secunde.

Mecanisme de coping: țigări, aer curat, căutatul de pisici în ploaie, ascultatul meciului de baseball.

Comentariul meciului o făcea și pe ea să aibă o părere mai bună despre lume, era ceva legat de toate acele numere și felul ordonat în care le turuiau la finalul meciurilor, micșorând uriașa afacere a jocurilor în mici cutii organizate. Emmett a dat sonorul mai încet și a coborât de pe trepte, apoi s-a sprijinit de casă, uitându-se în sus.

— Dacă ai o scară, îți curăț eu jgheaburile. Sunt pline de frunze, a spus.

— Da, am scară. Dar nu știu dacă ar trebui să te urci pe ea.

Tallie s-a gândit cum era când avea grijă de nepotul ei când era mic de tot, cât de epuizant era să se asigure că băiețelul nu se cățăra pe undeva, nu era pe punctul să se înece cine știe cu ce, nu fugea în stradă și nu găsea o cale să-și scoată ochii. Nu voia să-l trateze pe Emmett ca pe un copil, dar i se părea o decizie bună să-l direcționeze departe de orice potențial pericol.

— Ți-e teamă că o să sar?

— A, nu, ziceam că…

— Păi… nici nu e așa de sus. La drept vorbind, nu m-ar ajuta la nimic, a spus Emmett întorcându-se să se uite la ea.

— Termină! Nu e vorba de asta. Doar că nu e nevoie să te agiți atât. Gătești, speli vase… salvezi pisici. Vreau să zic… uau!

— Joel le curăța? a întrebat el îndreptându-și iar atenția spre jgheaburi.

— Probabil. Nu am dat niciodată prea mare atenție acestor lucruri. Nu observasem că trebuiau curățate, a spus Tallie, venind lângă el să se uite și ea în sus.

— Ploaia nu ar trebui să se reverse pe margini. Ar trebui să curgă frumos prin jgheaburi, în jos pe burlan și afară. Pe aici, a arătat el cu mâna în care ținea țigara. De aceea suntem ca într-o spălătorie de mașini când ne aflăm în casă și plouă. Fiindcă trebuie curățate jgheaburile.

— Aoleu. N-am știut. Sinceră să fiu, îmi place sunetul pe care îl face apa, a zis ea.

Îi plăcea și sunetul pe care îl scotea când cădea pe gluga hainei ei de ploaie. S-a uitat cum apa de ploaie se revărsa din jgheaburi, a ascultat dulcele pic-pic-picurat.

— Cică o să se mai potolească dimineață… sigur… poate să le cureți atunci? Și te plătesc cu cafea și micul dejun?

Mecanisme de coping: țigări, aer curat, căutatul de pisici în ploaie, ascultatul meciului de baseball, curățatul jgheaburilor.

— Super, a spus Emmett.

A fumat în tăcere, ascultând meciul, care a intrat în prelungiri.

***

Când a venit curentul, cei de la Giants câștigaseră campionatul. Ea și Emmett intraseră în casă și își atârnaseră la uscat hainele ude. Tallie a pus un prosop sub cuier ca să absoarbă apa de ploaie. A deschis laptopul și și-a comandat vitaminele, a făcut o donație la organizația nonprofit care lupta împotriva traficului de carne vie, așa cum își propusese mai devreme. A pus ceainicul pe foc, iar Emmett și-a luat rucsacul și s-a dus la baie.

Lăsase rucsacul în casă când ieșise pe verandă. Bingo! Tallie îl deschisese pe tăcute în întuneric, băgase mâna și pipăise pe-

acolo, ca să se asigure că înăuntru nu era ceva malefic și violent. A atins cutiuța cu inel pe care i-o arătase el. Încă ceva împachetat în hârtie – o carte? Cărți? Încă o cutiuță sau o carte și niște haine – bumbac, denim, lână. Sticle de plastic. Nu vedea nimic, doar pe pipăite. A ridicat rucsacul cu o mână ca să-și dea seama cât era de greu – nici prea greu, nici prea ușor. L-a lăsat repede jos, ca să nu o surprindă el.

Tallie avea dreptate în legătură cu energia lui… cu acel norișor liliachiu. Stătea în mijlocul sufrageriei rozându-și degetul mare, uitându-se pe coridor, imaginându-și-l pe Emmett cu rucsacul lui, dincolo de ușa ei de la baie. Nu avea în el niciun pistol, niciun cap tăiat. Erau în mare parte doar lucruri moi; ea știa asta. Dar tot a sărit în sus și și-a dus iute mâna la inimă, speriată de ceainic, când acesta a început să șuiere în bucătărie.

Emmett

De la: JoelFoster1979@gmail.com
Către: Talliepis007@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

Da. Tallie, încerc. În sfârșit! Și-ți sunt recunoscător că ai spus-o, fiindcă zău că așa e. Și ai dreptate. Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu tine – părinții mei îmi amintesc de asta tot timpul. Nu mă lasă să scap așa ușor… ca să știi. Ai pus niște întrebări grele, dar voi face tot posibilul să răspund.

Dragostea mea pentru Odette e diferită, dar nu cred că pot să explic cum. Vreau sincer să fiu un om bun. Încerc să fiu un om mai bun. La întrebarea dacă o iubesc pe ea mai mult decât te iubesc pe tine, răspunsul e NU. E pur și simplu altfel. Și cu tine am dat-o-n bară. Încerc să n-o dau în bară și cu ea.

E o senzație foarte stranie să fiu tată și nu cred că am asimilat încă pe deplin noua situație. Probabil că o să-ți pot răspunde ceva mai bine la întrebare peste câtva timp. Pot doar să-ți spun că îmi iubesc fiica la nebunie, deși în momentul ăsta nu face decât să doarmă și să plângă. Și da, ce e drept, e bizar să am un copil cu o altă femeie decât tine. Am crezut întotdeauna că tu o să fii mama copilului meu. Am vrut să fii tu. Am încercat din răsputeri. Știi asta.

Pari schimbată, și în bine! Îți spun sincer că nu știu în ce direcție o să se îndrepte de acum relația noastră, dacă o să se îndrepte undeva, dar sunt tare bucuros că ai luat legătura cu mine. Sunt tare bucuros, Tallie. De la divorț, n-am mai prea vorbit ori schimbat mesaje cu Lionel și nu sunt sigur dacă e în regulă să mai iau legătura cu el… știu că încă e furios pe mine, dar dacă nu te superi, te-aș ruga să-i spui că mi-e dor de el. Și că va fi întotdeauna fratele meu… chiar dacă mă urăște.

Încep să mă emoționez scriind asta, așa că o să mă opresc. Dar dacă nu te superi, am și eu o întrebare pentru tine. Ai pe cineva? (E

aiurea că întreb?) Te întreb fiindcă, dacă AI pe cineva, sper că se poartă cu tine așa cum meriți, sper că e exact opusul meu.

Sper să primesc curând vești de la tine,
J

***

— *Funny Girl?* Ăsta ziceai că e favoritul tău? a întrebat-o Emmett pe Tallie scoțând carcasa cu DVD-ul de pe raft și arătându-i-o.

— Categoric.

— Vrei să-l vedem?

— E cam lung.

— Dacă pe tine nu te deranjează, nici pe mine nu mă deranjează. Pare relaxant, a spus el întorcând DVD-ul pe cealaltă parte. Presupun că e vesel?

A privit-o zâmbind.

— Ce-ți merge mintea! a exclamat ea. Erai supărat mai devreme, când s-a luat curentul. Te simți mai bine?

— Simt nevoia să tac, să mă uit la film, dacă nu ai nimic împotrivă. Mă simt foarte bine aici.

— E *hygge.* Ai auzit de asta? De cuvântul ăsta danez? Înseamnă să-ți creezi un mediu confortabil, relaxant. E noul moft american, dar pentru unii oameni e oarecum un stil de viață. Să fac ca lucrurile să fie cât mai confortabile… cu asta mă ocup…

Tallie s-a oprit și expresia de pe chip i s-a schimbat, ca un motor care încetinește, apoi se ambalează din nou.

— Folosesc conceptul ăsta la mine în clasă.

— Nu am auzit niciodată de el, dar simt că aici se manifestă. E copleșitor. Și să știi că e un compliment, a spus Emmett.

— Îl accept.

(Lumina săltăreață a lumânărilor străbate aburul ce se ridică din cănile de ceai. Aburul arată ca fumul din desene animate. Șase lumânări-pastilă așezate pe masă în formă de semilună. Pereții sufrageriei lui Tallie au culoarea cafelei cu lapte.)

***

Au început să se uite la *Funny Girl,* iar Tallie și-a luat lucrul de mână, și-a rulat firul pe deget și s-a apucat să tricoteze cu andrelele. Iute. Abia dacă se uita la ce făcea, tricotând în cerc, iar și iar, împingând mai încolo micile repere de plastic viu colorate de pe firul dintre andrele, când ajungea la ele. Emmett o privea, apreciind din tot sufletul cât de liniștitoare și hipnotice erau mișcările. La unele momente din film, Tallie rostea mut replicile odată cu actorii, la fel fredona și cântecele. O vreme a urmărit și el cu plăcere filmul, dar a descoperit că nu se putea concentra. Se detesta că îl contactase pe Joel, detesta viclenia a ceea ce făcuse. Dacă după plecarea lui, Tallie avea să obțină din acele e-mailuri ceva ce nu ar fi putut obține altfel, nu o să se mai simtă așa vinovat. Chiar și când făcea tâmpenii, conștiința lui sensibilă îi slujea drept reper. Îl chinuise toată viața. Prelua emoțiile altora, le absorbea fără să vrea, ca un burete abandonat.

— Știi, mai devreme, când vorbeai despre cum trebuie să fie pentru Joel să obțină ceva ce și-a dorit așa de tare… copilul… Sunt sigur că, în adâncul inimii lui, chiar i se pare nedrept și aiurea. Să aibă un copil fără tine, având în vedere că a crezut întotdeauna că o să-l aibă *cu tine,* a spus el.

Dacă vorbele lui au luat-o prin surprindere pe Tallie, ea nu a lăsat să se vadă nimic. Și-a păstrat o expresie neutră și a ridicat din umeri.

— Spune-mi un gest mărunt de-ale lui, de care ți-e dor. Christine bea din sticla mea cu apă. O lăsam pe undeva și, când veneam după ea, o găseam cu o urmă de ruj roz cu gust de căpșune sau cireșe. Mi-e dor de asta.

Tallie a lăsat andrelele din mână și a pus filmul pe *Pauză.*

— Ce amintire drăgălașă! Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit-o, a spus ea ridicându-și picioarele pe canapea și așezându-se turcește.

— Nu prea vorbesc cu nimeni despre chestiile astea, a zis Emmett.

— Cu-atât mai mult îți mulțumesc sincer pentru că mi-ai

împărtășit-o.

— Îmi vine ușor să vorbesc cu tine. Sunt sigur că ți se spune asta mereu.

— Da, mi s-a mai spus, a confirmat Tallie.

Barbra Streisand era împietrită pe ecranul televizorului – martor tăcut la conversația lor.

— Pot să încep cu un obicei de-ale lui de care *nu* mi-e dor? a întrebat ea.

— Ce rebelă ești!

— Sunt, a zâmbit ea. Joel era obsedat de știri și primea mereu notificări pe telefon. Voia să stăm toată ziua pe CNN. Mă scotea din minți! După ce a plecat, nu m-am mai uitat la știri. Le urăsc.

— Am notat, a spus Emmett.

Încă un motiv să o placă pe Tallie – ura știrile la fel de mult ca el.

— Un *mic* obicei de-ale lui de care mi-e dor e că, uneori, când se sătura de chipsuri, își lăsa punga lângă canapea, în loc s-o ducă la loc în cămară. Mă enerva treaba asta, dar după ce a plecat m-am trezit că-mi lipsea. Puneam eu o pungă de chipsuri acolo, ca să am senzația că el era aici. Și încă o chestie, cam jenantă, dar… lunulele lui… semilunile de pe unghiile lui. Sunt foarte frumoase. Are mâini foarte frumoase. Sună ridicol să mă aud acum spunând asta cu voce tare, a zis ea.

— Te rog, nu te simți jenată. Iar mie nu mi se pare deloc ridicol, a liniștit-o el.

Nu multe îl surprindeau pe Emmett, nu multe i se păreau ridicole. Avea și el nopțile lui albe, petrecute plângând, la limita nebuniei. Cele mai lungi nopți din viața lui. Nopți în care dormise cu tricourile lui Christine așezate pe partea ei de pat, sperând să se trezească deodată cu ea lângă el. Nopți în care stătuse singur în fotoliul din sufragerie, legănându-se, legănându-se, gândindu-se la Brenna, la ochii Brennei, la vocea Brennei. Brenna fusese reală; știa asta. Dar unde dispăruse? Existau fisuri adânci în sănătatea lui mintală, de care *înainte* fusese așa de sigur!

După îl devorase pe *înainte,* iar din el rămăsese o umbră.

— Câteva lucruri *majore* de care mi-e dor sunt… cât de

amuzant e și, sinceră să fiu, mi-e dor de corpul lui… vai de capul meu, eram așa de atrasă de el fizic, că aproape mi se făcea rău. Și… îmi mai e dor și să împart tristețea cu el. Acum, uite ce noroc pe mine, mi-a rămas toată mie, a spus Tallie. Petreceam foarte mult timp împreună, doar noi doi. Weekenduri întregi singuri în casa asta. Cred că de aceea mă trezesc că mă întreb… oare era totul doar în mintea mea? Unde naiba s-a dus tot ce era?

— Nu era doar în mintea ta.

Chipul lui Tallie s-a schimonosit – părea pe punctul să plângă, dar și-a revenit.

— Zi-mi un lucru major de-ale lui Christine de care ți-e dor, a spus ea, dându-și părul pe spate.

— Energia ei haotică. La ea nu existau jumătăți de măsură, înțelegi? Extraordinar de plină de viață, și nu se sătura nici măcar de lucrurile pe care le detesta. A ars cu adevărat incandescent, ca o rachetă în atmosferă, în loc să se topească pe picioare, a răspuns Emmett dintr-o suflare, fără să fie nevoie să facă vreun efort să-și amintească.

— Frumos. *Tragic* și frumos.

— Păi, da… e un mod perfect de a o descrie.

Și-a lăsat mintea să rătăcească, iar Tallie a părut să facă același lucru, amândoi hipnotizați de tăcere și de gravitatea conversației și de chipul Barbrei Streisand pe ecranul televizorului. Când a vorbit iar, Tallie l-a rugat pe Emmett să-i spună ceva ce-i plăcea la el însuși.

— Mă pricep la bucătărie, a spus el.

— Așa e. Altceva?

— Nu a fost un răspuns bun?

— Ba da! Dar mă întreb ce altceva ai mai spune.

— Ăăă… Sunt muncitor. Nu fac lucrurile de mântuială. Cu excepția aruncatului de pe pod… mda, să zicem că acolo am dat rasol, dar nu a fost *doar* vina mea. Trebuie să recunoști că și tu ești parțial responsabilă, a spus el zâmbindu-i.

Tallie părea stingherită, dar el a continuat să zâmbească. A zâmbit și a zâmbit, până ce, în cele din urmă, i-a zâmbit și ea.

— Ei, așa mai vii de-acasă, a zis Emmett.

— Nu mi-a plăcut gluma asta.

— Scuze. Dar, da. În mod normal, sunt destul de rezistent din punct de vedere emoțional. O inimă cu capul pe umeri. De obicei, pot să fac față la mult… mai multe. Am mai făcut-o.

— Inimă cu capul pe umeri. Simt asta la tine, dar cu siguranță că toți avem momentele noastre de slăbiciune.

— Spune-mi *tu* ceva ce-ți place mult la tine, a zis el.

Ea nu s-a grăbit și s-a gândit îndelung înainte să răspundă.

— Păi… sunt răbdătoare și rareori nepoliticoasă cu alții. Și încerc să găsesc partea bună din fiecare om, chiar și când sufăr.

— De aceea nu l-ai omorât pe fostul tău soț în timp ce dormea?

— Exact. Iar când mă simt singură, îmi petrec mult timp cu Lionel și familia lui, a spus Tallie.

— Câți copii are fratele tău?

— Unu. Un băiat. Are șase ani. Pentru el tricotez pulovărașul ăsta drăgălaș.

Tallie a ridicat andrelele și lâna ca să-i arate ce lucra, apoi și-a luat telefonul în mână. A căutat prin el și apoi i l-a întins ca să-i arate lui Emmett fotografia unui băiețel cu piele cafenie și știrb, zâmbind cu gura până la urechi.

— Îl cheamă River… și nu vreau ca numele să-ți declanșeze vreo reacție emoțională din cauza fazei de ieri cu podul. Pot să continui?

— Da. Și, apropo, nimeni nu e ca tine, a spus Emmett luându-i telefonul și uitându-se cu atenție la poza lui River – băiețelul a cărui fotografie era pusă pe ușa frigiderului, și nu doar una, de fapt. E tare drăgălaș, a adăugat el, simțindu-se de parcă inima îi fusese deschisă forțat și eviscerată.

— Tu nu ai pomenit de niciun frate, ori soră. Nu ai?

Erau înconjurați de lumânări pâlpâitoare. Casa a început să se unduiască și să lucească, de parcă erau mistuiți de flăcări. *Deuteronomul 4:24; Evrei 12:29.* Dumnezeu ca un foc mistuitor. Și diavolul, întotdeauna prezent și el. Bulversându-l, spunându-i să renunțe, să se dea bătut, că există doar o singură cale de scăpare. Permanenta încleștare în luptă. Din nou disocierea – senzația contradictorie, ametitoare, de gravitație imponderabilă.

Oricât de tare ori departe fugea de ea, tot îl ajungea din urmă.

S-a ridicat și a închis ochii.

— Te simți bine? s-a interesat Tallie.

— Amețesc uneori.

Și-a ridicat pleoapele grele și și-a concentrat privirea asupra ei.

— Îți aduc un pahar cu apă, a continuat ea, ducându-se în bucătărie.

— Te deranjezi prea mult pentru mine, a spus Emmett, urmând-o.

— Nu e niciun deranj. *Vreau* să te ajut, dar trebuie să mă lași. Iei antidepresive? Pot provoca amețeli. Ar trebui să stai jos. Mai fac niște ceai, a adăugat ea.

I-a dat paharul cu apă și s-a dus la masă, unde i-a tras un scaun ca să se așeze. A pus din nou ceainicul pe foc.

(Când alunecă pe podea, scaunul face mai puțin zgomot decât te aștepți. Lemnul de nuc al scaunului se potrivește perfect cu lemnul de nuc al mesei. Sunt patru scaune. Gresia din bucătărie: sori cu raze gri pe fond alb. Sorii cu raze gri sunt legați între ei de linii subțiri gri. Respirația lui Tallie miroase a ceai.)

— Nu iau antidepresive, a spus el așezându-se.

Îi bătea inima de parcă alergase. Marginile lumii se curbau și mai aproape de el, întunecându-se. Tallie s-a așezat și ea.

— Ai luat *vreodată* antidepresive?

— Nu chiar.

— Amețelile sunt cele mai nasoale.

— Nu, nu am frați și surori. Sunt singur la părinți.

— Ești sigur că nu vrei să te duc la spital? Putem să mergem, dacă nu te simți bine, a spus Tallie.

— Nu e nevoie să merg la spital, domniță Tallie, mulțumesc. Îmi dai, te rog, rucsacul?

— Nu te deranjează să pun mâna pe el?

— Nu. Mi-l aduci, te rog? a întrebat el luându-și capul în mâini.

Tallie

I-a găsit rucsacul lângă canapea. Pam se instalase pe el. Tallie și-a cerut scuze că era nevoită să tulbure zona de moțăit a pisicii și a mângâiat-o pe cap. Cu multă delicatețe, a luat rucsacul și l-a așezat la picioarele lui în bucătărie.

— Îți arăt ce am în el. Nimic înfricoșător. Doar niște lucruri, a spus Emmett, trăgând fermoarul buzunarului exterior și scoțând o cutie portocalie de plastic, fără etichetă, în care zornăiau niște pastile. Pastile contra alergiilor și betablocante. Betablocantele îmi potolesc inima, adrenalina. E o doză mică, dar poate să-mi dea amețeli.

A luat o pastilă mică, rotundă și portocalie, cu o gură de apă.

Medicație: antihistaminice. Betablocante. Poate și antidepresive?

— Normal, a spus ea, știind că betablocantele blocau nu doar adrenalina, ci și norepinefrina și erau prescrise și pentru anxietate și trac, deoarece relaxau reacția automată „luptă sau fugi".

Nu avea niciun client care să se bazeze numai pe betablocante ca să-și gestioneze anxietatea, dar măcar Emmett lua ceva.

Tallie a făcut două căni de ceai, în timp ce Emmett a pus pe masa din bucătărie obiectele din rucsac. Erau lucrurile pe care Tallie le pipăise, dar nu le văzuse. Căciula pufoasă albastră pe care i-o cumpărase de la mall. O brichetă neagră, un pachet de țigări necartonat. O pereche de șosete de lână de culoarea terciului de ovăz, rulate într-un ghem mare, perfect strâns. O pereche de boxeri albi. Un tricou bleumarin cu buzunar la piept, împăturit într-o pereche de blugi albastru-închis. Inelul cu diamant în cutiuța lui. O pungă în care erau o periuță de dinți și o pastă de dinți de voiaj, un tub de deodorant. Un săpun neparfumat nedesfăcut. Un burete de lufă alb, curat, un prosop negru, curat. Cablul strâns colac și încărcătorul voluminos de telefon. O ediție veche, de un roșu-prună, a Noului Testament – cât un pachet de cărți de joc, din care ieșea o bucățică de hârtie ruptă dintr-o carte de colorat pentru copii. Un plic maro cât o

cărămidă. O pereche de aripi de fluture galben-citron, cu elastice pentru prins pe umeri.

— Îmi dai voie? a întrebat Tallie, așezându-se și întinzând mâna.

— Da, a spus Emmett. Cum spuneam, nimic remarcabil. Și mai am și briceagul ăla Kershaw prins de buzunarul blugilor, în caz că vrei să mi-l iei. Ca să nu-ți fie frică.

— Nu mi-e frică, a spus Tallie.

Oare putea să leviteze de atâta onestitate? A luat în mână obiectele, le-a studiat ca un arheolog, încercând să deducă tot ce putea despre cultura lui și epoca în care trăia. S-a simțit pe loc mai apropiată de el, văzând și atingând mai multe lucruri de-ale lui, de parcă secretele lui luaseră formă fizică. Când a ajuns la plic, s-a uitat în el și a tresărit surprinsă. Ceea ce i se păruse la pipăit a fi o carte nu era o carte.

— Emmett, câți bani sunt aici?

— Câteva mii, vreo 10.

— Aha, uau! Și ai avut tupeul să mă întrebi dacă nu mă tem că o să mă jefuiești. Nu ți-e frică să umbli cu atâția bani la tine?

— Nu-mi pasă de bani. Oricum, voiam să-i las pe pod ca să-i ia careva, poate îi folosea la ceva bun, a spus el. Și aș vrea să-ți mai dau ție niște bani, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

S-a apucat să scoată din plic câteva bancnote de 100 de dolari și de 20.

— Nu vreau să mi-i dai mie. Vorbesc serios. Termină! a spus Tallie, punându-și mâna pe a lui, ca să-l oprească.

El a aranjat banii ei într-un teanc ordonat și i-a împins către marginea mesei. Nu era foarte bizar ca un om care se gândea la sinucidere să-și golească contul bancar sau ce-o fi făcut el; să economisești devenea brusc lipsit de importanță când te confruntai cu chestiuni de viață și de moarte. Dar tot l-a întrebat:

— Nu vrei să-mi spui de unde ai banii ăștia?

A atins plicul cu vârful degetului.

— Nu am intrat în posesia lor pe căi ilegale, jur, a spus el.

— De ce umbli cu ei după tine?

— Nu știu.

— Nu știi? a ridicat Tallie din sprâncene.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, iritată. S-a aplecat în față, iritată. Și-a băut ceaiul, iritată.

— Uite ce, știu cum sună, dar nu sunt bani murdari și sunt ai mei. I-am economist, atâta tot, a explicat el.

— Și hainele, obiectele de toaletă? Aveai toate lucrurile astea? De ce m-ai făcut să cred că nu ai?

A atins recipientele din plastic din punga cu obiectele de toaletă, lucrurile de dimensiuni mici, pe care adora să le cumpere înainte de plecarea în vacanță.

— Nu am pijamale, ori ceva așa de confortabil precum ce mi-ai dat tu. N-am vrut să te induc în eroare.

— Ai vreun act de identitate? a întrebat Tallie uitându-se la ce era pe masă și apoi în rucsac.

— Nu la mine, a spus el.

— Dar carnet de conducere ai, da?

— Da.

— Nu la tine?

— Nu, nu la mine, a spus Emmett.

— Deci ce anume i-ai spus polițistului mai devreme?

— Exact ce ți-am zis. I-am spus adevărul. Numele meu și CNP-ul. Pot să caute chestiile astea în baza de date.

— Și cum te cheamă?

— Emmett.

— Emmett și mai cum? a insistat Tallie, enervată.

— Emmett Aaron Baker, a spus el răspicat, urmărind cu atenție expresia chipului ei.

Numele clientului: Baker Emmett Aaron.

— Emmett Aaron Baker, a repetat ea, luminându-se la față.

Asta era! Stomacul ei a făcut un salt mortal când l-a auzit rostindu-și numele complet, când l-a auzit răsunând întreg pentru prima dată. S-a imaginat tastându-i tot numele în bara de căutare de pe Google.

— Am căutat *Emmett* și *Clementine, Kentucky* și nu am găsit nimic. Ce-aș găsi dacă aș căuta *Emmett Aaron Baker*? l-a întrebat.

— N-ai găsi nimic, a spus el privind-o țintă în ochi.

— Ești *singurul* om de pe pământ imposibil de găsit pe

Google?

— N-am spus asta. Doar că nu mă expun, a explicat Emmett.

Și-a trecut mâna dreaptă prin păr, dându-și-l spre stânga, îndepărtându-l de pe față. Un gest pe care Tallie îl adora când îl vedea la bărbați.

— M-am uitat pe lista cu *Cei mai căutați infractori din America, Cei mai căutați infractori din Kentucky* și pe alte câteva liste, a mărturisit ea.

— Bine. E și normal. Dar nu m-ai găsit pe niciuna, a spus el, încrezător.

— Corect. Nu te-am găsit.

Și-au băut ceaiul în tăcere. Ploaia acoperea ferestrele lui Tallie ca în spălătoria de mașini cu care o comparase Emmett. Și l-a închipuit sprijinind scara de casa ei și curățând jgheaburile. Și-a imaginat cum îi spunea lui Lionel. El ar fi remarcat că erau pline data viitoare când trecea pe la ea și ploua. Lionel s-ar fi uitat în sus și i-ar fi spus cu vocea lui tunătoare, de mascul alfa, stăpân al domeniului, frate mai mare: „Ori o fac eu, ori chemi pe cineva să-ți curețe jgheaburile". Era mândră de sine că se ocupa de asta înainte ca Lionel să se agite pentru ea.

— Și astea? l-a întrebat atingând aripile de fluture.

— Nu sunt pregătit să vorbesc despre ele. Sau despre asta, a spus Emmett, arătând către hârtia din cartea de colorat – o comoară de la un copil.

— Dar despre asta? a insistat ea ridicând mica Biblie.

— E a bunicului meu, primită de la părinții lui în ziua când s-a născut, a răspuns el și a deschis-o ca să-i arate dedicația din interior.

Pentru Samuel. Bun venit pe Pământ. 29 martie 1933

— Ai fost crescut în religia creștină?

— Baptistă, a zis el.

— Și eu.

Pentru cineva care trăise sentimente atât de intense cu doar o zi înainte și care dorise să-și pună capăt vieții, Emmett era de un calm de-a dreptul agresiv. Oricare ar fi fost motivul pentru care ajunsese pe pod, trebuia să fi fost *cu adevărat* zdrobitor. Când se întreba despre ce ar fi putut fi, parcă privea fix într-o lumină

prea puternică fără să clipească. Lui Tallie i-au dat lacrimile.

— Te deranjează că vorbești despre Dumnezeu? Despre religie?

— Nu prea, a spus el.

— Deci, ieri ai spus „Și dacă Dumnezeu nu există”… Asta crezi?

— Cred că Dumnezeu există, dar e indiferent.

— Mi se pare mult prea crud. Să existe, dar să nu-i pese. Nu pot să cred într-un astfel de Dumnezeu, a precizat ea.

— Dar când lumea se întunecă și speranța dispare… exact asta e senzația.

Tallie a cântărit răspunsul lui. Știa că vindecarea – *dacă* și *când* se întâmpla – se făcea treptat, pe nesimțite, la fel ca lungirea sau scurtarea zilelor. Uneori, imperceptibil, lent. Călcase și ea apa, abia menținându-și capul la suprafață, în acel estuar în care tristețea se vărsa în vindecare și bucurie. Chiar și în cele mai grele momente, îi era ușor să creadă în Dumnezeu. Chiar și atunci când asculta secretele clienților ei – demonii ascunși, înfricoșători, pe care unii îi țineau bine închiși atât de mult timp, că atunci când vorbeau în sfârșit despre ei, parcă erau înghițiți pe de-a-ntregul de un nor de moarte neagră. Văzuse oameni care reușiseră să străbată acel întuneric și să iasă la lumină. Știa că Dumnezeu exista.

Când oamenii erau complet debusolați, pierduți de-a binelea, majoritatea dintre ei voiau să se simtă mai bine, doar că nu știau cum. Așa că apăreau în cabinetul ei, dorindu-și pur și simplu să afle mai multe despre ei înșiși și cum să trăiască în această lume. Nu era tocmai etichetată drept terapeut creștin, dar, cu permisiunea lor, uneori îi plăcea să le pomenească clienților ei creștini că Biblia vorbea despre tot felul de oameni – o mulțime de oameni groaznici, confuzi, nefericiți. Criminali, hoți, tot ce-ți trecea prin minte – Isus era *singurul* perfect, iar El se înconjura de oameni imperfecți. Biblia era plină de surprize și de eroi apăruți de unde nu te așteptai, de oameni care făceau greșeli. Și chiar și când ea nu voia asta, se gândea deseori la felul în care vocea tremurătoare a lui Odette stârnise ecouri pe casa scărilor, când Tallie, la puțin timp după ce Joel plecase de acasă, se

dusese la apartamentul lor ca să o tragă la răspundere. Tallie se uitase lung la fața ca de vulpe a lui Odette, cu gura ei înghețată într-o mică grimasă ca un boboc de trandafir.

— Îmi pare rău. Toată lumea face greșeli, spusese Odette.

Asta le zicea și Tallie întotdeauna clienților ei, asigurându-i că făcuse și ea o mulțime de greșeli. Era greu să fii om, iar viața era dovada – nimeni nu scăpa neatins.

— Ești om și cumva trebuie să găsești o cale să te împaci cu asta. Iartă-te! Dă-ți permisiunea să simți totul profund, să crești și să înveți, îi îndemna ea.

— Dar ce crezi de fapt, Emmett? În adâncul sufletului tău, fără să stai pe gânduri.

— Cred în Dumnezeu… dar cred că m-a dat uitării.

Un suflu înghețat a trecut prin oasele lui Tallie ca o piatră pe suprafața apei, dar în casa ei era prea cald. S-a ridicat să deschidă fereastra de la bucătărie și ploaia a împroșcat plasa. Pervazul s-a udat; umezeala și mirosul de frunze îmbibate de apă le-au delimitat spațiul, închizându-i înăuntru.

— Păi, ieri pe pod nu te-a dat uitării. Te-a ținut în palma Lui și nu ți-a dat drumul. Și El nu… chiar și când pare să nu fie prezent… este.

Emmett nu a spus nimic.

— Și ăsta e chiar așa de important pentru tine? a întrebat Tallie ridicându-i rucsacul cu două degete, ca pe un sconcs ud.

— Nu, vreau să dispară.

Emmett

Ploaia părea să se mai potolească. Tallie a deschis ușa din spate și a arătat spre grătarul pe gaz despre care spusese că fusese al lui Joel.

— N-a fost folosit niciodată. Nu putem să-l punem înăuntru și să-l pornim? a întrebat ea.

(În spatele geamului mat de lângă chipul lui Tallie e o sferă de lumină galben-portocalie – ca focul prins într-un borcan. Frumos, strălucitor. Ea ține în mână bricheta lungă și o scapără.)

Tallie se dusese în dormitor și se întorsese cu un vraf de poze de la nunta ei. I-o arătase pe cea de deasupra: ea, într-o grădină, îmbrăcată într-o rochie lungă din dantelă, stând lângă Joel, care purta un smoching, în timp ce zâmbea către cameră. Îndesase pozele în rucsacul gol al lui Emmett.

— Ai chef să vorbim despre motivul pentru care vrei să scapi de ăsta? a întrebat ea.

— Sincer, nu. Nu mai am nevoie de el, asta-i tot. Tu…?

— Nu. Și am alt rucsac pe care pot să ți-l dau, a spus ea, prevăzătoare ca întotdeauna.

Probabil că Tallie făcea o listă cu sarcini de rezolvat în fiecare dimineață și nu rămânea niciodată în pană de nimic, nu uita niciodată să plătească o factură.

— Și promiți să nu mai umbli cu cantități industriale de bani la tine? a întrebat ea, ridicând capacul grătarului.

Grătarul s-a căscat, dezvăluind și mai mult negru.

— Da, domniță, a spus Emmett.

Apoi a așezat rucsacul pe grilajul de metal.

— Las-o mai moale cu domniță!

— Scuze!

— Să zicem câteva cuvinte? Încep eu. Drum bun și cale bătută! a spus Tallie.

— Adio, rucsacule! Te-am iubit cândva, dar nu te mai iubesc. Ești murdar și am nevoie de unul nou. Dar vreau să știi că nu te voi uita niciodată, a declarat Emmett plecând capul și împreunându-și mâinile în față.

A închis ochii, apoi a deschis unul ca să tragă cu ochiul la Tallie, ca să-i arate că era în regulă să chicotească împreună, ceea ce ea a și făcut.

— Amin! a adăugat Tallie.

A pornit gazul, a apropiat pânza verde de flacără și s-au uitat amândoi cum s-a aprins. Și a ars.

***

Emmett și Christine avuseseră nevoie de lucruri noi pentru prima călătorie pe care o făcuseră împreună. Era primăvară, iar relația lor fusese serioasă încă de la prima întâlnire, cea de la sfârșitul verii. Călătoriseră cu mașina de acasă de la el până la defileul Red River, cam două ore de mers către nord. În liceu, el făcuse o parte din dificilul traseu ce traversa munții Apalași cu grupul lui de tineret și avea un rucsac de drumeții. Acum avea nevoie iar de un rucsac nou, mai mic. El și Christine se duseseră la marele magazin cu articole de camping, aflat la jumătate de oră de oraș. Emmett i-a arătat un rucsac negru și Christine a comentat că rucsacurile negre o întristau. Apoi i-a arătat unul portocaliu, iar ea a spus că era prea enervant, prea vesel. Când Emmett i l-a arătat pe cel verde-închis, ce avea să ardă mai târziu pe grătarul lui Tallie, Christine a spus că era exact ce trebuia.

Christine, Cosânzeana lui cu plete castanii.

***

Aprilie, două săptămâni după luna plină. Când au poposit și și-au instalat tabăra, Emmett a gătit somon cu crustă crocantă și fasole cannellini în sos de roșii cu chimion. După ce au mâncat, au fumat un bol de iarbă Kentucky la lumina focului, sub nesfârșitul cer negru. Abia când s-au băgat în cort, sătui și râzând, Emmett și-a dat seama că uitase cel mai important articol de camping pe care dorise să-l ia: prezervative. Le foloseau întotdeauna, fără excepție.

— Anticoncepționalele mă scot din minți complet, nu pot să

le iau, îl avertizase Christine mai demult.

— Îmi pare tare rău. Trebuia să fie prima noastră ieșire romantică de weekend și eu am dat-o-n bară, i-a spus el lui Christine, care era întinsă goală în sacul lui de dormit.

Zefirul primăvăratic ridica spre el mireasma dintre picioarele ei. Într-o zi, la muncă, trecuse pe lângă un castron cu nectarine coapte și parfumul lor dulce-agresiv mirosise exact ca ea.

— Aoleu, ce mai exagerezi! Nu e nimic, a spus ea.

— Doar că voiam ca totul să fie perfect ca să evadăm din oraș… o noapte. Familia ta…

— Uite ce este, familia mea e de rahat. Avem în ea membri Ku Klux Klan, *pe bune!* Iar tata l-a urât întotdeauna pe taică-tău. Asta știm amândoi! Dă-i dracului pe toți, bine? Nu avem nevoie de ei, a concluzionat ea.

— Sunt totuși familia ta; nu ai ce face.

— Tata a zis că nu-mi mai dă bani dacă nu mă despart de tine și știe că n-o s-o fac. Uite-mă aici, cu tine! Unde vreau să fiu. Nu avem *nevoie* de ei. Nu avem nevoie de nimeni.

— Îmi pare rău că am uitat prezervativele.

— Mie nu, a spus ea, trăgându-l peste ea și ghidându-l înăuntru.

Iar când i-a zis că era însărcinată, el s-a lăsat pe loc în genunchi pe docul din spatele restaurantului și a promis că avea să-i cumpere un inel de îndată ce putea. Două zile mai târziu, Emmett și-a pus pe el cămașa albă, călcată, și blugii maro, și s-au dus la judecătorie cu Hunter și Savannah după ei, s-au căsătorit și au ieșit în soarele de primăvară uniți în trup și-n suflet. Părul lui Christine era pieptănat într-o parte, pe umăr, împletit lejer cu flori de sângele-voinicului parfumat. Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii, de o nuanță așa de delicată și discretă, că lui Emmett îi dădeau lacrimile.

— Fir-ar să fie, e periculos de reconfortant să distrugi lucruri! a spus mulțumită Tallie.

— Ești sigură că nu te deranjează? Pot să-ți dau banii pe grătar.

— Se pare că poți să-mi dai banii pe aproape tot ce am.

Emmett a zâmbit, apoi sufletul i s-a umplut de o tristețe adâncă.

— O să plec duminică dimineață, la prima oră. Ca să știi, a zis el.

Începuse să plouă iar cu stropi monotoni, așa că au intrat în bucătărie. Tallie s-a dus în camera ei și s-a întors cu rucsacul negru pe care spusese că i-l dă lui. Emmett i-a mulțumit și l-a luat, apoi s-a apucat să-l umple, gândindu-se la Christine și la faptul că rucsacurile negre o întristau. *Ești tristă acum, Christine? Te rog, spune că nu.*

— Unde te duci? Înapoi la Clementine? a întrebat ea.

— Știu că te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că mă întorc la Clementine, dar nu știu ce-o să fac.

— Părinții tăi ar fi în al nouălea cer să te vadă, să știe că ești teafăr.

— De unde știi?

— Dacă nu te superi… părinții tăi au cumva probleme psihice?

— Nu. Mă rog, din câte știu eu, nu.

— Anxietate, depresie?

Emmett a clătinat din cap.

— Păi… sunt părinții tăi și tu ești singurul lor copil. De-aia știu că ar fi în al nouălea cer să te vadă.

— Dar nu toate familiile sunt calde și iubitoare. Unele sunt *extraordinar* de lipsite de afecțiune. Nu toți oamenii au părinți grozavi. Unii sunt de-a dreptul oribili, a spus el.

— Și ai tăi sunt oribili, Emmett?

— Nu, dar sunt *mulți* oribili, a repetat închizând fermoarul noului său rucsac, în care tocmai își pusese toate lucrurile, după care l-a așezat într-un colț, în bucătărie.

— Vrei să-mi vorbești puțin despre ei? Cum sunt?

I-a spus că tatăl lui lucra pentru o companie de asigurări din domeniul agriculturii și creșterii animalelor și că de-abia aștepta să se pensioneze, ceea ce avea să facă în scurt timp, și că mama lui era o bucătăreasă senzațională. I-a spus că părinții lui nu erau perfecți, dar că mama lui era pe-aproape. Tatăl lui scăpase la mustață să fie recrutat în Vietnam și era dintr-o nouă

generație de bărbați. Nu ridicase niciodată mâna la Emmett, ceea ce îl făcea să fie o raritate în sătucul unde crescuseră, în care cei mai mulți copii erau trimiși să-și aleagă singuri din copacii din curte bățul cu care urmau să fie bătuți. I-a spus lui Tallie că părinții lui erau tăcuți și retrași și că nu-și doriseră decât un copil. Că o primiseră pe Christine ca noră cu brațele deschise și că jeliseră împreună cu el când ea murise.

Tallie a întrebat dacă familia lui Christine era rece, iar Emmett a încuviințat din cap.

— Ei bine, familia *ta* pare iubitoare și bună. Crede-mă, ai tăi nu vor să te piardă. Nici nu vor să se gândească vreo clipă că te-au pierdut. Eu aș fi în al nouălea cer să-mi văd *pisicile* în viață dacă aș crede că au murit, a spus Tallie.

Emmett stătea cu mâinile în buzunarele de la pantalonii cenușii de trening care nu erau ai lui; Tallie se oferise să-i pună în uscător, fiindcă se udaseră puțin în genunchi în timpul vânătorii de pisici, dar pe el nu îl deranja. Acum erau aproape uscați. S-a sprijinit de blat, iar Pam a intrat leneș în bucătărie, a ridicat capul către ei și a mieunat.

— Îi e foame, a spus Tallie scoțând din cămară o pungă foșnitoare de mâncare pentru pisici și chemând-o și pe cea portocalie.

— Mă bucur că pisicile tale sunt în viață, a zis el, sperând să încheie conversația.

— Știi să joci gin rummy? l-a întrebat ea deschizând un sertar, după ce a terminat de hrănit pisicile.

A scos un pachet de cărți.

— Normal!

Tallie l-a întrebat pe Emmett dacă voia să joace o partidă înainte să termine de văzut *Funny GirI,* apoi l-a întrebat ce părere avea despre fursecurile cu fulgi de ciocolată. Și ce-ar fi să adauge la ele dovleac?

— Sper că e o întrebare retorică, a spus el.

— Ar fi *teribil* de nedrept și nepoliticos față de luna octombrie să le facem fără dovleac, a zis Tallie.

***

S-au apucat să facă aluatul de la zero, până ce Emmett a preluat cu totul frământarea și porționarea aluatului. Odată fursecurile băgate la cuptor, el și Tallie au jucat gin rummy. L-a întrebat dacă fusese la facultate și el i-a răspuns că nu. L-a întrebat dacă învățase să gătească așa de bine de la mama lui, iar el i-a spus că da, crescuse gătind cu mama lui, cu bunicii, cu unchii și că îi plăcea la nebunie să mănânce, așa că era logic să învețe să și gătească.

Fursecurile de dovleac cu fulgi de ciocolată erau exact cât trebuia de moi și lipicioase și amândoi au mâncat câte două, lăsând doar firimituri pe farfurii, alături de cănile cu ceai umplute din nou. Tallie s-a dus și a adus căciula roșie pufoasă pe care și-o luase de la mall și l-a pus să și-o aducă și el din noul lui rucsac pe cea albastră și pufoasă. Și le-au pus amândoi și au jucat câteva mâini de poker, schimbând căciulile între ei la fiecare nouă împărțire a cărților și folosind țigările din pachetul lui pe post de fise. La ultima mână, chinta ei de culoare a bătut full-ul lui.

Emmett și-a amintit de nopțile când el și Hunter și restul amicilor lui de la restaurant beau prea multe beri și jucau poker în subsolul unuia dintre ei, fumând și mâncând și râzând, uneori până la răsăritul soarelui. Emmett era un dezastru la jocuri de noroc, fiindcă se temea să nu piardă prea mult, să nu renunțe la ceva ce ar fi trebuit să păstreze. După ce el și Christine s-au căsătorit, în nopțile de vară cu țârâit de greieri, băieții veneau la ei să joace cărți. Se instalau în garaj ca să nu fumeze nimeni în casă, lăsându-le lui Christine și bebelușului din pântecele ei spațiul și timpul necesare ca să se odihnească. Emmett plus Christine, plus veri infinite și tot binele și răul care veneau la pachet cu acestea – se certau des și tare, dar se iertau la fel de repede. Emmett era din ce în ce mai optimist în privința fericirii lor eterne, prins în plasa euforiei *dinainte,* fericit datorită bucuriei neașteptate care le fusese dăruită și cufundându-se pe deplin în miracolul pe care îl trăia.

Tallie

Barbra Streisand în rolul lui Fanny Brice, cântând din toți rărunchii pe scenă „My Man”. Cu mâinile ridicate, toată în negru, cu cerceii cu diamante legănându-se ca niște candelabre în timpul unui cutremur. Forța agresivă a vulnerabilității ei o impresionase întotdeauna pe Tallie, mai ales după divorț, când și-a dat seama cât de puternică era de fapt. Chiar și atunci când credea că nu putea să meargă mai departe, se uita peste umăr și vedea că, fără să știe cum, o făcuse. Crezuse că ea și Joel aveau să fie împreună pentru totdeauna și se înșelase amarnic. La început, fusese așa de turbată de gelozie pe noua viață a lui Joel, că a crezut că avea să moară sufocată de invidie. La propriu.

Părea de neîndurat și totuși îndurase.

S-a întins după un șervețel și s-a șters la ochi.

— Scuze. Scena asta mă face întotdeauna să plâng, a zis ea.

— Nu mă simt jenat când plânge cineva. Sunt complet în largul meu cu reacțiile emoționale, a spus Emmett zâmbind și repetându-i unele dintre cuvintele pe care i le spusese ea în seara precedentă.

— Ha, ha.

— *Funny Girl* a luat o turnură neașteptat de serioasă, așa-i? Mi-a plăcut. Mi-a plăcut filmul.

Ea se întrebase dacă nu cumva Emmett ațipise spre final, dar nu o făcuse; urmărise filmul cu atenție, de parcă se aștepta să dea extemporal la final.

— Bine, a spus ea zâmbind, trăgându-și nasul, apoi suflându-l în șervețel.

Și, după o clipă de tăcere:

— Așa. Sunt de-a dreptul terminată de oboseală și e târziu. Mă duc să mă bag în pat. Crezi că ai să poți dormi?

— Da. O să mă bag și eu în pat… pe canapea. O să mă bag *în canapea*, a spus Emmett bătând cu palma pe locul de lângă el.

— Ai nevoie de ceva în seara asta?

— Nu. Mulțumesc.

Tallie l-a luat în brațe pe Jim, iar Pam i-a urmat în bucătărie.

— Și cu amețeala cum stai? a întrebat tare, ca să o audă de pe canapea.

— Acum, mai bine.

— Și senzația aia de întunecare, de detașare, pe care o aveai mai devreme? Și aia s-a mai dus?

— Am zis cu voce tare că mă simțeam așa? Sincer să fiu, nu-mi aduc aminte.

— Nu, dar aveai expresia aia, a spus ea punând pisica pe blat cât și-a umplut sticla cu apă și luând-o iar în brațe după aceea. Îmi dau seama când… elevii mei anxioși capătă expresia aia.

Istoric de boli mintale în familie: fără.

Simptome: atacuri de panică, depersonalizare, disociere, amețeală.

— Mă simt mai bine, a spus el.

— Bun. Noapte bună, Emmett!

— Noapte bună. Noapte bună, pisicuțelor!

Tallie a stins lumina, lăsând aprins doar becul din hol, ca și noaptea trecută, dar de data asta nu și-a mai încuiat ușa de la dormitor. Doar a închis-o și și-a lipit urechea de lemn, apoi a ascultat. A rămas așa, i-a rostit numele fără un sunet. *Asta se întâmplă. Ține minte asta. E cel mai dement lucru pe care l-am făcut vreodată,* și-a spus ea, ținându-și respirația ca la rugăciune.

A ieșit din baie împrospătată, cu fața curată. A căutat pe Google *Emmett Aaron Baker* și nu a găsit nimic.

Nico i-a trimis mesaj cu *ne vdm mâine, muah* și ea s-a gândit o clipă să-i răspundă *am pe canapea un bărbat necunoscut și o să îl întâlnești mâine când ne vdm, dar nu știu ce înseamnă. îmi învăț de la zero până și propriile emoții,* dar s-a mulțumit să-i scrie *de-abia aștept, muah,* apoi și-a pus telefonul în sertarul de la noptieră.

Era lungită pe spate sub cearșaful ei răcoros și pătura grea, simțindu-se vinovată și groaznic și *nu-i venea să creadă că făcea așa ceva, dar…* Mâna între picioare, fiindcă era mai silențioasă decât bâzâitul vibratorului. S-a gândit la ușa descuiată ce o separa de Emmett, aflat pe canapea. S-a gândit cum ar fi să o găsească în situația asta, cu mâna mișcându-se pe sub pătură ca un șoarece agitat. Și-a imaginat corpul lui puternic, ca de tigru, în picioare lângă pat, privind-o cum închide ochii și-și întoarce capul ca să muște perna. Și l-a imaginat pe Joel privind-o, gelos.

Și pe Nico. S-a gândit la mesajul sexual pe care i-l trimisese Nico în urmă cu o lună: *am lecție după-amiază, dar diseară… vreau să te fac să-ți dai drumul.* Și exact asta făcuse, nu doar o dată. S-a gândit la cât de bine o făcea Nico să se simtă și la cât de bine ar putea-o face Emmett să se simtă dacă ea i-ar cere asta, dacă l-ar lăsa.

Tallie era un nod mult prea strâns, care trebuia să se desfacă. Și-a imaginat toate lucrurile pe care nu i le spunea – pericolul și întunericul din el, și secretele, și *dar dacă*-urile – șfichiuind-o ca o vijelie, bubuind ca tunetul. O furtună de neoprit. Dorința ei și forța lui și misterul care o învăluia, căpătând viteză, învârtejindu-se, boc-boc-bocănind tot mai tare tare tare la ușa dormitorului ei, până ce gura imensă a lumii s-a smuls din încheieturi și s-a despicat, căscându-se de tot. A înghițit-o cu totul.

Partea a treia
Sâmbătă

Emmett

Emmett dormea pe canapea, făcut covrig, ca o virgulă. Chiar înainte să adoarmă, se gândise la Tallie aflată dincolo de ușa încuiată a dormitorului ei, sperând că avea să-i apară într-un vis ca o ceață dulce precum vata-de-zahăr, în care el era un alt bărbat, cu o altă viață. Fără *înainte,* fără *după.* În schimb, a visat că se luase din nou curentul. Fusese cu ochii ațintiți la Christine și Brenna, la chipurile lor eclipsate, apoi iluminate de lumina soarelui și a lunii, înlocuite într-o clipită de veioza din sufrageria lui Tallie. Cu un clic, visul s-a cufundat într-un nesfârșit con de întuneric. Christine și Brenna nu mai erau, dispărute în negură. La început, Emmett a strigat din răsputeri după ele, apoi le-a uitat numele. Nu mai putea să le urle. A spus: *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.* A psalmodiat cuvintele ca pe o litanie, legănându-se într-un colț, pe cimentul rece. Singur. Ultimul om din lume, abandonat, trăgându-se de păr. *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.*

— *Îmi pare…*

S-a trezit singur din somn, rostind vorbele în liniștea casei lui Tallie. O frenezie de fulgere negre, albe și roșii în ochii închiși. A deschis ochii, plângând, și a văzut-o pe Tallie aplecată deasupra lui, cu mâinile întinse, de parcă se pregătea să-l prindă dacă îi sărea în brațe. Odată ce a văzut că era treaz, a aprins veioza. S-a așezat lângă el și l-a atins, l-a atins pe păr, la tâmplă. Și-a pus mâna peste a lui și l-a întrebat dacă se simțea bine.

— Îmi pare rău, a spus el, apăsându-și palmele pe ochi.

— Spuneai întruna asta… îmi pare rău, foarte tare, nu strigai… dar m-ai trezit. E un vis recurent? Îți amintești despre ce era? Vrei un pahar cu apă? l-a întrebat Tallie.

Emmett s-a uitat la ceas – *4:13.* Pisicile erau acum lângă ei pe canapea, torcând și frecându-și capul de Emmett, cerșind mângâieri. S-a ridicat în capul oaselor și le-a făcut pe plac. Tallie n-a așteptat să-i dea un răspuns. S-a dus în bucătărie și i-a adus un pahar cu apă. El l-a luat, luptându-se încă să iasă la suprafață din somnul profund în care înotase.

— Îmi pare rău, a spus iar, după ce a băut apa și a pus paharul pe masă.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Vreau să te ajut. Ai nevoie de ceva?

S-a așezat lângă el și și-a lăsat mâna pe coapsa lui, cu palma în sus.

(Tallie pare îngrijorată. Și-a scos degetele mari prin găurile manșetelor de la tricoul cu mânecă lungă. Ochii ei mari, căprui, sunt acum în spatele unor ochelari ochi de pisică, cu rame transparente de culoarea lavandei.)

— Am visat-o pe soția mea.

— Îmi pare tare rău, Emmett.

Se simțise ușurat când dormise bine cu o seară înainte. Fără coșmaruri, fără urlete. Creierul lui fusese mult prea epuizat. Era jenat că avusese un coșmar în casa lui Tallie, aruncând un fel de blestem asupra bulei lor intime, distrugând acea *hygge* despre care îi vorbise ea. Era sigur că aceste coșmaruri nu aveau voie să facă parte din *hygge*, dar nu le putea opri. Orice-ar fi făcut și oriunde se ducea, sângele și oasele lui își aminteau. Tot ce putea scoate din el era un amărât de *îmi pare rău*, șoptit sau răcnit, fie că era în patul lui sau pe canapeaua lui Tallie. Nici sinuciderea nu era *hygge*, iar dacă Tallie nu ar fi fost acolo, lângă el, ar fi fost singurul lucru la care s-ar fi gândit, fără nicio urmă de îndoială.

Dar *era* acolo. Și mâna ei a rămas pe coapsa lui, iar Emmett i-a luat-o într-a lui.

(Camera miroase vag a dovleac și zahăr. Canapeaua e moale, foarte moale, aproape dureros de moale, ca mușchiul de pădure. Mâna lui Tallie e caldă, iar ea respiră încet, controlat. Copacii tatuează acoperișul cu apă de ploaie.)

***

Emmett s-a trezit devreme, înaintea lui Tallie. S-a dus la baie, s-a schimbat în blugii și cămașa lui de flanel și s-a spălat pe dinți făcând cât mai puțin zgomot posibil. A luat o sticlă din dulapul lui Tallie și a umplut-o cu apă de la robinet, apoi s-a dus în garaj. A stat neclintit, cu spatele la perete și ochii închiși,

concentrându-se la respirație, apoi a luat scara. A găsit butonul și a apăsat pe el ca să deschidă ușa de la garaj.

Fără prea mare tragere de inimă, norii dezvăluiseră o frântură de lumină solară gri-alburie, o nouă pauză în ploaia nesfârșită. Emmett a sprijinit scara de casă și a început să scoată frunzele ude din jgheaburi. Le scotea și le arunca pe iarbă și peste tufe, unde aterizau pleoscăind. Scos și *pleosc,* scos și *pleosc.* S-a cufundat așa de tare în ritmul activității, că a tresărit pe bune când a auzit sub el o voce de femeie care îl saluta.

— Sunt Judith, mama lui Tallie, a spus femeia zâmbind.

Emmett s-a uitat în jos la ea, la dovleacul și găleata cu crizanteme de culoarea vinului roșu, pe care le avea în brațe.

— Bună ziua, a spus el, apoi a întrebat-o politicos ce face.

De la piciorul scării, femeia i-a răspuns că face bine.

— Ce isteață e Tallie că te-a pus să cureți jgheaburile alea! Ploaia asta parcă nu se mai oprește, deși presupun că, practic, tocmai s-a oprit pentru câteva minute. Cică o să înceapă iar după-amiază. Știi că bărbatu-său curăța jgheaburile, dar acum sunt divorțați. *Fostul* ei soț, a vărsat Judith tot, jgheabul ce-i unea creierul cu gura fiind evident perfect curățat.

Emmett a coborât de pe scară.

— S-ar putea să nu se fi trezit, doamnă Judith, a spus când a ajuns jos. Pot să vă ajut cu astea?

A luat găleata cu flori și a urcat cu ele treptele verandei, lăsându-le acolo. Judith l-a urmat cu dovleacul, iar Emmett l-a luat și pe acesta și l-a pus pe trepte alături de ceilalți.

— Mulțumesc frumos. Cum te cheamă?

— Mă cheamă Emmett, a spus el ștergându-se de blugi și întinzându-i mâna.

Judith i-a strâns-o.

— Mă bucur să te cunosc, Emmett.

I-a spus că ușa era descuiată, apoi s-a dus și a mutat scara, s-a urcat pe ea și a continuat cu scos-și-pleosc-ul fleșcăit de apă. Cu coada ochiului, a văzut-o pe Judith uitându-se lung la el, apoi dispărând în casă.

***

După ce Emmett a terminat de curățat jgheaburile și de adunat frunzele, s-a spălat pe mâini la chiuveta din spălătoria lui Tallie. Când a apărut, în sfârșit, în hol, Tallie era lângă canapea, aranjând păturile tricotate. Din bucătărie răsuna vocea lui Judith. Emmett nu știa cum voia Tallie să procedeze. Nu avea nimic împotrivă ca Judith să-l creadă doar un meșter oarecare, unul care a trecut pe la Tallie în dimineața de Halloween ca să-i curețe jgheaburile. Putea să intre în cameră, să o lase pe Tallie să se prefacă în fața mamei ei că îl plătea, să plece, să se îndepărteze puțin de casă și să găsească ceva să-i treacă timpul până pleca Judith. Apoi și-a amintit că lăsase canapeaua arătând aproape ca un pat, cu perna acolo, pe margine, păturile împrăștiate și încolăcite ca scrisul de mână. Și pe alee nu exista niciun camion despre care să poată spune că era al lui, dar Tallie putea să se descurce, să-i spună mamei ei orice.

— Îți mulțumesc că ai curățat jgheaburile, Emmett, a spus Tallie pe un ton așa de firesc de sincer, că el nu avea nici cea mai mică idee ce era de fapt în mintea ei.

— Cu plăcere. Nicio problemă.

— Ai cunoscut-o pe mama, a spus Tallie când Judith a intrat în sufragerie cu o cană de cafea în mână și amândouă pisicile după ea.

— Îmi pari tare cunoscut, Emmett. Ești din Louisville? l-a întrebat Judith.

— Nu, doamnă, sunt din Clementine.

— Clementine… Clementine? Asta e…

Judith s-a așezat pe canapea, cu picioarele strânse sub ea.

— În sud-estul statului Kentucky, a terminat Emmett fraza, dând din cap.

— Emmett, vrei o cafea? l-a întrebat Tallie.

— Ăăă… da. Da, mulțumesc, a spus el, și Tallie a luat-o spre bucătărie.

Emmett a urmat-o, trecând pe lângă Judith care răsfoia o revistă și își bea cafeaua, cu pisicile alături. A ridicat privirea spre el și i-a zâmbit.

Odată singuri, în bucătărie, Tallie a spus pe mutește bună dimineața. El a atins-o pe umăr și s-a aplecat să-i șoptească la ureche. Părul ei mirosea ca al lui: *floare de portocal și neroli, un lămâi pe malul oceanului.*

— Vrei să mă prefac că sunt aici doar ca să curăț jgheaburile?

Tallie a afișat o expresie surprinsă și a clătinat din cap.

— O să presupună că ești vreun nou iubit secret de care nu i-am zis. E oarecum palpitant, a șoptit ea zâmbind și ridicând din umeri într-un fel copilăros, adorabil.

I-a turnat cafea și i-a dat cana.

— Iubitul tău secret care doarme pe canapea?

— Știu că e ciudat, dar crede-mă… așa îi funcționează ei mintea.

— Deci pot să pregătesc eu micul dejun? Iubiții pregătesc micul dejun, a spus el, tot în șoaptă.

— Da, așa e, l-a aprobat Tallie.

— Scuze din nou… pentru azi-noapte.

— N-ai de ce. Te simți bine în dimineața asta?

— Mă simt bine.

— Ești sigur?

— Mă simt bine, a repetat el.

Emmett a ieșit în pragul bucătăriei și a întrebat-o pe Judith cum îi place să fie gătite ouăle.

Tallie și Judith erau pe canapea, iar Emmett în bucătărie, pregătind micul dejun. Pe lângă ouă, a prăjit și șuncă, a pus felii de portocale într-un castron și a făcut cu mâna lui opt chifle fără drojdie, cu praf de copt.

— Vai, nu pot să cred! Ia uite la astea, a spus Judith așezându-se la masă.

Emmett aranjase mâncarea elegant pe farfurii și pusese ochiurile moi pentru Judith și toate celelalte preparate în fața scaunului ei. Pusese alături ouăle-jumări și micul dejun al lui Tallie și s-a așezat de cealaltă parte a mesei, gata să susțină orice spunea Tallie despre cine era el și ce căuta acolo.

t

— Emmett e un bucătar *senzațional.* Vorbesc serios. A făcut

aseară friptură și a fost *cea mai* delicioasă cină pe care am mâncat-o în viața mea. Și acum sunt un pic ofticată din cauza asta, a zis Tallie.

— Ce drăguț! De ce ai venit în Louisville? a întrebat Judith.

— Pentru Tallie Clark, a spus Emmett, permițându-și un mic zâmbet.

Știa că Tallie avea să aprecieze asta.

— Vai de mine, ce dulce e! a reacționat Judith.

Tallie a început să mănânce, radiind.

— E unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Și vă spun asta cu toată sinceritatea, a adăugat el.

— E fată bună. Sunt foarte mândră de ea, a zis Judith.

— Îmi imaginez, a fost de acord Emmett.

— De când sunteți împreună?

— Mamă… îți spun tot mai încolo. Hai să ne luăm micul dejun în tihnă, a spus Tallie.

— Păi, ești tânăr și frumos… exact ce-i trebuie lui Tallie. Celor mai multe femei le-ar prinde bine unul ca tine în preajmă! a spus Judith râzând și dând din deget către el.

Emmett a zâmbit și a spus *mulțumesc.*

— Mamă, încetează!

— Ei, ia mai taci, a zis Judith.

(Judith poartă o helancă în dungi și cercei rotunzi mici de aur în urechi. Un inel cu perlă pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Are părul grizonant, prins într-un coc la ceafă. Judith și Tallie au același nas, aceeași gură. Judith o atinge des pe Tallie, o mângâie ca pe un pui de animal delicat – pe păr, pe braț, pe obraz.)

Judith vorbea și vorbea și vorbea. I-a spus lui Emmett că s-a lăsat de fumat și avea senzația că pierduse o parte din personalitatea ei. Era așa de dependentă de guma cu nicotină, că se întreba dacă n-ar trebui să se apuce iar de fumat. I-a povestit întâmplări cu Tallie de când era mică, cât de inteligentă, blândă și curioasă era, cum devora orice carte îi cădea în mână. Singurul mod în care Judith o putea pedepsi era să-i interzică să citească. Credea că Tallie avea să se facă scriitoare sau bibliotecară. Judith i-a spus lui Emmett că atunci când era mică, înainte să iasă seara din casă, Tallie spunea „Pa-pa! Plec pe

lună!”

S-a lăudat cu fratele lui Tallie, Lionel, cu averea uriașă pe care o făcuse lucrând în finanțe, i-a spus că adevărul era că nu prea înțelegea cum se petreceau lucrurile, dar se juca pur și simplu cu banii altora și cumva asta i-a adus și lui o groază de bani. Lionel făcea mereu drumuri între Louisville și New York City și, cu toate că el și soția lui aveau o dădacă, uneori Judith le sărea în ajutor ca să aibă grijă de nepotul ei, River. Și River era în continuare o incredibilă binecuvântare pentru familia lor, mai ales după ce Tallie încercase atâția ani, fără succes, să rămână însărcinată.

Emmett a văzut cum lui Tallie i-a picat fața, de parcă era făcută din înghețată topită.

— E unul dintre cei mai puternici oameni pe care îi cunosc, nu încape nicio îndoială, a spus Emmett, uitându-se în ochii lui Tallie.

— Așa e, a aprobat Judith dând din cap și terminându-și chifla. Și știe să facă pe oricine să se simtă cu adevărat special. Întotdeauna a fost așa.

— E cel mai mare adevăr pe care l-am auzit pe ziua de azi. Și… da, abia așteptăm marea petrecere de diseară, a continuat Emmett.

A văzut-o pe Tallie plecându-și ochii, ușurată că se schimbase subiectul.

— Ți-a spus Tallie că eu nu vin decât o dată *la doi* ani? l-a întrebat Judith.

— Nu, nu știam, a răspuns el.

Judith a continuat să vorbească. I-a explicat că ea și tatăl lui Tallie, Gus, veneau cu rândul la petrecere, ca să nu stea Lionel cu grijă că se iau la ceartă. Nu se înțelegea cu Gus, nici cu mama vitregă a lui Tallie. Se despărțise recent de un bărbat cu care fusese trei ani. Tallie a intervenit ca să spună că ajunsese să-l cunoască și să-i fie drag și că îi era deja dor de el. Judith a mai spus vreo două povești despre Tallie și cum în trecut nu îi plăcuseră iubiții ei, mai ales când se dovediseră în final a fi niște mizerabili. A spus că Tallie fusese dăruită de Dumnezeu cu un radar foarte puternic pentru oameni și energii.

Cât ea a vorbit și Tallie a tot intervenit ca s-o împiedice să intre în prea multe detalii despre familie și drame casnice, au terminat micul dejun. Când Judith începuse să vorbească despre Joel și cum fuseseră toți păcăliți de el, Tallie o oprise de tot.

— Hai să vorbim despre altceva, mamă! spusese ea.

— Bine. În fine, ăsta a fost modul meu ocolit de a spune că în seara asta n-o să fiu la petrecerea de Halloween a propriului meu fiu. În schimb, o să joc zaruri cu prietenele mele de la grupul de tricotat, a încheiat Judith.

— Mi-a spus Tallie că ea a făcut păturile alea de pe canapea. Sunt sigură că a învățat de la maestru, a spus Emmett.

Judith a zâmbit, apoi i-a zis că e prea drăguț.

***

Mama lui Tallie a mai stat o oră după micul dejun, apoi a spus că o ia din loc.

— Serios vorbesc, îmi pari teribil de cunoscut. Nu-mi iese din cap. Poate-mi amintești de vreun vechi star de cinema. Oare ne-am cunoscut în altă viață? a întrebat ea, scoțând cu zgomot din folie o pernuță dreptunghiulară de gumă cu nicotină.

— Posibil, a răspuns Emmett.

Tallie i-a mulțumit pentru crizanteme și dovleac. Judith le-a urat distracție plăcută la petrecere. Tallie i-a spus că avea s-o sune a doua zi ca să-i spună cum a fost. Și, înainte să plece, Judith a îmbrățișat-o pe Tallie și apoi l-a îmbrățișat și pe Emmett. Strâns, de parcă era copilul ei. A îmbrățișat-o și el.

— Ți-o prezint pe mama, a spus Tallie după aceea, făcând o reverență în fața lui.

— Mi-a făcut plăcere să o cunosc. Nu știam cât de multe voiai să știe despre mine.

— Te-ai comportat perfect. Și până-n prânz, toată familia mea și tot cartierul în care stă o să afle cum te cheamă, cum arăți, de unde ești și că ți-ai petrecut noaptea la mine.

— Și asta nu te… oripilează deloc? a întrebat el.

— Faptul că, în sfârșit, mă vorbește și ea de bine? Nu prea, a spus Tallie.

Emmett a zâmbit, dându-și seama că nu se gândise la moarte nici măcar o singură dată cât a fost Judith acolo. Podul îi dăruise capacitatea supranaturală de a recunoaște cele mai mărunte clipe de lumină, de efervescență, de ușurare. Prefăcându-se că era bărbatul care voia Tallie să fie, mintea lui s-a golit și s-a netezit, devenind o tablă lucioasă, nescrisă. Putea să se prefacă, să pară că era altcineva, care se prefăcea că era altcineva. Cochilia goală, crăpată, a inimii lui, ascunsă în alta și aceea în alta și tot așa, la infinit. Dovada felului în care se închisese în sine, retezând legăturile cu lumea, de nevoie. Durere. Vinovăție. Și frică.

Să se târască din acea clipă prin beznă, de pe o zi pe alta, fusese cel mai epuizant lucru pe care îl făcuse vreodată. Dorința de supraviețuire era motivul pentru care nu avea să-l găsească niciodată online, motivul pentru care i-a trebuit o fracțiune de secundă să-și recunoască numele rostit de buzele ei. Ar fi putut fi din Clementine, dar nu era. Numele lui ar fi putut fi Emmett Aaron Baker, dar nu era. Tallie crezuse cu ușurință minciunile lui, iar el și-a dorit ca, rostindu-le, să le transforme ca prin magie în adevăr.

Tallie

Când Tallie fusese singură în casă cu mama ei, i-a spus să nu pomenească nimic de faptul că era terapeut. Fără discuții despre TLC. Și, oricât de mult îi plăcea mamei ei să vorbească, îi plăcea și mai mult să aibă secrete cu Tallie. La drept vorbind, nu o îngrijorase absolut deloc că mama ei trecuse pe la ea neanunțată, surprinzându-i așa pe ea și pe Emmett. Cu toate că era o copilărie, lui Tallie i-a plăcut că o făcea să pară misterioasă, și nu o carte deschisă, neinteresantă, așa cum evident o credea toată lumea. Iar vizita mamei ei ar fi putut cu siguranță să decurgă mult mai rău. Odată ce începea să vorbească, nimic nu o mai putea opri. Tallie și Lionel învățaseră de mici să-și țină respirația și să aștepte să se termine de la sine.

Tallie era obișnuită să-și ceară scuze pentru mama ei. („Nu a vrut să spună asta. Uneori pare necioplită, dar are o inimă de aur.") Toată viața ei, Tallie fusese nevoită să audă lucruri pe care mama ei ar fi trebuit să le țină pentru ea. De la remarci despre vergeturile nou-apărute la trecerea în adolescență și până la încercările de a o convinge să-și asume o parte din vină pentru aventura extraconjugală a lui Joel. („Cum stăteau lucrurile la voi în dormitor? Erai reținută? I-ai transmis cumva vreun semnal că ar fi acceptabil să facă așa ceva?") În loc să meargă la psihoterapeut, Tallie s-a făcut psihoterapeut și era perfect conștientă cât de profund putea analiza acea decizie un profesionist în sănătate mintală. Punea automat sentimentele și problemele celorlalți înaintea alor ei, fiindcă fusese crescută de o mamă preocupată doar de propria persoană. Judith avea un mod propriu de a o face pe Tallie să simtă că viața sau problemele ei nu aveau să fie niciodată așa de importante ca ale sale. Tallie s-a jurat că, dacă adopta un copil, nu avea să facă niciodată aceeași greșeală. Ierta ușor, dar își dăduse seama foarte repede că ea și mama ei urmau să aibă întotdeauna o relație complicată. Nu știa nicio femeie care să nu aibă o relație complicată cu mama ei și acesta era cel puțin unul dintre lucrurile care îi țineau cabinetul în funcțiune – de fapt, nu

întâlnise niciun client care să nu poată vorbi la nesfârșit și în detaliu despre mama sa.

***

Odată plecată mama ei, Tallie s-a așezat la masa din bucătărie și s-a uitat la Emmett cum scotea vasele din mașina de spălat și o umplea la loc cu farfuriile de la micul dejun. Încercase să-l oprească, dar el i-a spus că activitatea asta avea efect terapeutic și că îl făcea să se simtă mai bine.

— Probabil că a avut efect terapeutic și că ți-ai pus aseară rucsacul pe foc, în grătar, a spus ea. Pentru mine sigur a avut… cu pozele de la nuntă.

— Categoric!

Pisica ei portocalie a decis să-și facă simțită prezența, sărind pe blat. Tallie s-a ridicat, a luat în brațe motanul și l-a ținut ca pe un bebeluș, fiindcă acestuia îi plăcea mult să stea așa. L-a mângâiat pe cap.

— Vrei să știi încă o chestie pe care mi-e greu s-o procesez? l-a întrebat Tallie pe Emmett după mai multe minute de tăcere.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea a continuat:

— Mă întreb cine mai știa de aventura lui Joel. *Toată lumea* de la muzeu? Toți prietenii lui? Toți prietenii ei? Am fost oare *singura* care nu știa? Toată situația e groaznic de jenantă.

— Nu tu ar trebui să fii jenată. E vina lui, a spus Emmett.

— Dacă aș putea, asta aș pune pe foc. Sentimentele acelea obsedante de jenă! Dar… în fine! Știu că nu te omori după psihoterapie sau grupuri de sprijin, dar am auzit de un concept care cred că ți-ar fi de ajutor. Ne-ar fi amândurora de ajutor! a spus ea.

Voia ca el să știe că nu doar auzise ce-i spusese, ci îl și *ascultase.*

— A, da? a întrebat el de lângă chiuvetă, pe un ton luminos care a făcut-o să se simtă ușurată.

Parcă aprinsese o lumină în ea.

— Întâi, stai să te întreb ceva. Spune-mi câteva lucruri pentru care merită să trăiești. Ce te face fericit?

— Alaltăieri sinucigaș, azi fac o listă cu lucruri pentru care merită să trăiești… hmmm.

— Aha, *joie de vivre*, a comentat Tallie lăsând pisica din brațe.

— Ăăă… zile cum e asta… cu ploaie și fără nimic de făcut. Ador zilele astea. Și în rest… Eu știu? Dar, hai să zicem, clipa în care îți dai seama că te îndrăgostești de o persoană care te iubește și ea. Acela e un moment bun. La fel și primele săruturi, de fapt, toate premierele, a spus Emmett. Altă chestie simplă e o lovitură care trimite mingea în afara terenului în primul meci al sezonului de baseball, a adăugat el, scoțând un sunet ce imita pocnetul sec al bâtei de baseball lovite de minge.

S-a întors spre ea, sprijinindu-se de blat.

— Și vrei să știi ceva? Într-o zi, am mâncat o piersică pe malul lacului… o piersică *perfectă*… când am mușcat din ea, m-a mușcat și ea pe mine. Era a doua săptămână din iunie, cu ceva ani în urmă. Piersica aia… numai piersica aia e un motiv suficient să vrei să trăiești.

— Oooo, excelente răspunsuri. Sunt sincer impresionată.

— Ți-am spus că încerc să te impresionez. Mă bucur că reușesc.

— Termină! Așa, deci am întrebat pentru că am auzit pe cineva vorbind despre ceva numit „să faci curățenie pe masă". Cum ar veni, îți imaginezi că îndepărtezi de pe masă toate rahaturile care te trag în jos și o iei de la zero. Tu ce ai pune la loc pe masă după ce o golești? Ce ai păstra? De exemplu, eu aș îndepărta infertilitatea de pe masa mea. Mai demult, învățasem pe de rost fiecare femeie gravidă din cartier. În câte luni era, cât de mult îi creștea burta. Oriunde mă duceam, parcă dădeam peste cel puțin 10 gravide sau mame cu nou-născuți. Asta și emoțiile acelea le-aș arunca de pe masă, la fel și adulterul lui Joel, noua lui viață. Dar aș păstra casa asta. *Iubesc* casa asta. Nu știu cum aș fi supraviețuit divorțului fără ea. Refugiul meu… m-a protejat în nenumărate feluri, a spus Tallie.

I-a spus că Aisha o numea Fox Commons *Talliville* și se oprea deseori pe la ea cu o sticlă de vin, ca să-și pună măști cosmetice și să se uite la ecranizări de piese clasice sau să urmărească în maraton *reality show*-uri vulgare. I-a spus că Lionel, Zora și

River veneau deseori la cină și că o vizitau și tatăl ei cu mama ei vitregă, dar de obicei Tallie se ducea cu mașina ca să-i viziteze la ferma lor, aflată la jumătate de oră distanță. Numai mamei ei îi plăcea să apară neanunțată.

— Iar primăvara și vara am în grădină bujori și margarete galbene, floarea-soarelui și crini de toamnă, salvie și zambile. Am o pereche de tufe de hortensie bleu, cât o mașinuță cu două uși… tufe de trandafiraș roz-aprins înconjoară scăldătoarea pentru păsări… A! Și-mi mai place să mă uit pe geam cum mănâncă veverițele. Uneori mănânc și eu și-mi place să-mi *spun: ia uite la noi! doar niște mici ființe, mâncând împreună!* a spus Tallie, gândindu-se la ultima dată când făcuse asta.

O mică și gingașă rază de bucurie pură, luminoasă.

Emmett era cu spatele la ea, punând ustensilele de gătit în coșurile înguste din mașina de spălat vase.

— Chestia asta e drăgălașă rău de tot. Și da, și mie îmi place casa ta, a spus el, iar vocea i-a rezonat în mașina de spălat vase, larg deschisă.

— Deci… tu ce ai pune la loc pe masă?

— Liniștea.

— Când ai avut ultima dată parte de liniște în viața ta?

S-a întors spre ea și și-a încrucișat brațele la piept, punându-și palmele la subsuoară, cu degetele mari în afară, lipite de tricou. Tallie a remarcat bicepșii pe care ori nu-i văzuse până acum, ori îi ignorase.

— Probabil că înainte să mă însor, a spus el fixând-o cu privirea.

— O, nu! Nu suport să aud așa ceva.

— Soția mea era foarte frumoasă și am iubit-o la nebunie… pe de-a-ntregul, fiecare latură a ei. Și avea și o inimă bună, dar nu era o persoană liniștită, iar noi nu am avut o căsnicie liniștită. Uneori, era periculoasă… capricioasă… agitată. A fost nevoită să treacă prin multe în copilărie. Să spun că relația noastră a fost dificilă ar fi un eufemism, dar eram turbat după ea. Nebunie curată. Nu voi înceta niciodată să o iubesc. A fost asul din viața mea… toată inima mea. Încă mai e, a spus el cu o intensitate furtunoasă care a țâșnit în aer și parcă a spulberat într-o parte

perdelele de la bucătărie.

Tallie a lăsat atmosfera să se liniștească înainte să vorbească din nou.

— Te luminezi la față când vorbești despre ea. Străbate… chiar și prin toată durerea. Văd lumina revărsându-se pe chipul tău.

Emmett a zâmbit pieziș. Și-a trecut degetele prin păr. Chipul lui: ca o ploaie torențială cu soare.

— Dar vă certați des? a întrebat ea.

— Da.

— E de înțeles. Erați foarte tineri. Cât de violente ajungeau certurile?

— Uneori trebuia să o strâng în brațe ca să o fac să se calmeze, și funcționa, dar ea ura chestia asta.

— Cum o strângeai în brațe? Arată-mi, a spus ea.

Tallie s-a ridicat și s-a întors cu fața la el și brațele pe lângă corp. Emmett i-a luat mâinile și le-a pus pe fiecare pe umărul celălalt, încrucișându-i brațele. A strâns-o tare în brațe; ea a încercat să se miște, dar nu a putut. A încercat să se zbată și mai tare, fără succes. Când i s-a furișat frica în suflet, și-a spus: *E real ce se întâmplă. Am încredere în el să-mi facă asta. Am încredere în el să-mi facă asta.*

— Ești puternic, a spus ea cu fața îngropată în tricoul lui, după ce s-a mai zbătut puțin înainte să renunțe.

I-a dat drumul. Sângele i-a năvălit în obraji de ușurare.

— N-am vrut să te rănesc, a spus el.

— Nu m-ai rănit, l-a liniștit Tallie.

Respirând greu, și-a îndepărtat părul de pe față și a făcut un pas înapoi.

— Ăăă… mai ai vreo legătură, de *orice* fel, cu familia lui Christine?

— Absolut niciuna.

— Și cu familiile iubitelor de dinaintea ei? Ce relații ai? Despărțirile urâte pot să le strice, știu cum e, a zis Tallie, creând spațiul necesar ca el să aducă vorba de Brenna sau despre oricine altcineva ar mai fi vrut el să vorbească.

— Păi, presupun că toate au fost bune. Până n-au mai fost.

— Îți tot pun întrebări despre de toate, fiindcă vreau să te ajut dacă pot. Știu că au fost două zile grele pentru tine, asta pe lângă faptul că încă mai plângi pierderea soției. Și pentru unii, durerea nu se termină niciodată. Oamenilor le place să spună că durerea se atenuează cu timpul, dar asta e adevărat numai pentru *unii* oameni. Ceea ce vreau să spun e că-ți mulțumesc că m-ai lăsat să fiu cu ochii pe tine weekendul ăsta, Emmett, a zis ea.

— Ești întotdeauna atentă doar la cum se simt ceilalți, așa că poate și eu sunt cu ochii pe tine.

Vorbele lui, adevărul rostit de el au făcut-o să amețească. După divorț, începuse să se considere ca o piesă dintr-un muzeu de artă – trebuia să umbli cu ea într-un anume fel, numai într-un mediu controlat, altfel era distrusă. Nu reușise să spună asta cu voce tare nimănui, dar parcă Emmett ascultase tot ce ea nu rostise și cumva știa. L-a îmbrățișat, alinată de căldura trupului lui în tricoul acela alb, de mușchii aceia pe care îi admirase mai devreme, de brațele lui puternice, apăsate acum de-o parte și de alta a gâtului ei. *Am încredere în el să-mi facă asta.* Și, imaginându-și cum el o imobiliza astfel, cuprinzând-o în brațe și strângând-o fără să se mai oprească, s-a relaxat și mai mult, lipită de trupul lui.

— Acum ești prietenul meu, știi asta? Îmi place de tine. Am împărtășit energia inimii, deci nu vom mai putea fi niciodată doi străini, a spus ea cu buzele lipite de urechea lui.

— Bun. Mă bucur. Și să știi că și eu te plac pe tine, i-a șoptit el la ureche.

***

După duș, Tallie își pusese pe ea blugi și un pulover negru pe gât, imens și confortabil. Își aplicase machiajul de trei minute, își ridicase jumătate din păr într-un coc dinadins dezordonat și lăsase restul părului să se onduleze în aerul umed de toamnă. Când a ieșit din baie, l-a găsit pe Emmett pe canapea, uitându-se în telefon, cu pisicile torcând lângă el.

— O să le fie dor de tine mâine, când o să pleci, a spus ea.

Emmett și-a pus telefonul în buzunar și s-a ridicat.

— Sunt prietenele mele, a spus el aplecându-se să le mai mângâie o dată.

Tallie i-a vorbit despre efectele terapeutice ale animalelor de companie, ducându-se la pisici, lăsându-se în genunchi în fața lor, mângâindu-le pe cap și scărpinându-le spre coadă.

— Poate n-ar fi rău să te gândești la asta. Dacă vrei să te documentezi pe tema asta, să știi că s-a făcut enorm de multă cercetare științifică pe animalele dresate pentru terapie. Au început să utilizeze câini în sălile de ședință ale tribunalelor ca să-i calmeze pe oamenii anxioși aflați în boxa martorilor. În copilărie ai avut animale? a întrebat ea.

— Am avut o pisică portocalie pe nume Ginny, numele bunicii mele. Și o potaie mare și blândă pe nume Moe.

Tallie i-a propus să facă o plimbare prin Fox Commons până la unul dintre restaurante ca să ia prânzul, înainte să se pregătească de petrecerea de Halloween. Apoi și-a pus cizmele de cauciuc și pelerina de ploaie. Emmett și-a luat de pe canapea cămașa de flanel și, în timp ce îl privea trăgându-și-o pe el, Tallie s-a întrebat dacă nu cumva îmbrățișarea din bucătărie fusese prea lungă.

***

Tallie a arătat către o mașinuță de golf ce se deplasa pe stradă.

— Am și eu una. A, da, ai văzut-o în garaj. Mi-a cumpărat-o Lionel când m-am mutat aici, dar, de cele mai multe ori, prefer să merg pe jos, a spus ea.

Încercase să-l convingă pe Lionel să renunțe, spunându-i că avea să-și ia singură una mai târziu, dar el insistase, asigurând-o că era *singurul mod* de deplasare prin cartierul de lux. Mașinuța ei de golf era verde ca mirtul, cu banchetă de vinil crem și cu umbrar. Îi plăcea să o conducă și uneori dădea o fugă cu ea la piață sau la brutărie. Ori la cafenea ca să citească și să navigheze pe net pe laptop, uitându-se pe blogurile de frumusețe și să salveze pe Pinterest idei de rețete, modă și decorarea casei. Vara,

ea și Aisha o luau ca să meargă la magazinul de înghețată și la amfiteatru, ca să se uite cum apunea soarele în lac sau să asculte gratuit muzică live în serile de miercuri. Lionel pusese să-i scrie pe laterală *TLC* cu litere albe, înclinate, ca de mână. Îi plăcea senzația vântului pe față, suflându-i părul în spate, când o conducea. Dar uneori se simțise singură în ea, fără un soț sau un iubit sau un copil care să ocupe locul pasagerului. O enerva faptul că articolele cu mesaj pozitiv, de genul *fetele se descurcă singure,* și imnurile despre *puterea feminină,* pe care le citea și asculta așa de des, nu atingeau chiar fiecare colțișor umbrit, spinos al anxietăților și sentimentelor ei de nesiguranță.

— Știi ce? Joi nu mi-aș fi închipuit că o să mă plimb prin cartierul ăsta elegant, însoțit de o femeie. Parcă trăiesc viața altuia, a spus Emmett.

— Asta e depersonalizare. *Nu* e viața altcuiva, e a ta. Și mă bucur că ești aici, a zis Tallie atingându-i brațul.

— Nu știu cum am să reușesc să trec iarna, a continuat el după ce au mai mers puțin.

— Nici eu nu știu cum am să reușesc să trec iarna. Nimeni nu știe. Niciunul dintre noi nu știe ce-o să se întâmple de pe o zi pe alta în viața asta. Doar… mergem înainte, a răspuns Tallie, surprinzându-se singură de cât de directă era cu el.

Ar fi putut încerca să se prefacă, să spună că iarna nu avea să fie o problemă pentru ea, că era transparent de optimistă în privința viitorului ei. Se obișnuise să se prefacă atunci când vorbea cu oamenii care nu o cunoșteau prea bine… și cu familia ei când nu avea chef să discute despre asta. Era mai simplu să se poarte ca și cum totul era întotdeauna în regulă cu ea, deși știa că nu era așa. Chiar și oamenii fără istoric de boli psihice trebuiau să facă eforturi enorme ca să-și protejeze sănătatea mintală.

Unul dintre punctele de pe lista de îngrijire personală pe care Tallie îl bifase era vinerea liberă, fără clienți. În ultimele câteva luni, străduaniile de a se ocupa de propria minte și propriile emoții căpătaseră un nou avânt. Uneori își scria pe mână cu marker negru literele *s* și *m,* ca să nu uite cât de importantă era nevoia de a-și proteja sănătatea mintală. Se gândea la zilele ei

bune și rele ca la mesaje în codul Morse – fiecare frântură din ele săpată adânc în oasele ei –, dorindu-și să onoreze timpul și energia de care fusese nevoie ca să fie traduse și transcrise.

— *Toți* avem nevoie de cineva în care să avem încredere, de cineva cu care să vorbim. Am senzația că ai cărat toată această povară emoțională de unul singur, ceea ce e atât de dificil, că poate părea imposibil. Pot să te ajut să găsești un psihoterapeut, dacă ai vrea să faci o încercare. Poți să o privești ca pe o cale de a adăuga noi unelte în lădița ta cu scule. Toți avem o lădiță cu scule, a spus ea.

— Aaa, o lădiță cu scule. Deci aveți și un magazin de unelte și articole de menaj pe aici, pe undeva? a întrebat el, uitându-se în jur.

— Ești…

— A, da? Cum sunt?

— Uau! a exclamat ea zâmbind și clătinând din cap.

Pe lângă ei a mai trecut o mașinuță de golf, fâșâind cu iuțeală pe șoseaua udă, ca un ac pe un disc de vinil. Tallie a făcut cu mâna și bărbatul din mașinuță i-a răspuns la fel; era un vecin pe care l-a recunoscut, dar cu care nu vorbise de fapt niciodată.

Când și-au continuat plimbarea, Tallie l-a luat de mână pe Emmett. Fără să-și împletească degetele, ci ținându-l de mână de parcă erau doi prieteni de școală primară, creând o legătură: un lanț ca la *Țară, țară, vrem ostași,* care ținea la distanță restul lumii, fie și pentru o clipă. Și i-a închipuit pe vecini șușotind că o văzuseră de Halloween, îmbrăcată ca Ursulețul Paddington, ținându-se de mână cu un tânăr. Aveau să bârfească, spunând că ea și noul ei amant se opriseră în față la *trattoria* și la restaurantul cu tăiței thailandezi, ca în final să se oprească la cârciuma irlandeză de pe cealaltă parte a străzii. Tallie avea să țină minte cum becurile verzi care înrămau firma își aruncau lumina pe trotuarul ud și împrăștiau licăriri stranii pe luciul hainelor lor de ploaie, transformându-i în doi extratereștri rătăcitori, fosforescenți.

Emmett

Era Emmett, de joi seara încoace, și avea să continue să fie Emmett pentru Tallie, pentru toată lumea pe care urma s-o cunoască la petrecerea de Halloween și pentru oricine altcineva mai întâlnea. Numele lui real era prea cunoscut. Și, cu toate că Tallie fusese prima persoană care folosise în fața lui cuvântul *frapant,* era cât se poate de conștient că avea un chip unic, memorabil. Și l-a imaginat pe postere lipite peste tot în orașul lui natal. Oare nu ar pune familia lui postere cu DISPĂRUT, chiar dacă îl credeau mort? Nu i-ar căuta corpul, ca să-l îngroape cum se cuvenea? Oare ce poză aveau să folosească? Una cu el zâmbind alături de Christine, din care Christine fusese decupată? Una cu el ținându-se de mână cu Brenna, dar fără Brenna? Una cu el în restaurant, fumând obosit în uniforma lui albă? Una cu el în excursia organizată de biserică, cu rucsacul în spate, uitându-se spre cameră cu o clipă înainte de momentul când știa că avea să fie apăsat butonul? Ieșise întotdeauna în evidență în orășelul lui minuscul: părul, pistruii, inconfundabilul amestec de caracteristici *negre* din partea tatălui lui, cu cele *albe* ale mamei lui. Tatăl lui Christine, Mike, rostise o dată în fața lui cuvântul *corcitură,* ca și cum era un cuvânt pe care îl auzea sau folosea zi de zi, nu un cuvânt obscen, scris cu creion palid în registrul unui negustor de sclavi, alături de o sumă în dolari și *vândut.*

Oamenii îi spuneau deseori că le pare cunoscut și citea surprinderea și groaza pe chipurile compătimitoare ale celor care știau *de unde* îl recunoșteau. De parcă se transformase în *Saturn devorându-și fiul,* a lui Francisco Goya, sau în peisajul infernal din *Judecata de Apoi,* a lui Hieronymus Bosch – acele picturi înfricoșătoare care dezvăluiau ceva nou și înspăimântător de fiecare dată când le priveai cu atenție. Tabloul lui Francis Bacon *Trei studii de figuri la piciorul unei crucificări* – carne contorsionată, însângerată, devorându-se pe sine. Emmett petrecuse ore, săptămâni, luni în bibliotecă, cu acea carte de istoria artei. Frunzărind, absorbind, memorând,

dorindu-și să fie deșertat și umplut iar cu altceva. *Orice* altceva. Nu conta cu ce.

***

Cât Tallie era în dormitor, pregătindu-se pentru ieșirea la prânz, Emmett a stat pe canapea, compunând ceea ce știa că avea să fie ultimul lui e-mail către Joel.

De la: talliepis007@gmail.com
Către: joelfoster1979@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

joel,
nu mă deranjează să-i spun lui Lionel că ai întrebat de el. știi cum e Lionel. mă duc la petrecerea lui de halloween cu cineva, deci răspunsul la întrebarea ta dacă am pe cineva sau nu este da. am. e o relație foarte nouă. tocmai l-am cunoscut. e *chef.* mama l-a cunoscut azi-dimineață, când a trecut pe la mine. i-a făcut capul calendar, bineînțeles, dar el s-a descurcat de minune și a ascultat-o. oricum, e tăcut, așa că s-au potrivit, e prea devreme să știu ce-o să se întâmple cu noi, dar îmi place de el. mult. se uită cu mine la *funny girl* și spală vasele.

știi că îmi vine întotdeauna să plâng la sfârșitul lui *funny girl,* dar acum mă face să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi luptat mai tare să trec împreună cu tine peste tot ce-a fost. știi tu, rahaturile alea din cântecele country cu susține-ți bărbatul, orice-ar fi. poate dacă aș fi avut și eu o aventură ca să fim chit? deși nimic nu poate concura cu copilul, corect? e foarte clar că tu ai câștigat. așa stau lucrurile, nu?
apropo… mă tot gândesc să adopt un copil, poate în curând? am banii și stabilitatea necesare și cred că e momentul potrivit. în sfârșit, vorba lui etta james.

nu aveam cum să știu dacă puteam să fiu din nou fericită singură! se știe că, cu cât vorbești mai mult despre cât de fericit ești, cu atât pari mai fals, dar… am senzația că dacă mijesc ochii și mă uit printre

gene, o zăresc, și am nevoie de acea speranță, speranța e suficientă pentru mine.

dar nu pot să nu mă întreb: cine știa de aventura ta? toată lumea de la muzeul de artă? toți prietenii tăi? toți prietenii ei? poate că nimic din toate astea nu mai contează acum. nu știu. măcar acum nu mai trebuie să îți pun chipsurile la loc în cămară, nu? e treaba noii tale neveste.

nu e nevoie să te grăbești să îmi scrii, cred că această reconectare rapidă a fost benefică pentru amândoi și, sinceră să fiu, îți doresc numai bine. ce vreau să spun e că te-am iertat, cu ajutorul lui dumnezeu, și rămân aici, privind în zare, printre gene.

cele bune,
tallie

***

— Povestește-mi despre bunica ta, Ginny, îi ceruse Tallie după ce își primiseră apa cu lămâie, la localul irlandez.

I-a spus lui Tallie numele real al bunicii lui, Virginia. Dar a omis faptul că aceasta a locuit pe Emmett Lane aproape toată viața lui. I-a spus că de la ea avea cruciulița de aur de la gât și că Ginny murise în urmă cu șapte ani. A vorbit despre casa ei – bucătăria, porcii și găinile pe care le creștea în curte, stupii și mierea proaspătă.

— Părinții maică-mii erau și ei minunați, că veni vorba. S-au dus amândoi. Căsătoriți 64 de ani, a spus el.

— Nu mi-am cunoscut niciunul dintre bunici, fiindcă au murit înainte să mă nasc, dar bunicile mele erau și ele grozave.

— Povestește-mi de ele!

— Eu te-am întrebat prima.

— Eu te-am întrebat al doilea.

Tallie s-a strâmbat la el.

— Bunica din partea tatei făcea cuverturi matlasate și era asistentă medicală, se ocupa de cazurile sociale la domiciliu.

Făcea cel mai bun chec din lume. Bunica din partea mamei lucra la pista pentru curse de ogari. Mirosea a violete și bea whisky sec, a spus ea.

— Oameni pe sufletul meu, a comentat Emmett. Locuiau aici? Petreceai mult timp cu ele?

Tallie a încuviințat din cap.

— În copilărie, eu și Lionel ne-am petrecut majoritatea verilor acasă la bunica din partea mamei, cu verii mei, cât părinții mei erau la muncă. Locuia în West End. Așa, gata, pe bune! Acum, tu.

— Păi, da. Bunica mea, Ginny, și surorile ei erau apicultori, ceea ce era pe cât de distractiv, pe atât de înspăimântător, a spus el.

Chelnerița a pus pe masă un coș maro de răchită cu pâine irlandeză cu bicarbonat și lapte bătut, și unul plin cu pâine cu maia. A împins către ei pe masă folii de aluminiu în formă de trifoi pe care erau cuburi de unt moale și i-a întrebat dacă mai aveau nevoie de timp să se hotărască ce vor să comande.

— Eu vreau pește cu cartofi prăjiți, vă rog. Și el la fel, dacă-i place peștele cu cartofi prăjiți, i-a spus Tallie chelneriței. Îți place peștele cu cartofi prăjiți? Aici e cel mai bun. E preferatul meu, i-a zis Tallie, fără să se mai uite la meniul laminat care a lucit când i l-a întins, captând lumina verde a becurilor.

— Vreau și eu pește cu cartofi prăjiți, a spus Emmett, încântat la culme de cât de ușoară îi făcuse Tallie alegerea.

(Pe chelneriță o cheamă Kelly. Pe ecusonul ei e desenat un trifoi cu patru foi. Poartă tenișI fără șiret. Verzi. Tallie e drăguță și are buze roșii. O parte din păr e lăsat pe umeri. S-a fardat, s-a îmbrăcat un pic mai elegant. În restaurant se aude cântecul lui Bruce Springsteen, „Tunnel of Love". Un bar american… chiar și cu aer de cârciumă irlandeză… nu e bar american dacă nu pune cel puțin un cântec de Bruce Springsteen pe zi.)

— Apicultori! Ce-mi place! a spus Tallie, așezată în fața lui.

A făcut ochii mari, și-a pus șervetul în poală și a luat cuțitul în mână. Cât ea și-a uns pâinea cu unt, Emmett a vorbit, ungându-și și el pâinea.

— Bunica Virginia e cea care m-a învățat să joc gin rummy.

Noi îi ziceam *Ginny* rummy. Era mama tatei, a spus el. Ea și bunicul meu, Samuel, au avut o scandaloasă relație interrasială. Biblia din rucsacul meu e a lui. I-a dat-o bunicii și ea mi-a lăsat-o mie.

În timp ce el vorbea, Tallie asculta și mânca.

I-a povestit că familia bunicului lui deținea principala băcănie din oraș. Că bunica lui îi vindea miere pentru magazin. Că s-au îndrăgostit și au fost amenințați cu moartea. Că cineva încercase să incendieze băcănia.

— Mda… toate mizeriile clasice. Vorbim, desigur, aici, de partea de sud-est a statului Kentucky, la sfârșitul anilor ’40, începutul anilor ’50. Au vrut să se căsătorească, dar evident că nu au putut. Și apoi bunicul a fost trimis la război, în Coreea.

I-a spus că bunicul lui a fost ucis în 1953, în Bătălia de la Pork Chop Hill, cam în același timp când bunica sa descoperea că era însărcinată, purtându-l în pântece pe tatăl lui.

— Bunica i-a scris o scrisoare în care i-a spus, dar nu era sigură că a ajuns la el. Nu știa dacă el a aflat înainte să moară că era însărcinată, a zis cu onestitate Emmett.

După câte minciuni spusese, îl calma ca descleștarea unui pumn strâns să mai zică în sfârșit și ceva adevărat. Bunica lui Emmett păstrase necrologul lui Samuel sub folia lipicioasă a unui album foto. El și tatăl lui se duseseră la biblioteca mare ca să citească pe microfilm articolul despre incendiul de la băcănie. Emmett se aplecase să-l vadă de aproape, studiind atent chipul bunicului său, blândețea din ochii lui. S-a uitat așa de mult, că privirea i s-a încețoșat, rătăcită în griuri.

— Ce trist și fascinant! Totul. Vreau să-mi povestești tot. Emmett, istoria familiei tale e ca un film pe care vreau să-l văd și ca o carte pe care vreau să o citesc, a spus Tallie fermecată.

Numele lui fals sărise de pe buzele ei ca un greiere.

Și-a imaginat numele lui real ca o ceață pe buzele ei, ridicându-se în aer, risipindu-se în vânt. Într-o altă lume, într-o altă viață, ar fi fost topit după Tallie. Era așa de al naibii de dulce și îi păsa sincer de oameni. Deseori, norul negru care îl urmărea amenința să-l înghită pe de-a-ntregul, așa că era greu să-și facă planuri pentru mai mult de două-trei zile. Dar Tallie

era genul de om care îl făcea să creadă în dimineața de luni.

Emmett s-a relaxat în separeul lor, iar ea îi studia chipul ca pe harta unei comori. De ce nu se putea abține să nu-i spună chestii? Vorbea de nu se mai oprea. I-a spus ce hipioți pașnici erau bunicii lui materni, în contrast cu ignoranța agresivă, plină de ură, a orășelului în care el crescuse. Și i-a povestit mai multe despre familia lui Christine și că toată lumea din orășel știa bine că tatăl lui Christine tânjise în tinerețe după mama lui Emmett și că pe vremuri le spunea tuturor că, într-o bună zi, avea să o ia de soție.

— Aproape că era obsedat de mama înainte ca ea să se mărite cu tata. Și-a botezat până și barca după ea. Nu doar o dată s-a întâmplat să o înghesuie în vreun colț ca să încerce s-o sărute, dar unchii mei reușeau să fie pe față de cele mai multe ori și îl alungau. Cea mai serioasă ceartă dintre tatăl meu și tatăl lui Christine a fost în liceu, când tata l-a prins pe tatăl ei mâzgălindu-i mașina nouă-nouță cu un spray cu vopsea. Până să-l pocnească tata, taică-său a reușit să scrie pe mașină cu portocaliu *c-i-o-r*, a spus Emmett.

— Vai de mine, a zis Tallie.

— Mda. O mulțime de imbecilități de-astea. Tatăl lui Christine a crezut întotdeauna că mama ar fi trebuit să fie cu el. Era o demență că se simțea respins, dar a fost și mai rău după ce ea s-a măritat cu tata… un bărbat pe jumătate negru. Și apoi, pac, m-au făcut pe mine. Deci Christine să fie cu *mine?* Încă un coșmar, și mai mare, al tatălui ei, transformat în realitate, a spus el, conștient de cât de melodramatic suna toată povestea.

Parcă era o tragedie shakespeariană; familia lui și a lui Christine se urau și, cât ai clipi, tânăra lui mireasă era moartă.

Christine, Julieta lui.

— Of… Cum ați făcut față tu și Christine situației ăsteia? Nici nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să vă fi fost. *Normal* că vă certați așa de des, a spus Tallie, împingându-și către marginea mesei farfuria cu pâine și cuțitul, ca să ușureze treaba chelneriței.

Emmett a băut din apa lui cu lămâie și a lăsat niște frânturi de adevăr să cadă printre șipcile obloanelor din creierul lui.

— Eu și Christine aveam o mulțime de probleme, dar nu ne puteam alege familiile, deși ea categoric și-ar fi ales alta dacă ar fi putut.

— Emmett, din ce spui, ai o familie minunată. Știu cât de mult te iubesc ai tăi și cât de mult îi iubești tu. Se vede pe fața ta. Te rog frumos, lasă-mă să iau legătura cu cineva ca să le dau de știre că ești teafăr.

Chelnerița le-a adus mâncarea, avertizându-i că farfuriile erau fierbinți. Emmett s-a lăsat pe spate imediat și a promis să nu o atingă pe a lui.

— Nu e așa simplu, i-a spus lui Tallie odată ce chelnerița s-a îndepărtat, lăsându-i iar singuri.

— Spune-mi de ce.

— Fiindcă nu a mai rămas nimic pentru mine în orașul ăla și e mai bine așa, crede-mă. Și, oricum, când le-am scris scrisoarea aceea părinților mei, credeam *sincer* că aveam să fiu mort la ora asta, deci îți spun cu toată sinceritatea că nu m-am gândit deloc la ce o să urmeze, a spus el.

Dorise să-și cruțe părinții de oroarea de a-i găsi cadavrul, așa că asta excludea pistolul, pastilele și șireangul. Posibilitatea iminentă ca trupul ocupat actualmente de spiritul lui să plutească fără viață în râul Ohio era de un macabru perfect și potrivit pentru sărbătoarea ce urma. Și-a stăpânit un zâmbet sinistru de ușurare.

— Dar e o chestiune mult prea importantă…

— Nu pot să-ți explic totul; sincer, nu pot. Viața fiecăruia dintre noi ajunge să fie îngrozitor de amestecată cu viețile tuturor celorlalți. Și toți avem secrete întunecate pe care nu vrem să le scoată nimeni la lumină.

Emmett s-a oprit și a încercat să se gândească fără grabă la un mod de a da o turnură pozitivă vorbelor sale, fiindcă asta ar fi făcut Tallie.

— Dar, pe de altă parte… mai există și iertare, nu? Plutind prin eter, dacă reușim să ne tragem sufletul suficient de mult ca s-o prindem, nu-i așa?

— Valoarea adevăratei iertări e subestimată grav, atât pentru cel care iartă, cât și pentru cel iertat. Știam că trebuia să găsesc o

cale de a-l ierta pe Joel ca să-mi pot continua viața.

— Corect. Deci, n-ai avea nimic împotrivă să-l revezi? Sau ar fi OK dacă te-ar contacta? Dacă ar intra acum, aici? a întrebat Emmett.

— Nu… nu știu. Dar nu cred că vreau să-l văd. Cred că pozele de pe rețelele de socializare sunt suficiente. Ba chiar mai mult decât suficiente.

— Și spuneai că el și Lionel *erau* prieteni. Cum a reacționat la ce ți-a făcut Joel?

— Lionel ar fi politicos acum cu el, fiindcă așa e Lionel. Dar a existat o perioadă, iarna trecută, înainte ca Joel să se mute de-acasă, când, la drept vorbind, voia să-l bată de să-i sune apa-n cap, a spus Tallie începând să mănânce. A, nu! Atât despre mine, vulpe vicleană ce ești! Nu am de gând să renunț la discuția despre familia ta. O să te mai întreb o dată.

— Te înțeleg. Aș face același lucru… dacă aș fi în locul tău, a spus el.

A mâncat vreo doi cartofi prăjiți, înmuindu-i în sosul gros, acrișor, cu oțet. A luat și câteva guri de pește. La restaurantul de lângă lac al familiei, gătise și aranjase pe farfurii o sută de milioane de porții de pește cu cartofi prăjiți, dar prânzul acesta era incredibil de delicios. I se părea lui sau mâncarea avea gust mai bun, de joi seara încoace? Hotărârea de a mai trăi câteva zile avusese efecte miraculoase asupra poftei lui de mâncare și a papilelor gustative.

— Deci, tu ce-ai face acum dacă ai fi în locul meu?

— Mâncarea e delicioasă.

— Apropo, de data asta nu te mai las să schimbi subiectul.

— Da, domniță, a spus Emmett.

Tallie s-a uitat urât la el.

— Da, *Tallie,* s-a corectat Emmett. Dacă aș fi în locul tău, aș savura prânzul ăsta gustos, m-aș duce acasă, m-aș îmbrăca pentru balul mascat meseriaș dat de fratele meu și m-aș distra. Asta aș face.

— Emmett…

— Halloween fericit? a spus el, sec.

— Profiți de norișorul tău liliachiu. Dacă n-ar fi norișorul tău

liliachiu, lucrurile ar sta *cu totul* altfel.

El i-a făcut cu ochiul.

— Așa. Revenind: te rog să-mi spui cine o să fie diseară la petrecere. Vreau să aflu mai multe despre prietenii și neamurile lui Tallie Clark, a spus el simțind gustul sării și al oțetului, frecându-și mâinile pe sub masă.

— Păi, știi că mama nu vine. A fost cât se poate de clară, a zis Tallie.

Chelnerița le-a umplut din nou paharele cu apă. Un bărbat de la bar s-a întors să se uite pe fereastra de lângă ei, lăsându-și privirea să poposească asupra lui Emmett prea mult timp înainte să se răsucească la loc cu spatele. Oare l-a recunoscut? Oare avea să spună ceva cuiva? *N-ar conta. Nu uita că nimic nu contează,* a scandat creierul lui, forțându-l să asculte.

(Bărbatul de la bar poartă un tricou alb cu buzunar, prea strâmt pe burtă. Femeia de lângă el poartă o pălărie ascuțită, de vrăjitoare, din fetru negru. Au în față beri, cârnați și cartofi prăjiți; au comandat la fel. Femeia bea bere. E îmbrăcată și ea tot cu un tricou alb. Pune sare pe cartofi. Cineva aflat în celălalt capăt al barului vorbește tare la telefon. „Spune-i că-l sun mai târziu", zice el. Râde. Mai e cineva care râde, undeva în fundul restaurantului. Casa de marcat scoate un ding.)

Bărbatul de la bar s-a întors cu spatele și s-a uitat pe cealaltă fereastră, fără să-i dea nicio atenție lui Emmett. Luase în calcul posibilitatea să fie recunoscut de cineva la petrecerea de Halloween, dar știa că nimeni nu avea să-i dea prea mare atenție. O să fie prea ocupați să bea, să danseze și să facă ce-or mai face, ascunși în costumațiile de pe ei.

— O să vină tata și soția lui… sunt căsătoriți de când eram eu în liceu. Nici nu voiam să aud de o mamă vitregă, dar o iubesc și ne înțelegem bine. Pe tata îl cheamă Augustus, dar toată lumea îi zice Gus, iar pe mama mea vitregă o cheamă Glory…

— Gloria lui Augustus? a spus Emmett.

— Multă lume se distrează pe chestia asta, a zis ea. Așa, ia să vedem mai departe… niște prieteni de-ai lui Lionel și verii noștri. De obicei, vine cu mine și cea mai bună prietenă de-ale mele din generală, Aisha, dar weekendul ăsta e într-o tabără de

yoga la lacul Tahoe. Și, de cele mai multe ori, apar și alte prietene de-ale mele, a spus Tallie numărând pe degete.

— Mergea și Joel la petrecerea asta? E genul căruia îi place Halloweenul?

Tallie a ridicat palma întinsă pe orizontală și a întors-o din încheietură stânga-dreapta, gestul universal pentru *așa și-așa.*

— În fiecare an, mai puțin anul trecut, fiindcă eram separați, a precizat ea.

— E primul an în care vii cu alt tip?

— *Tip,* a repetat Tallie râzând. Scuze, pur și simplu nu pot să te consider un *tip.* Nu în genul unui *tip.*

— Un băiat, un bărbat, o pereche, a spus el, categoric flirtând, dar numai puțin.

— Am fost cuplată sau căsătorită cu Joel de la prima petrecere dată de Lionel. Deși mai e un tip cu care eram în facultate și după aceea din când în când… Nico Tate… cu care eram oarecum cuplată când l-am cunoscut pe Joel… și am început iar să ne vedem uneori… mi-a zis că o să vină în seara asta, a spus ea mâncând și luând apoi o gură de apă.

— Deci o să fie deranjat că vii cu mine? a întrebat Emmett, gândindu-se la pozele cu ea de pe pagina de Facebook a lui Nico.

A simțit cum îl furnicau urechile înroșindu-se de jenă, când și-a amintit de ele.

— Dacă o să fie, m-ar mira foarte tare. Adică, da, la un moment dat… Nico a vrut să ne căsătorim, dar eu nu am vrut. Sau n-am putut. Sau n-am vrut. Era ocupat cu tenisul, juca foarte mult într-o vreme, la nivel profesionist. Nu prea știu ce s-a întâmplat între noi. Eram împreună, apoi nu mai eram. S-a însurat cu iubita lui din copilărie, dar au divorțat… și, vrei să fiu sinceră? Uneori îmi spun că am făcut o greșeală că nu m-am măritat cu el când am avut ocazia. Am așteptat. În schimb, l-am găsit pe Joel și m-am căsătorit imediat cu el. Mă simt îngrozitor că am gândit asta, ceea ce e ridicol, fiindcă, evident, nu mai sunt deloc datoare să-i fiu loială lui Joel. Deci… da, e un mare cerc vicios aici, a terminat ea arătând cu degetul spre cap.

— Bine, dar ascultă-mă puțin… ai fi *putut* fi Tallie Tate.

— Ha! Nu. Nu mi-aș fi schimbat numele. Tallie Clark sunt, Tallie Clark o să mor.

— Sper că nu prea curând.

— Corect, a spus ea. Și, oricum, nu mă mai căsătoresc niciodată.

— Nici eu.

S-au uitat unul la altul, neclintiți și tăcuți în mijlocul cârciumii zgomotoase și aglomerate.

— Păi, să-mi spui dacă vrei să mă țin la distanță diseară, în caz că apare băiatul tău, Nico Tate. Bărbații pot reacționa aiurea, a spus Emmett.

— E-adevărat! Și felicitări pentru efortul depus, dar nu renunț așa ușor la ideea de a vorbi cu familia ta. Însă în seara asta nu te mai pisez. Mâine. De acord?

— De acord, a spus el ștergându-se cu șervețelul și întinzându-i mâna peste masă.

***

După ce au terminat la restaurant, s-au dus la gelaterie. Tallie: *stracciatella* și busuioc. Emmett: unt de nuci pecan și cireșe negre. A plătit el și pentru prânz, și pentru înghețată; s-au plimbat prin cartier ținând în mână cutiuțele cu acele cupe palide ca niște mingi de ping-pong.

(Vitrinele și casele sunt decorate cu bostani, sperietori-de-ciori și ghirlande din frunze, cu șiruri de beculețe mov înfășurate pe balustradele din fier forjat și pe leagănele de pe terase. Pe jos, un covor de portocaliu și galben și roșu ca vinul și ghinde și nuci, ca în ilustrațiile din cărțile cu povești.)

În orașul lui natal erau o mulțime de cartiere frumoase, dar niciunul ca Fox Commons. Era mult mai mult decât un cartier: era un orășel complet funcțional, într-un alt oraș. Curat și sigur. Genul de loc unde oamenii trăiau și lucrau și în care, dacă și când s-ar întâmpla ceva îngrozitor, probabil că s-ar uita cu onestitate direct în *camera de la știri și ar spune Nu ne-am închipuit nicio clipă că s-ar putea întâmpla așa ceva aici.*

Copiii din cartier erau îmbrăcați în cele mai grozave costume

de Halloween pe care le aveau. Au trecut pe lângă un grup de roboți de-o șchioapă care zumzăiau, pe lângă un pâlc de prințese, nenumărați supereroi, un trio de mumii, mai multe soboruri de mici vrăjitoare. Lângă lac erau o mulțime de tonete cu mâncare: floricele de porumb, biscuiți umpluți cu bezea și ciocolată, chiar și mere caramelizate. Fusese construit și un mic labirint din baloți de fân, în care intra un șir constant de oameni, sfidând cerul greu, ca praful de pușcă, ce parcă stătea să explodeze în orice secundă. O fetiță cu aripi de fluture a trecut în fugă pe lângă ei, amintindu-i de aripioarele de fluture ofilite ce se odihneau în noul lui rucsac, acasă la Tallie. O altă fetiță a scos un chiot văzând ceva aflat în spatele lor, făcând-o pe Tallie să sară în sus cu brațele ridicate și să se întoarcă, pentru ca apoi să izbucnească în râs.

— M-a speriat! Repetiție pentru diseară, a spus ea. A! Și vezi că la petrecerea asta o să fie o groază de mâncare. Munți. Apropo, trebuie să mă opresc la patiserie ca să cumpăr un tort. E preferatul lui Lionel.

Fiindcă Tallie nu l-a luat de mână, el n-a vrut să preia inițiativa ca să nu pară prea îndrăzneț. Căldura atingerii îl relaxa; nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise. Tallie mergea alături de el, atingându-l din când în când pe umăr ca să-i atragă atenția să se uite la ceva ce ei i se părea că merita văzut… un cățeluș îmbrăcat în costum de floare, un câine mare, maro, îmbrăcat în costum de pirat, gemeni de-o șchioapă costumați în sconcși. Iar el știa că încerca să-i distragă atenția de la casa cu acea curte plină de pietre de mormânt false. Nume cu jocuri de cuvinte simpatice, mâini de schelet țâșnind în sus, printre frunze. Probabil că oamenii care nu trecuseră recent printr-o tragedie nu se gândeau niciodată la cât de mult putea să-i afecteze Halloweenul pe cei îndurerați. Așa de multă moarte… Peste tot, mementouri constante că toți oamenii ajung în același loc, avertismente care nu îi slăbeau nicio secundă.

— Hai să plecăm! Când văd pietrele de mormânt… Urăsc chestiile alea, a spus Tallie trăgându-l de mânecă.

L-a luat de mână și s-au îndreptat spre patiserie ca să cumpere un tort cu aromă de dovleac, glazurat cu cremă albă de

unt. Cât ea a stat înăuntru, Emmett a traversat strada până în piață, a scos un buchet de floarea-soarelui din găleata cu apă în care se afla și l-a dus la casă, lăsând în urmă o dâră de apă. Când Tallie a ieșit cu tortul, el i l-a luat din mână, dându-i la schimb florile.

— Vaaaai, pentru ce sunt astea? a întrebat ea zâmbind.

— Pentru tine. Și pentru Van Gogh.

— A, da, scumpul nostru Vincent. Mulțumesc, Emmett, a spus ea strângând florile la piept.

O nouă repriză de ploaie îi risipise pe copiii costumați și pe părinții lor, mașinuțele de golf gonind în toate direcțiile pe asfaltul ud. Cu glugile pe cap, ținându-se de mână, Emmett și Tallie s-au îndreptat agale spre casa ei, pe lângă verandele cu lumini aprinse și bostani, cu covorașe portocalii la intrare și coronițe de Halloween pe uși. Tallie a făcut cu mâna și și-a salutat vecinii. Toți au fost prietenoși și cu Emmett – zâmbitori, ocupați și fericiți, fiindcă *e Halloween!*

***

De la: JoelFoster1979@gmail.com
Către: Talliepis007@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

Tallie,

Nu am senzația că am câștigat. Nu, nu așa merge treaba. Și îți mulțumesc că mi-ai răspuns la întrebarea dacă te vezi cu cineva sau nu. Îți mulțumesc că nu m-ai făcut să mă simt ca un prost că am întrebat. (Apropo, asta sună de parcă e făcută în laborator anume pentru tine.)

Așa, deci… vreau să-ți spun câteva chestii și apoi da, putem să facem o pauză de e-mailuri. Dacă asta vrei. Din nou, vreau să-ți spun cât de recunoscător îți sunt că m-ai contactat. Și știu că nu ai făcut-o doar pentru mine, dar chiar m-a făcut să mă simt mai bine.

Vreau să-ți mărturisesc ceva. Ceva ce presupun că Lionel nu ți-a

spus.

Lionel a aflat primul de mine și Odette. A înnebunit de furie și am fost convins că o să mă omoare în bătaie. Lionel poate fi înfricoșător. L-am implorat să mă lase să îți spun eu, dar am fost laș și nu am făcut-o… ai aflat singură, fiindcă nu ești proastă. Singurul motiv pentru care nu ți-a spus Lionel a fost că eram în plin proces de fertilizare in vitro. A spus că te-ar supăra prea tare dacă ai afla. A aflat fiindcă i-a spus un prieten comun, de la Muzeul de Artă. Și jur că nu știam că persoana asta aflase. Eu și cu Odette… mă rog, nu flirtam pe față când eram la muncă. Cum spuneam, nu a fost niciodată intenția mea să se întâmple toate astea.

Știu că îl admiri pe Lionel și crezi că viața lui e perfectă, dar eu știu unele lucruri…

O să mă urască pentru totdeauna că îți spun asta, dar mi-a mărturisit că, la începuturile căsniciei lui, a înșelat-o pe Zora. S-a întâmplat o singură dată, când încă locuia parțial în New York City… cu o femeie de acolo. El și Zora erau căsătoriți de numai un an. I-a spus tot și zicea că, de atunci, relația lor a fost mai puternică decât oricând. Și-a învățat lecția și a făcut-o fără să o piardă pe Zora. Am jurat că n-o să spun nimic, dar uite că îmi încalc jurământul. Însă felul în care mi-a spus toate astea m-a făcut să cred că poate îmi făcuse mărturisirea… ca să mă încurajeze să cred că, dacă el și Zora au putut să rămână împreună și să treacă peste așa ceva, poate că și noi doi puteam. Când am plecat de acasă la Odette… încă mai speram că noi doi am putea… să ne rezolvăm cumva problemele. Asta îmi doream. Am senzația că, dacă ne-am fi străduit, am fi putut găsi o cale de a rămâne împreună… dar totul s-a petrecut așa de repede… și atunci… Odette mi-a zis că era gravidă.

Simt că acum e în regulă să îți spun asta, fiindcă… ei, bine, fiindcă pari într-adevăr fericită și vindecată și că ai trecut peste tot și ți-ai continuat viața. Și nu vreau să mai am secrete față de tine. Eu și Odette mergem la terapie și învăț să fiu mai deschis și sincer. Terapia e esențială pentru tine/pentru viața ta… și știu cât de mult te-ai străduit

să mă convingi să apelez la ea… Îmi pare tare rău că a fost nevoie să trec prin toate astea ca să te ascult, în sfârșit.

Altă chestie pe care voiam să ți-o spun e că dinadins nu mi-am schimbat parola de Facebook. Știu că intri în cont, știu că te uiți pe el. Văd când faci asta. Ți se pare aiurea că îmi place că avem această conexiune secretă? E singura pe care o avem… Nu știam dacă o să mai vorbim vreodată… și apoi mi-ai scris.

Sper că o să adopți un copil, dacă asta îți dorești. Și nu-mi pasă cât de siropos sună… sper să ai cea mai frumoasă viață posibilă și să obții tot ce ți-ai dorit vreodată. Nimeni nu merită asta mai mult ca tine. Vei fi o mamă EXTRAORDINARĂ. Meriți toată iubirea și tot ce are lumea asta mai bun de oferit. Iar e-mailul meu e mereu deschis pentru tine. Nu e nicio problemă dacă acesta e ultimul e-mail dintre noi, dar te rog să înțelegi că îmi pare îngrozitor (dureros) de rău că ți-am/ne-am făcut atâta rău. Știu că aceste vorbe nu vor fi niciodată suficiente. Nu ești deloc defectă, ești exact la polul opus. Iar iertarea ta contează enorm pentru mine.

J

***

A făcut un duș, incapabil să-și alunge din minte e-mailul de la Joel. De pus capăt comunicării cu Joel! Era o prostie și se terminase. Emmett știa acum lucruri pe care Tallie nu le știa, iar el nu avea să-i sufle o vorbă. Detesta faptul că știa secretul fratelui ei și că ascunsese lucruri față de ea; Tallie se lumina la față când vorbea despre Lionel, chiar și când se plângea de el.

Emmett a stat sub apa fierbinte, încercând să-și spele păcatele, și a ieșit mirosind iar ca Tallie. Își luase cu el în baie trusa cu produse de toaletă; și-a pus pe limbă un betablocant, s-a aplecat și a băut apă de la robinet. Și-a curățat dinții cu ață dentară și s-a spălat cu periuța și pasta lui, apoi a folosit propriul lui deodorant, cu miros aspru, care să-i amintească de faptul că avea să plece în curând de la Tallie. S-a îmbrăcat cu

costumul bleumarin pe care i-l agățase Tallie pe ușa de la baie. I-a spus că se gândise să-l returneze la magazin, dar uitase. S-a gândit în schimb să-l doneze, dar n-a apucat. Așa că rămăsese în fundul dulapului ei, într-o husă închisă cu fermoar, alături de hainele și rochiile ei, ca un fel de spirit întunecat. Dar ce anume prevestea… Tallie a spus că nu știe.

— Poate că prevestește seara asta, spusese ea fluturând din degete într-un mod ce se voia a fi înfricoșător, dar care pe el l-a făcut să zâmbească.

Costumul era scump, cambrat, puțin cam strâmt pe talia lui Emmett și cu pantalonii un pic cam scurți. Mânecile hainei se opreau fix unde trebuia la încheieturi, dar îl țineau când întindea sau ridica brațele. S-a uitat în oglinda mare de pe ușa de la baie și a ridicat brațele drepte, deasupra capului, ca un săritor la trambulină înainte de saltul ce-i va aduce medalia de aur, cu o săritură perfectă în apă, aproape fără să stropească. Tallie îi dăduse o cămașă albă, o cravată albastru-petrol și o pereche de șosete subțiri, bleumarin cu buline micuțe, bleu. Emmett și-a netezit părul și barba, s-a aplecat și s-a studiat așa de mult, că a început să se depersonalizeze. Ca să înceteze, a închis ochii și a rămas cu ei închiși.

Tallie a bătut la ușă. Inima a început să-i bubuie în piept și a fost recunoscător că betablocantul avea să-și facă în curând efectul și o să-l liniștească. Fusese întotdeauna excesiv de sensibil la bătăile propriei inimi, recunoscând cele mai mici reglaje electrice normale pe care le făcea pe parcursul zilei.

— Cum arăți? a întrebat ea.

— Tu să-mi zici, a spus Emmett deschizând ușa, cu inima galopând ca un detașament întreg de cavalerie.

— Uau, îți vine! Tras la patru ace! Îți stă grozav de bine! a zis Tallie veselă.

A întins mâna în spate ca să aprindă lumina din hol. Becurile din tavan aruncau fascicule late pe pereți și pe fâșia de podea de sub tălpile lor. Corpurile lor proiectau umbre teatrale în colțuri, ca lumina și întunericul dintr-un tablou de Caravaggio.

Emmett a studiat-o. Sacou gri-oțel și fustă asortată strâmtă, care se oprea la genunchi. Ciorapi și o pereche de pantofi negri

cu toc, ce aproape că o făceau să stea nas în nas cu el. Scully era sexy cât cuprinde. Tallie stând în fața lui în costumul ăla? La fel de irezistibilă.

(Fericită și frumoasă, în fusta ei creion. Machiaj cremos negru, cu cozi ridicate la coada ochilor. Are buzele lucioase și ruginii. Fluierat admirativ.)

— Arăți *foarte* bine. Ăăă, aia e fusta-creion? Are aceeași culoare ca mina creionului. De aceea se numește fustă-creion? a întrebat el.

Tallie i-a mulțumit pentru compliment și apoi a râs.

— Ce? Mă înșel? a întrebat el râzând împreună cu ea. Chiar nu avea habar ce era o fustă-creion și era clar că nici ea nu avea de gând să-i spună.

— Bărbații sunt niște caraghioși, a zis ea, bătându-l pe umăr.

I-a întins legitimația FBI a lui Mulder pe care o luaseră de la magazinul de costume. Emmett și-a prins-o de costum, la fel cum și-o prinsese și Tallie pe a ei.

— Mulder și Scully poartă foarte des trenciuri, iar seara asta ar fi perfectă pentru un trenci, dar, din păcate, nu am două.

— Legitimațiile astea o să fie de ajuns, a spus Emmett arătând-o pe a lui, fără să o desprindă de haină.

Mulder l-a privit și el, întors cu susul în jos.

— Ești gata?

— Stai așa, a zis el.

Și-a desfăcut lănțișorul de la gât.

— Scully poartă o cruciuliță.

— O, nu! Ești sigur? E importantă pentru tine și nu aș vrea să i se întâmple ceva.

— Stai liniștită, a spus el venind în spatele ei.

Tallie și-a ridicat părul ca să-l ajute; el a închis cheița lănțișorului pe ceafa ei. Cruciulița de aur a licărit ca flacăra unei lumânări și a rămas atârnată la gâtul ei, deasupra primilor nasturi desfăcuți ai bluzei sale de un alb imaculat.

Tallie

După ce s-au oprit la cafenea ca să-și ia un *latte* cu aromă de dovleac și o cafea neagră pentru Emmett, Tallie a pornit spre casa lui Lionel, cu Emmett alături, pe scaunul pasagerului. Tortul era pe podea, în spate; mașina ei mirosea ca un vis de octombrie. Rulau pe șoselele ude, luminate, și pe chipurile lor străfulgerau frânturi geometrice de lumină. Soarele apusese în aur, iar ea conducea înadins fără să se grăbească, fiindcă voia să vadă copiii ieșiți la colindat în întunericul autumnal.

— Fratele meu are o casă cam ciudată, i-a spus Tallie.

Avea radioul pornit, dar dat încet; Counting Crows s-a topit în Fiona Apple.

— A construit-o lângă o cascadă pe care a încorporat-o în design și care alimentează cu energie… ceva. Este extremă și bizară. E inspirată de creația lui Frank Lloyd Wright din Pennsylvania. Casa Fallingwater, a încheiat ea, văzând în lumină expresia impresionată de pe chipul lui Emmett.

— Nu vreau să par lăudăroasă.

— Nu pari lăudăroasă.

— Și dacă o să simți nevoia să vorbești sau o să te simți anxios la un moment dat în seara asta, te rog să-mi spui. Sănătatea ta mintală e cel mai important lucru, a spus ea.

— Și a ta. Nu sunt singura persoană din lume.

— Știu, dar e OK dacă ne concentrăm asupra ta.

— Îți mulțumesc, dar sunt bine. În momentul ăsta, sunt bine.

— Ești sigur? Fiindcă aglomerația și locurile necunoscute pot să…

— Tallie, sunt bine, a repetat el.

Au intrat pe poarta deschisă ce ducea pe strada lui Lionel, care era plină de mașini parcate pe-o parte și pe alta, inclusiv pe iarbă. Pe marginea drumului mergeau invitați costumați. Două schelete cu peruci imense pudrate, fiecare membru al trupei Village People, un ursuleț roz-bombon și Mario și Luigi.

— De obicei, parchez aici și putem merge pe jos prin spate. E o poartă acolo, dar știu codul. Și un pod… un pod din lemn, a

spus Tallie, rostind vorbele cu grijă.

I-a aruncat o privire, vrând să fie atentă, în cazul în care cuvântul *pod* declanșa în el vreun impuls.

— Casa fratelui tău are poartă și pod? a întrebat Emmett.

— Îți spun, parcă e o petrecere de-ale lui Gatsby, a zis ea, încetinind la viteza melcului din cauza oamenilor și a mașinilor parcate.

Ploaia se oprise, dar prin iarbă și pe caldarâm încă mai alunecau pârâiașe de apă, licărind în lumina farurilor ei, înainte să se verse în gurile de canal.

— Ați fost întotdeauna apropiați?

— E cu cinci ani mai mare și, în copilărie, nu voia niciodată să se joace cu mine. Doar dacă erau ocupați prietenii lui, atunci se juca. Dar trebuia să promit că nu spun nimănui că se juca deseori cu păpușile mele Barbie. Spunea că mă omoară dacă zic cuiva și, la vremea aia, eram sută la sută convinsă că ar fi făcut-o. Are o personalitate *foarte* puternică. Poate ce spun te face să crezi că e un măgar, dar să știi că nu e deloc așa! E doar… ei, ai să vezi, a spus ea. A absolvit facultatea *summa cum laude* și a plecat la New York, de unde s-a întors ca Scrooge McDuck, înotând într-un munte de aur. E unul dintre băieții ăia care cunosc pe *toată* lumea și se pricep la *orice. Toată lumea* îl iubește. Toate prietenele mele au fost îndrăgostite la un moment dat de el – chiar și cea mai bună prietenă a mea, Aisha, iar ea e de cele mai multe ori lesbiană! a continuat Tallie râzând. Presupun că toate astea mi-ar putea stârni invidia. Poate că aș fi invidioasă dacă aș fi bărbat. Poate să fie dificil, dar și eu sunt așa. Sunt tare fericită că sunt sora lui. Are energia aurie. Întotdeauna a fost aurie.

— La fel e și a ta.

— Așa crezi?

— Da. Și-mi place cum îl descrii pe fratele tău. Pare simpatic. Impresionant, a concluzionat Emmett cufundat în bezna mașinii.

***

Casa lui Lionel era înconjurată de pădure, tot proprietatea lui, iar Tallie știa locul secret unde-și putea parca mașina. Apoi avea să meargă pe jos cu Emmett peste podul care ducea la terasa enormă, flancată de două vetre uriașe pentru foc și cu o piscină infinită încălzită în mijloc, ce părea să se reverse în iarbă, ca o iluzie optică. Vara, podul era înconjurat de un crâng de meri și peri roditori și un petic multicolor de flori-de-câmp ce atrăgeau o mulțime de păsări colibri și albine. Era în mod oficial și cu acte o rezervație naturală și sanctuar pentru animale. Avea un grădinar, dar lui Tallie îi plăcea să se murdărească pe mâini împreună cu Zora și River. Primăvara plantau rânduri peste rânduri de floarea-soarelui, deși de multe ori erau mâncate în scurt timp de căprioare – florile mari, solare, apăreau după-amiaza, și peste noapte dispăreau.

Au luat-o pe un drum de pietriș, cu un morman de frunze adunate pe mijloc. Mașina sălta în sus și-n jos și făcea mai mult zgomot decât pe strada asfaltată – pietrele scrâșneau și pocneau sub roți, apa care îmbiba pietrișul plescăia sub cauciucuri. Odată ajunși la marginea podului, Tallie a oprit mașina. Sub cerul liber, într-o vâlcea, era un luminiș. Felinarele stradale ce duceau către pod străluceau ca niște mici nave spațiale risipite pe fundalul negru înfrunzit. Tallie s-a dat jos din mașină și și-a netezit fusta. S-a aplecat pe lângă bancheta din spate ca să ia tortul, pe care Emmett a insistat să-l ducă el. Și a mai insistat să pună cheile de la mașină în buzunarul lui, așa că ea a plusat și i-a dat să-i țină și luciul de buze, ca să-și poată lăsa poșeta în portbagaj. Emmett l-a băgat în buzunarul interior al hainei, iar Tallie și-a dorit să fi avut momentul filmat într-un scurt clip, pe care să-l ruleze în buclă, așa cum își dorise unul cu el scuturând pachetul de țigări ca să scoată una.

— De obicei, Li are instalat afară un ecran pe care rulează un film. Anul trecut a fost *Psycho,* a spus Tallie după ce a tastat codul de acces de la poartă.

Tocurile ei scrâșneau pe treptele de lemn care duceau pe pod. Emmett era în spatele ei, iar ea a întins brațul și l-a luat de mână.

Liniștea ce se unduia ca o panglică prin întuneric era

eclipsată treptat pe măsură ce se apropiau de casă. Torentul pârâului bolborosea peste pietre dedesubtul lor. Muzica și sporovăială plină de viață se înălțau dinspre casă ca fierbințeala vara, din asfalt, crescând în volum când au trecut podul, singuri, în pădure. Emmett era atrăgător în costumul acela. Tallie și-a imaginat că se opreau, că Emmett o lua în brațe, o săruta pe gât, pe gură, că îi lua delicat între dinți lobul urechii. A comparat imaginea lui ud, pe podul de metal, cu cea a bărbatului în costum ce mergea alături de ea pe podul de lemn. Două poduri complet diferite, doi bărbați complet diferiți. Două misterioase jumătăți zimțate, neregulate ale aceluiași întreg. Șocul electric revenise – inima, corpul, sângele ei –, precum creația unui savant nebun care zumzăia vibrând de viață și fulgere verzi.

— Tadaam! a spus ea arătând cu mâna liberă către casa lui Lionel.

Piatră cenușie, sticlă, iarăși piatră cenușie și iarăși sticlă, întinzându-se în sus, deasupra și în fața lor. Un mic grup de oameni mascați se zărea pe coasta dealului, în dreapta lor, lângă un foc aprins într-o vatră de cărămidă. Nu departe de aceasta era un stand de sculptat bostani și un alt grup, mai mare, s-a revărsat în curte, luând-o pe poteca de pietriș ce ducea la alte zone din grădină. Nimeni nu părea deranjat de noroi. Pe piscina infinită pluteau felinare portocalii și mov. Pe marginea bazinului era o femeie ce avea pe ea doar sclipici și mai nimic în rest, iar giganticele aripi de înger care îi țâșneau din omoplați aruncau umbre pe apa sclipitoare. Pe ecranul mare se proiecta un film care îi plăcea mult lui Tallie. A arătat cu degetul spre ecran, întorcându-se spre Emmett.

— *Donnie Darko.*

— Aha. Și… uau, nu pot să cred, a spus el absorbind scena din fața lui și uitându-se apoi la Tallie.

— Alt nivel.

— Mă simt îmbrăcat inadecvat.

— Nu. Ești perfect.

Au traversat terasa, Tallie salutând și făcându-le cu mâna celor pe care îi recunoștea. A zărit-o pe Zora bând șampanie

lângă una dintre ușile înalte, de sticlă, îmbrăcată într-un fastuos costum de gală reprezentând-o pe Atena, zeița înțelepciunii. Zora arăta exact așa cum trebuia să arate o fostă Miss Kentucky, purtând brățări zornăitoare aurii pe ambele brațe, până sus, și o bentiță subțire de frunze aurii pe frunte. Cârlionții negri i se revărsau liberi și ciufuliți în jurul feței și peste umerii goi, cafenii. Când a văzut-o pe Tallie, a zâmbit și și-a aruncat brațele în sus.

— Lulaaaaah! a chiuit Zora.

— Zoraaaaa! a chiuit și Tallie ducându-se s-o îmbrățișeze. Nu ți-e frig?

— Rabdă baba la frumusețe, draga mea prietenă. Și *cine*, vai, *cine* e domnul? Emmett? a întrebat Zora uitându-se la el.

— Văd că ai vorbit cu mama. Da, Zora, el e prietenul meu, Emmett. Emmett, ea e frumoasa și fermecătoarea mea cumnată, Zora.

— Îmi pare bine să te cunosc, a spus Emmett întinzându-i mâna, după ce Tallie și Zora s-au desprins din îmbrățișare.

— Fată, ți-e *clar* că Judith mi-a trimis un SMS în care mi-a zis *tot*. Mă bucur să te cunosc, Emmett. Orice prieten al lui Tallulah e mai mult decât bine-venit aici, a spus Zora, ignorând mâna întinsă și îmbrățișându-l.

Zora băuse șampanie și avea un ton dulce, cochet, vorbind un pic împotmolit.

— Unde e Li? N-a vrut să-mi spună ce costum are. I-am adus tortul preferat, a spus Tallie scrutând mulțimea din spatele ei și cât putea vedea din ce era înăuntrul casei.

— A, o să-l vezi când intri în casă! Iar voi sunteți…

A mijit ochii ca să se uite la legitimația FBI a lui Tallie; apoi la a lui Mulder.

— Mulder și Scully! Ce drăguț! a spus făcându-le cu mâna unor oameni aflați în spatele lor: un Elvis, două persoane în costume de urși panda și un expert în animale, pe cineva în costum de păun împodobit cu pene albastre, mov și negre.

— Unde e nepotul meu? River e cu părinții tăi? a întrebat Tallie.

— Da! E dinozaur. L-au dus la colindat, cu verii lui. E

drăgălaș de mori. O să-ți arăt mai târziu un milion de poze. Du-te, du-te! Lasă tortul în bucătărie, ia-ți ceva de mâncare! Dă peste cap o cupă de șampanie! Bucură-te de noaptea asta! Halloween fericit! Vorbim mai târziu! le-a spus Zora cu un vădit semn de exclamare în ton.

***

Cum au ajuns în bucătărie, Tallie a pus tortul lângă restul mâncării. Lângă ea, Emmett mirosea delicios de aspru și se uita peste tot în jur.

— Vrei să faci întâi un tur al casei? Probabil că oricum e cel mai simplu mod de a-l găsi pe Lionel.

— Bine, a acceptat Emmett.

L-a văzut privind lung șampania.

— Sigur o să te simți bine dacă bei un pahar? a întrebat Tallie întinzându-i o sticlă verde, mică și un pai amuzant, răsucit.

— Mulțumesc.

— Și eu, a spus ea luându-și o sticlă. Și, dacă vrem, putem dormi aici. Mulți rămân peste noapte… dacă beau prea mult, vreau să spun…

S-a oprit, nehotărâtă. Emmett nu era clientul ei și ea nu era răspunzătoare pentru el. Era om în toată firea; putea să bea. Ținea la băutură, știa asta. Dar mai știa și cât de fragilă fusese starea lui psihică joi seara. Bun. A decis ca în seara aceea să ia o pauză de la notițe terapeutice despre el și să bea împreună un pahar… maximum două.

— Am înțeles, a spus el.

În celălalt capăt al încăperii, a văzut-o pe una dintre clientele ei, costumată în Wednesday Addams. Ea și clienții ei aveau o regulă: când se întâlneau în public, se ignorau. De câte ori făcea asta, Tallie se simțea ca o spioană. S-au văzut și apoi și-au ferit privirile. *Clark, Tallie Clark.* Tallie s-a uitat la ea pe furiș, încercând să vadă dacă era cu bărbatul pe care i-l arătase într-o fotografie, bărbatul despre care vorbea la fiecare ședință, trasă la față și îmbujorată. Și era. Bineînțeles că era.

Tallie s-a întors și s-a ciocnit de o prietenă din facultate; se

regăsiseră recent la ora de *barre fitness.*

— Ce faci, fată? Arăți tare bine. Te dor și acum picioarele de la ora de marți? Că pe mine mă dor. O fi normal? În ce ești costumată? a întrebat prietena ei la foc automat.

Pilită și veselă.

— Scully. Din *Dosarele X.* Tu ești Bella Swan? a întrebat-o Tallie după ce i-a studiat peruca șatenă, jacheta maro și mănușile lungi gri, tricotate, pe care le purta. Ăla e Edward al tău? a întrebat Tallie uitându-se în spatele ei, unde era un vampir cu colți însângerați, îmbrăcat într-o haină scurtă de stofă cu gulerul ridicat.

Vorbea cu un tip costumat în emoticonul în formă de răhățel.

— Da, el e. Și, n-ai să crezi, l-am văzut pe Nicodemus Tate pe aici pe undeva! Are un nume mișto tare… ca de prinț sau așa ceva. Ba nu, ca de rege! Nicodemus Tate, a spus prietena ei, savurând un moment numele lui Nico, pentru ca apoi să se uite frenetic în jur ca o găină.

— M-a întrebat dacă te-am văzut. Doar nu sunteți iar împreună, nu? Vai de mine! Scuză-mă, i-a spus lui Emmett.

— Stai liniștită, a răspuns Tallie punându-i mâna pe umăr. Nu, eu și Nico nu suntem împreună. Iar el e Emmett, Mulder al meu, a zis ea.

Auzind numele lui Nico și aflând că era acolo, Tallie simțise ceva, ca o zvâcnire – de parcă era o chitară și cineva îi atinsese ușor, cu buricul degetului, una din coarde.

— Am priceput. M-am liniștit. Fată, da' ce drăguț e Emmett, a spus prietena ei, cu mâna la gură, șoptind ultimele cuvinte așa de tare, că Emmett nu avea cum să nu audă. Mă bucur să te cunosc, Emmett. Îmi pare bine să vă văd pe amândoi. Poate îți dau mâine un mesaj ca să-ți spun dacă mă mai dor picioarele. Poate ne-a avariat. Ne-a făcut *curu'* arșice. Apropo, și ăla mă doare și acum! a zis ea făcându-le cu mâna și plecând să se alăture iubitului vampir.

— Ei? Ești copleșit? l-a întrebat Tallie pe Emmett când au rămas singuri.

— Mă distrez.

— Perfect, a spus ea deschizându-și sticla mică de șampanie

și băgând paiul în ea.

Emmett a lăsat paiul, dar și-a deschis și el sticla și a băut din ea.

Tallie l-a luat iar de mână, fericită că le plăcea amândurora întru totul acest nou obicei.

***

Tallie și Emmett au pornit agale pe coridor și au urcat scările fără grabă, dându-se într-o parte ca să facă loc unui jocheu în ținută neon, care ducea în brațe silueta de carton a unui cal aproape în mărime naturală. Acesta era urmat de un bărbat în costum de bostan din trei piese și de o păstoriță Little Bo-Peep, echipată cu un toiag îndoit la vârf și însoțită de două oi costumate. Tallie a arătat către pozele de pe peretele crem, bând șampanie și explicându-i lui Emmett cine era în ele.

Lionel, Zora și River, iar în fundal Oceanul Pacific, Oceanul Atlantic, Lacul Michigan. River, într-un costum de ursuleț. Lionel, în piscina infinită, ridicându-l pe bebe River sus, sus, sus. Zora, gravidă pe ultima sută de metri cu River.

Tallie s-a oprit în fața pozei cu Zora, amintindu-și ce drăguță era legănându-se greoaie prin monstrul ăla de casă. Amintindu-și că Zora îi lua mâna și i-o punea pe burtă ca să simtă cum nepotul ei îi dădea ghionturi și se zbătea înăuntru, ca un pește.

Tatăl lui Tallie cu Lionel în Yellowstone. Lionel, Zora și River în Atlanta. Lionel și Zora la Vancouver, la Olimpiada de Iarnă din 2010. Lionel cu cel mai bun prieten al lui la Campionatul Mondial FIFA din 2014. Lionel, Zora și River, cu un om de zăpadă, făcând cu mâna către cameră. Lionel și Tallie cu părinții lor, la nunta lui Lionel cu Zora.

Nico și Tallie merseseră împreună la nunta aceea, în urmă cu mulți ani, iar Nico fusese în al nouălea cer când Tallie prinsese buchetul. Se cam suprapuseseră primele întâlniri cu Joel cu o reluare a legăturii cu Nico. Joel fusese și el la nuntă, iar el cu Tallie dansaseră beți un blues pe un duet cu Louis Armstrong și Ella Fitzgerald. Apoi ea plecase cu Nico, se duseseră la el acasă și făcuseră sex în bucătărie. Îi ridicase rochia în talie și își desfăcuse pantalonii eleganți, lăsându-i să alunece încet,

adunându-i-se în jurul gleznelor ca o băltoacă de cerneală.

Știa toate poveștile din fotografiile de pe acest perete din casa lui Lionel. Ba chiar observase când Lionel înlocuise o poză în care erau el și Joel – transpirați după unul dintre meciurile lor de fotbal –, cu una în care Tallie și Zora erau în bucătărie, făcând-o pe top-modelele.

***

— Sunt muuult prea multe dormitoare aici. Păi, cine doarme în camerele astea? a spus Tallie bând din șampanie.

Ajunsese cu Emmett la etajul doi al casei lui Lionel, după ce se oprise să mai stea de vorbă cu câțiva cunoscuți. La ultimul etaj: patru dormitoare, două băi, un birou cât sala de lectură a unei biblioteci publice și o bibliotecă imensă. Cel mai mare dormitor, de la capătul coridorului, fusese luat în stăpânire de cel puțin un cuplu cuprins de pasiune; de clanță atârna flasc și falic o șosetă lungă.

— Am văzut-o pe Clopoțica intrând acolo cu un vârcolac. Deși nu știam că adulții mai au nevoie să facă faza cu șoseta. Gata, am înțeles! Sincer, cam exagerează. Ei, *aia* e lăudăroșenie, a spus încet Emmett, arătând cu degetul mare către ușă.

— Aoleu, ai dreptate, *chiar* că e lăudăroșenie, a zis Tallie râzând.

Se plimbau alene, privind totul pe îndelete. Încă nu-i dăduseră de urmă lui Lionel, dar aveau destule de văzut. Tallie a băgat capul pe ușa deschisă a unui dormitor. Un cuplu costumat în furculiță și lingură se săruta lipit de perete. Pe pat ședea o mireasă a lui Frankenstein care se uita în telefon, dar a ridicat capul să-i zâmbească lui Tallie, iar aceasta i-a zâmbit și ea. Într-un alt dormitor, doi dintre verii lui Tallie, costumați în solniță și râșniță de piper, i-au făcut cu mâna. I-a întrebat dacă-i cunoșteau pe Lingură și pe Furculiță, iar ei au izbucnit în hohote de râs exploziv, spunându-i că nu era singura persoană care îi întrebase asta.

— Credeai că ești *Lingura* persoană care ne-a întrebat asta? a spus vărul ei, apoi a izbucnit iar în râs.

Tallie a chicotit, bătându-i ușurel pe creștet pe amândoi.

— L-ați văzut pe frate-meu? s-a interesat ea.

— Încă nu. În ce e costumat? a întrebat vărul ei.

— Nu-mi spune niciodată, a zis Tallie.

Emmett asculta, tăcut.

— Lionel e secretos. Așa era de mic, a spus vărul ei.

— Mie-mi spui? Iar el e Emmett, a zis Tallie atingându-l pe umăr.

— Tanti Judy ne-a spus *tot* despre Emmett. Mă rog, tanti Judy i-a zis lu' mama, iar mama ne-a zis nouă, a explicat vărul ei, arătând spre sora lui, aflată lângă el.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, a spus Emmett.

Unul dintre veri i-a făcut cu ochiul, celălalt cu mâna, iar Tallie și Emmett s-au dus să-și bage nasul și pe cealaltă parte a coridorului. Aici, tavanul dormitorului era acoperit cu baloane portocalii și argintii, de care atârnau panglici lucioase, spiralate. Au găsit un mic grup de petrecăreți, un stroboscop în culorile curcubeului, iar pe pat, un telefon din care piuia muzică electronică bizară. Cel mai bun prieten al lui Lionel, Ben, îmbrăcat ca Lebron James, râdea și dansa cu o femeie în costum de bufniță. I-a făcut cu mâna lui Tallie și ea i-a răspuns la fel.

***

Holul exterior al primului etaj fremăta de o mulțime de femei în rochii în stilul anilor '20, brodate cu mărgele. Tallie le-a privit, minunându-se, apoi s-a uitat peste balustradă, la parter, iar când s-a întors, a dat la propriu peste Nico, fără să-l recunoască imediat în costumul lui.

— Salut! a spus el, iar vocea l-a dat de gol.

Și, dacă nu l-ar fi recunoscut după voce, l-ar fi recunoscut după ochi – azuriul acela inconfundabil care o privea clipind de pe chipul palid, galben-verzui. Purta pantaloni jerpeliți, iar pe tricoul de sub sacou scria NUMELE MONSTRULUI NU E FRANKENSTEIN. Oare Mireasa lui Frankenstein era femeia cu care venise la petrecere? Ceva ce semăna cu gelozia i-a dat lui Tallie furnicături la subsuori; se minți singură când crezuse că

nu o să fie geloasă. De-acum era o chitară electrică, iar cineva o băgase în priză și începuse să execute un solo epic.

— Ei, salut! Nico! Aici erai! a spus ea, uitându-se la bolțurile însângerate din plastic care țâșneau din gâtul lui.

— Ce mai faci, Scully? Arăți senzațional, a zis el zâmbindu-i cu toți dinții.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Tallie la Nico: șocul zâmbetului lui larg, ca de rechin.

— O, mulțumesc, a răspuns ea. Ăăă, da, Nico, el e Emmett. El e Mulder.

Nicodemus. Nico, Nico, Nico. Era o mare bucurie să-l vadă după o lună non-Nico.

— Mă bucur să te cunosc, frate, a spus Nico strângându-i mâna lui Emmett.

Emmett a zâmbit politicos și a mai luat o gură din sticla lui de șampanie.

— L-ai văzut cumva pe Lionel?

— Încă nu. Cred că au venit încoace niște prieteni de-ai mei, a spus el.

— O cauți pe Mireasa lui Frankenstein? a întrebat Tallie.

— Nu. Ar trebui?

— E una sus. Credeam că poate e a ta, a zis ea simțind cum ușurarea îi răcorea motorul ambalat, care acum își încetinea ticăitul.

— Sigur nu e a mea, a spus Nico și i-a zâmbit din nou, ca și cum ar fi putut-o mânca dintr-o îmbucătură.

— Bine, păi, mai e Clopoțica împreună cu un vârcolac în dormitor, în bibliotecă gemenele din *Strălucirea,* supereroi și cred că și o felie de pâine prăjită, a enumerat Tallie.

— Supereroi! Aia sunt! Vorbim mai târziu, *lieve schat*? a întrebat el privind-o, spunându-i *scumpo,* așa cum îi spunea întotdeauna.

Mama lui Nico era din Olanda. El era poliglot, iar lui Tallie îi plăcea în mod deosebit să audă cuvintele olandeze urcând treptele către gura lui și rostogolindu-se bolovănos de pe buze.

— Da, caută-mă mai încolo! a spus ea simțind că îi ardea pielea.

I-a făcut cu mâna și Nico și-a văzut de drum în sus pe scări.

— Deci ăsta e bărbatul tău, a spus Emmett și a mai tras o dușcă de șampanie.

— Ce? A, nu. Adică, în *facultate,* da, dar nu… acum.

— Te-ai înroșit. Arăți de parcă tocmai ai fost jumulită.

— Poftim?! Nici nu știu ce înseamnă asta. Termină!

Au mers pe holul de la etajul unu, unde, prin mulțime, și-a recunoscut fratele după înălțime și după felul în care se mișca. Stătea într-un colț, înalt și păros, într-un costum complet de Bigfoot, care arăta ca luat dintr-un departament de costume de la Hollywood. Genul de costum realist și scump pe care îl cumpărau farsorii, îl îmbrăcau și se lăsau filmați de prieteni umblând prin pădure, apoi vindeau filmarea ziarelor de scandal.

BIGFOOT A FOST ZĂRIT DIN NOU, DE DATA ASTA ÎN KENTUCKY!

Tavanul era străbătut de șiruri de beculețe portocalii, iar lumina lor răzbătea și din dormitoarele cu ușile deschise. Când au ajuns la el, Lionel a băgat mâna într-o ladă frigorifică de pe podea, a cotrobăit prin gheață și apoi a scos mâna de Bigfoot ținând o sticluță fosforescentă de bere, pe care i-a întins-o lui Emmett, scăldat în lumina de culoarea dovleacului. Își terminase șampania, așa că Lionel i-a luat sticla din mână și a aruncat-o într-o cutie mică pentru reciclare. Era o mișcare impecabil sincronizată, tipică personajului *impresionant* care era Lionel – cum a anticipat el faptul că Emmett avea să aibă în mână o sticlă goală, deși nu-l întâlnise niciodată, și cum era totuși responsabil și se asigura că sticla avea să fie reciclată. Fratele ei era de-a dreptul colosal de fantastic.

— Li, el e Emmett, a spus Tallie îmbrățișându-și fratele de talia blănoasă.

Lionel a îmbrățișat-o și el, strângând-o până ce ea a scos un mic țipăt. Și-a smuls masca, ținând-o apoi în mână ca un rege din Vechiul Testament care tocmai decapitase un trădător. Chipul lui frumos era puțin transpirat și zâmbitor.

— Emmett, sunt Lionel Clark, fratele mai mare al lui Lulah. Bine-ai venit în casa mea! Bine-ai venit! a repetat el luându-l în

brațe pe Emmett și bătându-l pe spate.

— Mă bucur să te cunosc, Lionel. Am auzit o mulțime de lucruri grozave despre tine, a zis Emmett.

— Păi, și eu la fel, fiindcă mama noastră m-a sunat azi și mi-a spus că a luat micul dejun cu voi doi. Și că îi curățai jgheaburile lui Lulah. Mulțumesc, Emmett! Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta, a zis el uitându-se la Tallie.

— Sigur, nicio problemă, a spus Emmett.

Tallie i-a dat ocol lui Lionel, mângâindu-i costumul.

— Așa-i că aduce a Chewbacca? a spus Lionel. Iar voi doi sunteți *Dosarele* X! Mișto! Arătați grozav amândoi. Eu m-am relaxat aici, lângă lada frigorifică, spionându-i pe cei care mă caută de nebuni.

— Să știi că, într-unul dintre dormitoarele tale de la etaj, o Clopoțică și un vârcolac și-o trag pe bune. Și e și Nico aici, a spus Tallie.

— Nico Tate? Sunteți… știi ce… bun așa, a spus Lionel.

Tallie a clătinat din cap, zâmbindu-i.

— Halloween fericit, corect?

— Halloween fericit! a spus și Tallie chicotind.

— Deci, ești din Clementine, Emmett?

— Da, a zis Emmett.

— Ei, îmi pare bine că ești aici. Mă bucur că ai atâta grijă de soră-mea, a spus el, prinzând capul lui Tallie sub braț, într-o încleștare blândă și dându-i o castană ușoară.

— Li, termină! Îmi strici Scully-ciunea!

Lionel i-a dat drumul, iar ea i-a tras un pumn în braț.

— Tata și Glory au venit? a întrebat Tallie înfoindu-și la loc părul.

— Îhî, mi-a dat tata mesaj. Ar trebui să fie pe aici pe undeva, a zis el. Să-mi ziceți dacă aveți nevoie de ceva. Simțiți-vă ca acasă!

Tallie și-a terminat șampania și Lionel i-a luat sticla din mână, apoi a băgat mâna în lada frigorifică și i-a dat o sticlă mică de bere de culoarea cuprului, de pe care șiroia apa.

— Vai, cât te iubesc! i-a spus ea.

— Și eu te iubesc, surioară!

Tallie și Emmett au luat-o pe coridorul lung cu lumini ce pulsau intermitent, ca o venă însângerată ce se îndepărta de inimă – fratele ei. S-a întors și l-a văzut trăgându-și pe cap masca de Bigfoot, ascunzându-se iar în costumul lui.

Emmett

(La parterul casei lui Lionel e o mică galerie de artă. Cei mai mulți oameni probabil că ar spune că e un coridor, dar e incredibil de spațios și are pereții tapetați cu tablouri înrămate. Două imense vaze Goldscheider încadrează ușa ca doi centurioni. Pe o masă, o sculptură aurie asemănătoare cu un Brâncuși își aruncă umbra pe lemnul lucios al podelei. Un Brâncuși a fost vândut recent la licitație cu peste 57 de milioane. Tot ce e în casă valorează o tonă de bani, banii se revarsă, efectiv, din fiecare lucru, precum cascada ce bolborosește sub fereastra imensă a livingului.)

Fiindcă își lăsase telefonul la Tallie, Emmett nu avea acces la e-mailuri, dar nu se gândea decât la ele. La ele se gândea și când l-a cunoscut pe Lionel la etaj. La ele se gândea și când i-a întâmpinat Zora. Emmett decisese pe loc că Lionel nu era vreun șmecher căcănar din lumea finanțelor ori vreun nesimțit. Era generos și bun, și deloc îngrijorat că locuința ori colecția lui de artă așa de scumpă puteau fi vandalizate de oameni beți, în costume complicate. Emmett îl plăcuse pe loc, iar Lionel și Tallie chiar păreau să prindă viață și să strălucească atunci când erau împreună.

Mâncarea de la petrecere era asigurată de o firmă de catering, dar invitații veniseră și ei cu o mulțime de prăjituri, fursecuri, plăcinte și fructe. Nu era tocmai o bacanală, cel puțin nu *încă*, dar atmosfera vibra electric, ca și cum orice se putea întâmpla. Totul era în exces: vinul, mâncarea, casa care creștea sub ochii lui Emmett de fiecare dată când se mișca prin interiorul ei vast, întins.

(Bucătăria e plină de oameni costumați, care intră și ies constant pe cele trei perechi de uși imense de sticlă care duc afară, la aer. Beau. Dansează. Socializează. Mănâncă. Petrecărețiibeau gin spumos cu felii de limetă de un verde-tropical. Ciocnesc cu whisky. Dau pe gât beri. Rotesc în mână paharele pline cu vin alb sau roșu luat din recipientele sferice cu vin, încearcă să culeagă cu gura merele ce plutesc în chiuvetă. O distribuție în perpetuă rotație, întinzând tentacule ca de caracatiță – brațe ce se întind după prăjituri cu

ciocolată și bezea, alune sărate, brânză cu mucegai și smochine. Mâini fără viață reanimate și mânate de dorință iar și iar, ca în Crearea lui Adam, *de pe tavanul Capelei Sixtine.)*

El și Tallie și-au umplut farfuriile cu aripioare picante și kebab cu ardei gras, carne de vită, roșii și ciuperci. Cartofi prăjiți, ardei jalapeño umpluți cu brânză și prăjiți, ardei dulci picanți. Măsline umplute cu brânză de capră, cu ierburi aromatice. Un bărbat cu pălărie galbenă și o găleată de cupru plină cu sticle de șampanie în brațe a trecut pe lângă ei, cu o maimuță capucin cu chip alb pe umăr. Maimuța a scos un țipăt, l-a privit în ochi pe Emmett și a deschis larg gura mică; Emmett a privit-o și el fix și a deschis și el gura.

— Salut, frate, a zis zâmbindu-i maimuței, care a dispărut în mulțime.

— Fir-ar să fie! Am uitat să-ți spun de Bărbatul cu Pălărie Galbenă și Curiosul George! E aici în fiecare an, a spus Tallie.

A început să râdă, cu mâna la gură, terminând de mestecat dumicatul, apoi a arătat către celălalt capăt al încăperii.

— Vreau să ți-i prezint pe tata și pe mama mea vitregă, a spus făcând cu mâna către cuplul care venea spre ei, costumat în Shaft și Foxy Brown.

— Bună, tati, a spus ea îmbrățișându-l. Glory, ce bine arăți!

— Mulțumesc, Tallie, a spus Glory și s-a dat un pas înapoi ca să facă o piruetă.

— Dragilor, el e prietenul meu, Emmett. Emmett, el e tatăl meu, Gus, și ea e mama mea vitregă, Glory, a spus Tallie împingându-l în față cu un ghiont.

Emmett i-a salutat, strângându-le mâna.

— Arătați minunat. Ar fi trebuit să se audă cântecul de generic din *Shaft* când ați pornit înspre noi, a zis el.

Gus a încuviințat râzând.

— Ți-e clar că asta îmi răsuna în minte, de aici și atitudinea.

— Voi cine sunteți? a întrebat Glory aplecându-se să vadă legitimația de FBI a lui Tallie. Aoleu, serialul cu extratereștri, care mă sperie pe mine, a zis ea, recunoscându-l. Mă ia groaza numai când aud muzica de pe generic.

— Eu sunt Scully; el e Mulder.

Emmett bea din sticla de bere aproape goală și nu îl deranja să converseze amabil cu familia lui Tallie. Ea era tare fericită și stătea de vorbă cu toată lumea. Le-a spus lui Gus și lui Glory de unde era și că venise în Louisville pentru Tallie, același lucru pe care i-l spusese dimineață lui Judith. Cu toate că era o minciună, nu îi mai *părea* așa. Acum nu-și mai putea imagina orașul ăsta fără Tallie, și nici nu voia. Gus și Glory i-au spus cum era să fii născut și crescut în Louisville și cât de mult le plăcea să călătorească. Se întorseseră recent din Grecia și făcuseră planuri să se ducă din nou în primăvara următoare.

— Unde e fiul meu? a întrebat Gus uitându-se în jur.

— E sus, costumat în Bigfoot, dar să nu-i spuneți că v-am zis, a spus Tallie.

— S-a făcut. Ne ducem să-l salutăm și o tăiem. Știi că sunt ciocârlie, a zis Glory.

Apoi a mângâiat-o pe Tallie pe obraz și a spus:

— *Tu* arăți superb. Și mi-a făcut plăcere să te cunosc, Emmett.

— Și mie să vă cunosc pe voi, a zis Emmett, apoi cei doi s-au îndepărtat.

***

El și Tallie și-au terminat sticluțele dolofane cu bere. Zora dansa pe terasă cu niște femei, pe un cântec de Tears for Fears care urla din boxele scoase afară, iar Tallie a ieșit să li se alăture. *Donnie Darko* se terminase și începuse din nou, rulând fără sunet pe ecranul de lângă piscină. Emmett văzuse filmul de multe ori, găsind o alinare ciudată în faptul că era amuzant, tulburător și foarte asemănător cu benzile desenate, toate în același timp. S-a apropiat mai mult de ușile ce dădeau afară și s-a aplecat să vadă ecranul. Drept în față, Tallie vorbea cu trei femei în rochii cu paiete – formația The Supremes. Rochiile lor captau lumina și o presărau apoi pe celelalte costume, aruncând-o în scântei fulgerătoare pe sticla ferestrei.

L-a zărit în depărtare pe Bigfoot, mergând singur cu pași egali, mari, aruncându-și umbra peste frunze, și apoi dispărând în pădure. Odată ce l-a pierdut din privire pe Lionel, Emmett și-

a concentrat din nou atenția asupra lui Tallie, care vorbea cu prietenele ei. Scully a lui, strălucind de încântare și ciugulind măsline lucioase de pe farfuria pe care o avea în mână. El și-a aranjat cravata și legitimația FBI și a mai luat o gură de mâncare. S-a uitat la ecran – Jake Gyllenhaal și Jena Malone într-o sală întunecată de cinema, alături de iepurele cu chip de metal. A aruncat o privire în casă, către canapeaua din living, și a văzut o femeie într-o rochie de un roșu intens, cu ochii închiși, căzută moale, ca un trandafir muribund. A privit-o atent, ca să se asigure că respira. Nu respira. Adrenalina lui Emmett a erupt ca lava fierbinte și el a pornit spre ea. Cum a ajuns acolo, femeia a deschis ochii. A sărit în picioare râzând tare și a arătat cu degetul către cineva din celălalt capăt al încăperii, fără să-i dea nicio atenție lui Emmett. În bucătărie, un balon a pocnit ca o împușcătură, speriindu-l din nou.

— Fir-ar a naibii de treabă! și-a spus Emmett.

A terminat ultima bucățică de mâncare și și-a dus farfuria în bucătărie, după care a ieșit afară și a rămas sprijinit de ușă.

— Salutare, a zis Lionel ieșind din casă și oprindu-se lângă Emmett, lăsându-și jos masca de Bigfoot.

Zora făcuse piruete până în cealaltă parte a terasei și dansa cu un grup de femei, toate costumate în zeițe grecești. Emmett i-a văzut pe pajiște pe Gandalf și hobbiții despre care îi povestise Tallie. Gandalf tropăia prin frunze, ridicându-și toiagul către cer, prefăcându-se că făcea o vrajă. Vreo doi hobbiți făceau roata.

— Casa ta e *pe bune* fantastică! a exclamat Emmett.

Tallie s-a uitat în direcția lor și el i-a zâmbit, spunându-i prin semne *sunt bine.*

— Mulțumesc. Știu, am exagerat. Dar nu m-am putut abține, a spus Lionel râzând încet.

Spre propria lui surprindere, Emmett s-a auzit râzând și s-a lăsat în voia sentimentului.

— Deci tu și Lulah… care e treaba? Mama spunea că faci niște ouă delicioase… și chifle la fel, a zis Lionel, lăsându-se în joacă spre Emmett, ciocnindu-i ușor umărul cu al lui.

— Nu am cunoscut în viața mea pe cineva ca sora ta.

Strălucește mai tare decât orice altceva, i-a spus Emmett lui Lionel, privindu-l în ochi.

Lionel tocmai termina o felie din tortul cu aromă de dovleac pe care i-l cumpărase Tallie. Era cu doar vreo cinci centimetri mai înalt decât Emmett, dar în costumul lui de Bigfoot părea să se înalțe mult deasupra lui.

— Unde v-ați cunoscut?

— În cafeneaua de pe strada Rose, a spus Emmett.

Avea să o pună la curent pe Tallie mai târziu. Cu toată trăncăneala ei, aceasta era o întrebare pe care Judith nu i-o pusese dimineață, la micul dejun.

— Am înțeles. E preferata ei.

Tallie a zburat pe lângă ei ca un fluture, de mână cu o femeie costumată în inorog. S-au oprit amândouă nu departe de Emmett și Lionel. Tallie și Inorogul și-au unduit șoldurile, dansând pe muzica New Wave ce se ridica și se risipea pe cerul nopții de octombrie, luminat de semilună. Luna pe care Emmett crezuse că nu avea să o mai vadă vreodată, blocată fie de beton, de nori, de ploaie, ori de viața lui ajunsă la sfârșit.

În celălalt capăt al terasei, un cerc restrâns de oameni au aprins un joint, iar vântul a adus mirosul până la ei. Mireasma plăcută de iarbă îi amintea de excursii cu cortul. De liceu și de copaci. De dureri de picioare și usturime de ochi, de nopți târzii la restaurantul de pe lac, lumina lunii pe luciul negru al apei. Toate lunile sub care trăise. I se părea un dar faptul că avea să vadă chipul care se tot schimba al lunii. A ridicat privirea spre ea de parcă o vedea pentru prima dată, în timp ce Lionel a început să vorbească despre o afacere în care investise, undeva în centru, lângă cafenea.

Când Emmett a observat că Tallie se uita din nou la el, i-a făcut cu ochiul. Știa că se prefăceau; nu uitase. Când erau la etajul doi, i se păruse că cineva i-a rostit numele real și sângele i-a năvălit în obraji. Un tip în costum de Han Solo îl privea insistent în bucătărie și și l-a imaginat arătându-l cu degetul și întrebându-l ce căuta acolo. Dar Tallie *aproape* că îl făcea să creadă că prefăcătoria lor era reală. Flirta ca niciodată și nu prea stătea lângă el mai mult de 30 de secunde fără să-l atingă ori să-l

ia de mână. A privit-o dansând, cu cruciulița lui la gât.

A început „Dancing Queen" a celor de la ABBA și Lionel a răcnit:

— Ăsta e pentru tine, Lulah!

Apoi s-a întors spre Emmett și a adăugat:

— Știi că e piesa ei.

Tallie – regina dansului – i-a trimis o bezea lui Lionel.

— Poate acolo te-am văzut… la cafeneaua de pe Rose. Știu sigur că te-am mai văzut *undeva,* a spus Lionel.

— Și tu îmi pari cunoscut, a mințit Emmett.

A așteptat o clipă, apoi l-a întrebat pe Lionel despre casă. În ce an fusese construită, cât duraseră lucrările. Spre ușurarea lui, Lionel s-a lansat în detalii. Emmett și-a scos o țigară din buzunarul interior al hainei, i-a oferit una și lui Lionel, iar acesta a acceptat-o. Le-au aprins și au fumat. Sprijinit de perete, Emmett a privit-o pe Tallie dansând pe Pet Shop Boys, Donna Summer și Oingo Boingo. Zora a apărut din nou cu celelalte zeițe și Tallie a dispărut undeva în mijlocul lor. Oamenii se opreau să stea de vorbă cu Lionel, să-i comenteze costumul. Îl întrebau și pe Emmett în cine era costumat, apoi îi vedeau legitimația din *Dosarele X.* Un tip n-a zis nimic, doar a trecut pe lângă el fluierând primele șase note ale straniei melodii de generic a serialului. Lionel l-a mai prezentat câtorva veri de-ai lui și de-ai lui Tallie, optând de obicei să-l numească *iubitul* lui Tallie, la care Emmett se mulțumea să zâmbească.

(Lionel e atrăgător, fermecător și are un umor nebun. E foarte posibil să fie bărbatul cel mai încrezător în sine de pe planetă, de parcă nu a auzit niciodată cuvântul nu. *Nici măcar o dată.)*

— Joel era prietenul meu. Eu le-am făcut cunoștință. Așa că încă mă mai simt oarecum vinovat pentru ce s-a întâmplat, a spus Lionel când au rămas singuri.

Emmett ar fi putut să-l lase cu gura căscată și să repete ce îi mărturisise Joel în e-mail, în schimb doar a clipit. A dat din cap.

— Ei bine, are numai cuvinte de laudă despre tine. E mândră de tine. Nu e vina ta că Joel e un bou.

Lionel a început să râdă.

— Mă bucur că a început iar să iasă în lume. Mă bucur că te-a

adus cu ea în seara asta. Atracția dintre voi e mai mult decât evidentă.

— Sunt nebun după ea, a spus Emmett, zărind-o pe Tallie prin mulțime.

Când s-a îndreptat spre el, „Don't Dream It's Over" de la Crowded House se înălța din boxe, lent, amețitor. Când a ajuns la el, și-a aruncat capul pe spate și a întins mâna, trăgându-l spre ea. Au mers pe marginea piscinei, unde dansa toată lumea. Când Emmett s-a uitat din nou la Lionel, acesta și-a ridicat farfuria spre ei, ca într-un toast.

— Îmi place de nu mai pot cântecul ăsta, a zis Tallie, aruncându-și brațele de gâtul lui.

— I-am spus fratelui tău că ne-am cunoscut la cafenea, i-a șoptit Emmett la ureche.

— Bravo! i-a șoptit și ea tot la ureche. Cum te simți?

— Bine, a zis el, cu brațele pe mijlocul ei.

— Apropo, și Inorogul a zis că-i pari cunoscut. I-am spus că multă lume îți zice asta. Va trebui să scotocim pe internet ca s-o găsim pe faimoasa ta dublură.

Tallie a băgat mâna în buzunarul interior al hainei lui, și-a scos luciul de buze, s-a dat cu el și l-a pus la loc, de unde îl luase. S-au privit, cu chipurile despărțite doar de o respirație, iar muzica albastră ca noaptea se înălța și se revărsa peste stele. Emmett și-a dorit să se deschidă cerul și să-i ia la el.

— Ești foarte atrăgător, a spus ea.

— Tu ești electrizant de frumoasă. Ești trăsnet.

— Dragul de Emmett, a spus ea.

Emmett. Trebuia să-i spună adevărul.

— Tallie…

Văzduhul a pocnit deasupra lor; o rachetă a străbătut cerul. Tallie a tresărit și s-a uitat în sus. După un prim moment de sperietură, Emmett s-a relaxat la vederea candelabrului din sclipici înflorit pe fundalul negru. Artificii. Și poate că s-a întâmplat deodată totul. Poate că s-a aplecat spre ea. Ori se ridicase ea pe vârfuri? La început, sărutul a fost cast, drăgălaș, ca de preșcolari. Făcea asta parte din prefăcătorie? Dar când Emmett a tras-o mai aproape, muzica s-a auzit mai tare. Sărutul

a luat amploare. Sărutul lor – surprinzătoare vâlvătaie întunecată, ca un giuvaier înfășurat în catifea. Sărutul lor – o versiune reală, mai bună, a sărutului lui Klimt. Emmett a întredeschis buzele ca s-o lase să intre, ținând-o de talie și apăsându-i tare trupul de al lui. El s-a desprins, a întors capul, apoi și-a pus gura pe a ei până ce ea s-a oprit și l-a privit mușcându-și buza de jos.

S-au sărutat iar; gura ei era o băutură tare, sprințară și dulce. De când nu mai sărutase o femeie? Cu buzele lipite de ale ei, a simțit că dorința îi întuneca mințile. Inima lui, numai emoții și Halloween: *Coșmarul* lui Fuseli. *Necredința lui Toma* de Caravaggio. Dacă avea să se simtă așa tot restul vieții? Oare puteau încremeni timpul, sărutându-se o eternitate? Dacă se opreau doar când îi bătea cineva pe umăr ca să le spună că răsărise soarele? Cum reușise să se convingă că Dumnezeu îl dăduse uitării, când o îmbrățișa și o săruta pe Tallie – dovadă că speranța exista?

Tallie i-a cuprins ceafa cu palma, trecându-și delicat degetele prin părul lui, care-i cădea pe gât. Trupul lui ardea ca artificiile de deasupra lor. Ca o stea. Și se temea că avea să se transforme, *puf!*, într-un norișor de fum și să dispară dacă ea avea să se oprească.

Te rog, nu te opri! Adio! Îmi iau zborul spre lună!

Când s-a terminat focul de artificii, mulțimea de afară a izbucnit în urale și aplauze. Emmett a auzit-o pe Zora strigând să intre toată lumea în casă, la concursul de costume, și a simțit cum mulțimea de petrecăreți înghesuiți unul în altul se punea în mișcare. Tallie l-a sărutat și l-a sărutat și l-a sărutat cu gura ei lacomă, cu gust de șampanie. Emmett i-a răspuns la sărutări cu aceeași fervoare – ca un om aflat în ultima zi de viață – și s-a oprit când în bezna de sub pleoapele lui închise a scânteiat o stranie rafală de lumină.

Pe terasa aproape goală, doar Emmett, Tallie și Lionel, în conjuncție, *aliniați ca niște corpuri cerești în timpul unei eclipse.* Lionel, aflat la cel puțin șase metri distanță, stătea singur, în costumul lui de Bigfoot, cu masca pe cap. Lionel, mult prea departe de piscină, mult prea aproape de pălălaia din vatra

focului. Lionel, cu partea dreaptă a trupului cuprinsă violent de flăcări. Lionel, mistuit de o flacără de un portocaliu-arzător. Lionel, Lionel, arzând orbitor.

Partea a patra
Duminică

Tallie

Emmett și-a pus ferm palma pe umărul lui Tallie și a împins-o deoparte. Expresia îngrijorată de pe chipul lui a făcut-o să se întoarcă la timp, ca să-l vadă traversând în goană terasa și scoțându-și haina. Cu încetinitorul. Flăcări vulcanice, înflorind. Pe repede înainte. Emmett – cu iuțeală – a lovit cu talpa piciorul lui Lionel, trântindu-l departe de vatra focului, apoi s-a aruncat peste el și i-a înfășurat corpul în haina lui. Lionel. Lionel ardea.

Emmett era peste el cu totul, bătând cu putere flăcările ca să le stingă. S-au rostogolit împreună. Ha! Puseseră la cale chestia asta cât ea dansa cu prietenele. Era o farsă, parte din costumația lui Lionel. Anul trecut fusese Houdini și bazinul cu apă. Anul ăsta, Bigfoot în flăcări. Felicitări, băieți!

Nu mai erau singuri pe terasă. Persoane costumate erau adunate în pâlcuri în jurul focului, unde era și ea, fără să știe cum ajunsese acolo. Un bărbat îmbrăcat ca un hipiot a făcut cu degetele semnul păcii și a spus că petrecerea asta e totală. A râs, iar hipiota de lângă el a scos un chiot și a început și ea să râdă.

— Asta e la pachet cu costumu'? a îngăimat cineva.

Paharul din mâna Zorei a căzut pe piatră, iar ea a trecut prin mulțime ca un fulger alb și a căzut în genunchi lângă Emmett și Lionel. Emmett îi trăsese afară masca intactă lui Lionel, își scosese cuțitul și tăia cu grijă bucăți din țesătura blănoasă, îndepărtându-le de pe trupul lui Lionel. Sunetele care ieșeau din gura lui Lionel erau de-a dreptul animalice. Viscerale. Oribile.

Nu era o farsă.

Gura lui Tallie s-a căscat într-un nesfârșit țipăt mut, văzându-l pe Emmett cum îi ridica foarte atent picioarele lui Lionel și le întindea pe lângă o jardinieră din beton, pe care o răsturnase. Și-a apropiat chipul de al lui Lionel și a început să-i vorbească.

— Am sunat la 911! a strigat cineva.

— Hei, Lionel? Lionel, uită-te la mine! Ești teafăr. Totul va fi bine. Salvarea e pe drum, a spus Emmett.

Zora plângea și țipa.

— Doamne ferește! Lionel! N-ar trebui să i-l scoatem de tot?

— Nu. Am putea să-i facem mai rău acolo unde e ars. Tai de pe el părțile nearse, ca să-l răcoresc. Să-i lăsăm pe ei să se ocupe mai departe. Important e acum să ne păstrăm calmul. Ce a fost mai înspăimântător a trecut, a zis Emmett, netulburat.

— Ce pot să fac? Cum pot să vă ajut? a întrebat un bărbat în costum de albină, aplecându-se spre ei.

— În regulă. Du-te în stradă și îndrumă ambulanța până aici, i-a spus Tallie, vorbind pentru prima dată după toate cele întâmplate.

Albina și-a azvârlit în frunziș antenele cu arcuri și a rupt-o la fugă. Fierbințeala șfichiuia prin aerul răcoros. Cineva a aruncat pe focul din vatră o găleată cu apă din piscină, apoi încă una, până ce în sfârșit s-a stins. Părul de pe ceafa lui Tallie era ud leoarcă și rece.

— Li, ești teafăr? a întrebat Zora, în genunchi.

Emmett a atins-o pe umăr.

— O să se facă bine.

— Dar tu, *tu* ești teafăr? l-a întrebat ea.

Emmett a încuviințat din cap.

Lionel trăgea aer printre dinți și gemea, bâiguind incoerent. Emmett i-a atins fața și i-a vorbit pe un ton măsurat, liniștitor, ca unui copil mic. Lui Tallie îi era frică să se mai uite la corpul lui; simțea mirosul de carne arsă. S-a așezat lângă el și a început să imite vorbele și mișcările lui Emmett. Cu privirea fixată numai pe chipul lui Lionel, vorbea cu el, asigurându-l că salvarea era pe drum. I-a spus cât de mult îl iubea și că avea să se facă bine. Cel mai bun prieten al lui Lionel, Ben, era lângă el și făcea același lucru, până când o sirenă a spintecat aerul și lumini roșii rotitoare au brăzdat amețitor marea de copaci ce înconjura casa.

— Hei, Li! Li, uită-te la mine, frate! A venit deja salvarea, iar Dumnezeu e mare. Nu o să permită să mai pățești nimic rău. Gata, s-a terminat. O să fim aici, cu tine, a spus Emmett.

— Li, o să fie bine. Nu te mișca. Numai nu te mișca, da? a spus Tallie, repetând cuvintele ca pe un descântec.

Zora a făcut și ea la fel. Emmett și-a lipit palma de pieptul lui Lionel și și-a apropiat buzele de urechea lui. Tallie a urmărit cum gura lui Emmett se mișca, șoptind ceva. Lionel a icnit, a

inspirat profund printre dinți, apoi a expirat hohotind. Tallie nu-și mai văzuse fratele plângând de când erau mici. Plânsul lui Lionel a speriat-o mai mult decât orice altceva. Îngenuncheată în frunze, lângă Emmett, Tallie s-a cutremurat. Probabil că pământul de sub picioarele lor ieșise de pe axă.

— A venit salvarea, Li. A venit salvarea, i-a spus ea.

Oare dădea ușor din cap?

— Nu te mișca!

— Stai liniștit, a zis Emmett.

— Li, a spus Zora printre lacrimi.

Cu excepția plânsetelor și a șoaptelor respectuoase, mulțimea costumată era acum tăcută. Cineva oprise muzica. Apa luminiscentă lingea marginile piscinei, ticăind ritmic, ca un ceas care încetinea. Ecranul a pâlpâit și s-a făcut albastru.

— Dumnezeule mare, te rog, te rog, te rog, salvează-l! s-a rugat Tallie cu voce tare, ridicându-se când paramedicii au desfăcut zăngănind targa, care a troncănit apoi prin frunze, prin gazonul întunecat și în sfârșit pe piatră.

***

Ajunși la mașină, Tallie și-a scos telefonul din poșeta aflată în portbagaj și i-a sunat pe părinți, le-a spus ce se întâmplase și la ce spital îl ducea ambulanța, pe care o urmau și ei. Emmett conducea. Tallie îi luase fața în mâini și îl obligase să o privească lung în ochi, ca să se asigure fără urmă de îndoială că era în stare să conducă.

— N-am nimic, Tallie. Tallie, sunt OK, spusese el lărgindu-și nodul la cravată și scoțându-și-o.

O aruncase pe bancheta din spate, apoi pornise motorul și băgase în marșarier. Fratele și sora Zorei rămâneau să supravegheze casa. Invitații care puteau să conducă se înghesuiseră în mașini și dispăruseră în noapte. Cei prea beți au rămas să bântuie prin casă, năuci. Lumea era iar foarte zgomotoasă – motoare și portiere trântite și cauciucuri fâșâind pe asfaltul ud –, iar aerul încă vibra din pricina schimbării bruște de stare. Au urmat ambulanța pe strada pe care locuia

Lionel, luând-o apoi pe drumul principal și urcând în viteză rampa către autostradă.

— Chiar crezi că o să se facă bine? a întrebat Tallie.

Tremura. Începuse când Lionel luase foc și nu se mai oprise.

— Da, a spus el calm, dând din cap,

— Ai… ai intrat *pe loc* în acțiune. De unde ai știut ce să faci?

— E important să pui persoana la pământ. Impulsul nostru natural e să rămânem în picioare sau să fugim, ceea ce înrăutățește lucrurile.

— Vai de capul meu! Mulțumesc, a spus Tallie. Cum îți sunt mâinile?

I-a luat mâna dreaptă și a întors-o cu palma în sus. Emmett a făcut o grimasă și și-a pus-o la loc pe volan. Ea a simțit pe limbă izul de foc captiv în hainele lui.

— Aproape că am ajuns. O să se facă bine. O să fie bine.

***

La spital, Zora era cu Lionel și restul erau în sala de așteptare. Părinții și mama vitregă a lui Tallie au intrat în același timp pe ușile automate.

— E Zora cu el, a spus Tallie îndreptându-se spre ei.

— Dar era conștient? Vorbea? a întrebat tatăl ei.

El și Glory veniseră îmbrăcați în treninguri, pantofi sport cu talpă scârțâitoare și trenciuri.

— A vorbit cu Emmett imediat după ce s-a întâmplat. Emmett l-a învelit cu haina lui și l-a pus la pământ. A stins focul, a spus Tallie arătând spre Emmett, care stătea pe un scaun de lângă perete.

Era aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu mâinile rănite curbate în formă de *c*, întinse în față. Tallie îl implorase să lase un doctor să-l vadă, dar el refuzase. Palmele lui erau carne vie, roșie. Tallie se dusese peste drum, la farmacia non-stop și cumpărase aloe vera, unguent cu antibiotic și tifon. Și apoi îl convinsese să o lase pe ea să-i îngrijească și să-i bandajeze mâinile, cât așteptau.

— Deci Lionel e teafăr? Emmett a pățit ceva? A mai fost

cineva rănit? a întrebat mama ei, mestecându-și cu furie guma cu nicotină.

— Așteptăm să aflăm mai multe. Toți ceilalți sunt teferi, a spus Tallie.

Părinții ei și Glory au urmat-o până la scaunul pe care stătea Emmett.

— De când e cu doctorii? a întrebat mama ei, ignorând-o pe Glory, care deschisese gura să spună ceva.

— Suntem aici de 20 de minute, a lămurit-o Tallie.

— O să fie bine, a spus Glory încrezătoare.

Tatăl lui Tallie a mângâiat-o cu palma pe spate, iar Judith s-a întors spre Tallie și și-a dat ochii peste cap.

Ca și cum nu era destul de rău că se aflau în spital, mai trebuia să facă și pe arbitrul între mama ei și Glory, în condițiile în care Glory nici măcar nu lua parte la confruntare. Tallie s-a așezat între ele, lăsându-l pe Emmett la margine, lângă mama ei, care acum vorbea cu el, spunându-i că era un erou.

— Nu, doamnă.

Emmett a clătinat din cap, având în ochi expresia aceea goală, ca pe pod.

— Mamă? a spus Tallie sperând să o reducă la tăcere.

Emmett își suflecase mânecile, scoțând la iveală pete roz-aprins pe antebrațe. Tallie l-a întrebat dacă voia ceva pentru ele. Pansament, aloe? El a clătinat din cap.

— Seara asta m-a făcut să mă apuc iar de fumat. Mă întorc, a spus mama ei, ridicându-se și luându-și poșeta.

Tallie a privit-o ieșind pe ușile automate. În sala de așteptare erau câțiva oameni în costume. Un băiețel costumat în Omul Păianjen își ținea la piept brațul ce părea rupt, iar o fetiță în costum de banană dormea cu capul pe umărul mamei ei. Un bărbat îmbrăcat în urs polar frunzărea o revistă, cu capul ursului pe scaunul de alături.

Tatăl lui Tallie s-a aplecat în față și i-a atins genunchiul.

— Sunt sigur că o să se facă bine. E puternic, a spus el. Și vreau să-ți mulțumesc, Emmett. Pentru că l-ai ajutat.

— Nu e nevoie să-mi mulțumiți, domnule Clark.

Pe televizoarele din sala de așteptare era difuzat un episod

din *Lege și ordine: Brigada specială* pe care Tallie îl mai văzuse de o mie de ori. Glory și-a scos din geantă lucrul de mână, iar Tallie a întrebat-o ce croșeta. Îi distrăgea atenția, într-un mod plăcut. A ascultat-o pe Glory, care vorbea despre modelul cu picioruțe pe care îl folosea, despre cum găsise o ofertă la fir de bumbac, așa că nu-l mai comandase de unde îl lua de obicei. Detaliile îi amorțeau creierul și asta îi crea o stare de confort. Ben s-a așezat pe scaunele din fața lor, tot în costumul de Lebron James, cu brațul pe după umerii femeii-bufniță de la petrecere. Lângă ei ședeau Popeye și Olive Oyl, prieteni de-ai lui Lionel și ai Zorei.

***

— *Lieve schat*, cum te simți? a întrebat Nico când și-a făcut apariția, la scurt timp după părinții lui Tallie.

Renunțase la haină și la bolțurile însângerate, dar încă avea fața galben-verzuie. Îmbrăcat cu tricoul cu NUMELE MONSTRULUI NU E FRANKENSTEIN, rămăsese în picioare, scărpinându-se în cap.

— Li e bine?

Tallie l-a îmbrățișat și i-a spus ce știa.

— Fluturi, a spus Nico încet, încruntându-se.

A sunat ca *flituri* și o spunea deseori în loc de *futu-i,* fiindcă toată copilăria o auzise pe mama lui olandeză spunând așa. Umerii lui Nico s-au prăbușit și a expirat prelung. S-a uitat la Emmett.

— Dar *el* cum se simte?

— S-a ars puțin la mâini, a spus ea.

Emmett stătea cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși.

— Iubitul tău? a întrebat-o Nico la ureche.

— E prietenul meu… un prieten nou, a spus Tallie, gândindu-se la sărut.

O demență. Cum de se întâmplase totul așa de repede?

— Păi, vrei să stau cu tine? Ai nevoie de ceva? Ai mâncat? Pot să-ți aduc ceva. Unde e Aisha? a întrebat Nico uitându-se în jur, de parcă ea avea să apară, auzindu-și numele.

— La lacul Tahoe. Se întoarce mâine. Azi, a spus Tallie,

dându-și seama că era duminică. Sunt OK. O să-mi iau ceva de mâncare. Mulțumesc. Îți dau eu un mesaj mai târziu.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Du-te și te culcă, a spus ea îmbrățișându-l. Și-a luat rămas-bun, Nico i-a cuprins fața în palme, a sărutat-o pe frunte și a plecat.

***

Tallie s-a așezat tăcută lângă Emmett, ca să nu-l deranjeze în caz că dormea. A închis ochii, și-a scos pantofii și și-a sprijinit capul de perete. Oare Lionel mai trăia? A deschis ochii cuprinsă de panică și s-a uitat la Emmett, neclintit lângă ea. A aruncat o privire la televizor, apoi privirea ei și-a pierdut concentrarea, având nevoie de un efort de voință ca să vadă iar cu claritate tapetul de pe perete. Așa decurgeau lucrurile? Familia îngrijorată, dar precaut optimistă, aștepta în scaunele acelea până ce doctorul sau chirurgul a ieșit pe ușile secției, cu o expresie îndurerată, care-i avertiza că… veștile erau proaste? Tallie a închis iar ochii și a încercat să se concentreze asupra propriei respirații ca să-și liniștească stomacul tulburat ca de rău de mare. Lionel nu putea să moară. Lionel nu avea să moară. Dar dacă murea Lionel? Sărmana Zora! Sărmanul River! Părinții ei, prietenii lui. Toți. Oamenii mureau din așa ceva. Accidentele stupide omorau mai mulți oameni decât își dorea Tallie să știe. Vieți curmate într-o fracțiune de secundă, neașteptate ultime bătăi de inimă se petreceau în fiecare clipă înfricoșătoare.

Lionel era la New York când avusese loc atentatul de pe 11 septembrie, iar în acele trei ore cât Tallie nu reușise să dea de el la telefon, în mintea ei luase parte la înmormântarea lui. Și cu câțiva ani în urmă, Lionel avusese un accident de snowmobil în timpul unei delegații la Green Bay. Judith o sunase pe Tallie și-i spusese „Lionel e rănit”, iar mintea lui Tallie a mers până la capăt și l-a îngropat în pământ, înainte ca mama ei să apuce să-i spună că avea doar o mică fractură la încheietura mâinii. Gândul de a-și pierde fratele mai mare era devastator. Cum și-ar mai putea continua oricare dintre ei viața fără Lionel? Plângea

iar, încercând fără succes să-și ascundă lacrimile, și le-a făcut semn cu mâna tatălui ei și lui Glory să nu se apropie, ca să nu se agite în jurul ei. Și-a lăsat capul în mâini. S-a cutremurat. A simțit pe spate palma caldă a lui Emmett și, pe lângă anunțul că Lionel era teafăr, era singurul lucru din lume de care avea nevoie în acel moment.

A plâns în continuare în voie, și-a tras sufletul și și-a sprijinit iar capul de perete. Oare avea să adoarmă? Adormise? Nu știa prea bine cât timp trecuse, când a deschis ochii auzind zgomotul înfricoșător al ușilor.

Emmett s-a ridicat. Tallie a sărit în picioare și s-a sprijinit de peretele rece ca să contracareze amețeala dată de trecerea instantanee de la somn la trezie. Tatăl ei și Glory s-au foit în scaune, făcându-le să scârțâie. Au privit amuțiți cum Zora a intrat tulburată în sala de așteptare în costumul ei de Atena, plutind parcă eteric peste podea datorită rochiei albe – o apariție fantomatică ce putea fi un semn că Lionel nu supraviețuise.

Când deveniseră zidurile lichide?

Tallie s-a uitat la tatăl ei și la Glory. Unde era mama ei? Chiar avea de gând să piardă veștile? Trebuia să fie dracului aici. Tallie a întâlnit privirea Zorei.

— Lionel e… bine. Sau, mă rog, o să fie. Dar abia peste câteva ore o să fie în salonul lui. Deci, zău, ar trebui să mergeți cu toții să vă schimbați, să vă odihniți și să vă întoarceți puțin mai târziu, le-a spus ea. Și-ți mulțumesc că l-ai salvat, Emmett. Eu nu eram acolo, dar mi-a spus cineva ce-ai făcut, a zis Zora ducându-se la el și strângându-l tare în brațe.

— E conștient? Vorbește? E teafăr? a copleșit-o Tallie cu întrebări.

Nici nu mai ținea minte ultima dată când plânsese de fericire. Emmett a luat-o pe după umeri. Tatăl ei și Glory s-au alăturat cercului în care stăteau și au răsuflat ușurați la auzul veștilor pe care le dăduse Zora.

— Acum doarme din cauza medicamentelor. Avea dureri groaznice. Asta m-a speriat de moarte, a spus Zora plângând și ea.

Mama ei s-a întors de afară învăluită într-un nor înmiresmat

de fum. Furia pe care o simțise Tallie față de mama ei când crezuse că avea să rateze un anunț cumplit despre Lionel s-a topit. *Lionel era OK.*

Mama ei s-a apropiat de Zora, care a repetat veștile.

Lionel era OK.

— Eu rămân. Vreți ceva de mâncare? De băut? Mă duc jos să iau, a spus mama ei.

— Poți să-mi aduci niște sărățele? Și un ceai? a rugat-o Zora.

Le-a spus că își sunase părinții și că River dormea liniștit la ei acasă.

— Cât e ceasul?

— Aproape două, a spus Emmett uitându-se la ceasul de pe perete.

Tallie a tresărit brusc – întotdeauna avea senzația că în toiul nopții era o versiune jupuită a ei, toată numai carne vie și nervi descătușați.

— În noaptea asta ar trebui să dăm ceasurile înapoi cu o oră, a bolborosit ea, amintindu-și.

Totul era întins și vâscos, precum caramelul. Nici timpul nu mai avea vreo noimă.

— Vă rog, duceți-vă să vă odihniți puțin, a spus Zora.

Tatăl ei și Glory au spus că se duc după cafea, la localul de peste stradă.

— Se uită la tine de parcă e îndrăgostit, i-a spus lui Tallie mama ei când a îmbrățișat-o.

— Cine, Nico? a șoptit Tallie.

Mama ei îl plăcuse întotdeauna pe Nico, dar era afară la fumat când trecuse el pe acolo. Nu îl văzuse.

— Nu, a spus mama ei.

După ce s-a desprins din îmbrățișare, a făcut semn cu capul către Emmett.

— Ajunge. Pe curând, mamă, a spus Tallie, după care Judith s-a îndepărtat pe coridor.

— Ne întoarcem. Imediat. Așa să-i spui lui Lionel. Spune-i că îl iubim, i-a zis Tallie Zorei, îmbrățișând-o.

— Îi spun, a promis Zora. Te iubește. Te iubește enorm. Vreau să zic că nici nu îți vine *să crezi* cât de mult își poate iubi un tip

surioara mai mică, i-a spus ea lui Emmett.

— *Și eu* îl iubesc enorm. Nu știu ce m-aș face fără el, a spus Tallie ștergându-se la ochi, după care a inspirat adânc, cu sughițuri. Și te rog să mă suni dacă mama devine insuportabilă, a adăugat în șoaptă.

— Promit să te sun, a zis Zora. Ne vedem curând.

***

Ajunși acasă la ea, Emmett și Tallie s-au oprit pe hol, în fața băii.

— Poftim – nu vreau să-l pierd. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să-l port, a spus ea ducând mâinile la ceafă și desfăcând lănțișorul.

Emmett își descheia nasturii de la cămașă.

— Stai să te ajut. Serios, ar trebui să-ți protejezi mâinile. Poate că ar trebui să iei și un ibuprofen. E bun pentru arsuri? E bun pentru orice fel de durere, nu? a spus ea.

S-a dus în spatele lui și i-a prins lănțișorul la gât. Apoi a venit în fața lui și a început să-i descheie cămașa, în timp ce el stătea cu brațele moi pe lângă corp. Mirosul de fum pe care îl emana era așa de puternic, că ar fi putut declanșa o alarmă.

— N-am nimic la mâini. Sunt doar puțin sensibile.

— Emmett, mă lași, te rog, să fac asta? a spus ea nemaiputându-și stăpâni iritarea.

Își aranjase să fie liberă în weekend ca să aibă grijă de ea și ajunsese să aibă grijă de toți cei din jur. Din nou! Era obosită. Groaznic de obosită.

— Da. Te las.

Cu ochii în lacrimi, Tallie îi descheia nasture cu nasture, în timp ce el stătea tăcut, nemișcat, cu spatele lipit de-acum de perete. Pisicile ei erau cu ei în hol, clipind din ochii mijiți, deranjate de lumină.

— Fir-ar a *naibii* să fie de treabă, cât poți fi de încăpățânat! a spus ea.

Flămândă, epuizată, îngrijorată. I-a prins bine să vorbească urât, să se mai elibereze.

— Știu că sunt, a zis el dând din cap.

— E al dracului de *enervant.*

— Știu că e, dar îmi place când ești autoritară cu mine.

I-a scos cu grijă brațul stâng din mânecă, l-a întors ușurel, apoi i-a tras cămașa cu totul de pe brațul drept.

Iar când a ajuns cu fața la ea, în tricoul lui alb, a apucat poalele și i-a scos tricoul pe cap. Încet. Avea pielea trandafirie ca ușor arsă de soare. Odată rămas fără tricou – cu nimic în afară de cruciulița de aur de la gât –, s-a lipit delicat de pieptul lui gol și l-a sărutat, inhalând profund. A tras și el adânc aer în piept. Mâinile lui bandajate i-au cuprins fața, cu bandajele ca niște pene.

— N-am apucat să vorbim despre sărutări, a spus ea, sărutându-l și retrăgându-se.

Emmett o săruta pe gât fără să spună nimic.

— Și știu că e derutant, fiindcă e duminică. Acum e, oficial, duminică și tu pleci azi. Și ceva nu e în regulă cu tine, știu sigur. O mulțime de lucruri pe care nu mi le spui… te închizi în tine și nu reușesc să le scot la iveală și abia dacă ne cunoaștem. Când frate-meu *a luat foc,* tu nici n-ai clipit! a spus ea cu ochii închiși și capul dat pe spate, în timp ce Emmett continua să o sărute pe gât și pe lobul urechii.

— Pot să fac asta? a întrebat înainte să o sărute mai pătimaș pe gură.

Ea a încuviințat din cap.

— Pot să fac asta? a întrebat el deschizând fermoarul fustei ei.

Ea a spus da.

— Pot să fac asta? a întrebat el, lăsându-se în genunchi în fața ei și trăgându-i fusta în jos.

În semn de aprobare, și-a scos un picior învelit în ciorap negru din fusta adunată în jurul gleznelor.

— Pot să fac asta? a întrebat el ridicând privirea spre ea. Spune că da.

— Și mie îmi place când ești autoritar cu mine.

— Așa, bravo!

A tras de fâșia de dantelă dintre picioarele ei, dând-o într-o parte. Dantela neagră pe care n-o mai purtase de când plecase

Joel; dantela care se asorta cu marginea ciorapilor ei prinși în portjartier. Când i-a spus *da* lui Emmett, Tallie a auzit în mintea ei *lieve schat* și pe *Nico, Nico, Nico* spunându-i că Joel nu deținea singura sculă din lume. Și Emmett avea una; normal că avea. Acest Emmett Aaron Baker, îngenuncheat în fața ei de parcă era zeiță, i-a luat piciorul și l-a pus pe umărul lui.

Emmett

(Pe patul lui Tallie, două perne decorative flocoase, o pernă lungă, mare, o pătură tricotată, peste o pilotă de culoarea untului. Pe noptieră: ochelarii, o veioză joasă, două clame de păr, un elastic negru de păr, un tub turtit de cremă de mâini, un pahar gol, Mythology: Timeless Tales of Gods and Heroes *de Edith Hamilton. Pe măsuța de toaletă: două lumânări, un tub mic de balsam de buze, trandafiri uscați într-o sticlă subțire, o farfurioară de sticlă opacă, verde-palid, plină de cercei, coliere fine atârnate de gâtul lung al veiozei, o fâșie cu poze alb-negru cu ea și Nico Tate, făcute într-o cabină automată, sticle de parfum – rotunde, pătrate, dreptunghiulare.)*

Tallie era așezată pe pat, în lenjeria ei neagră de dantelă, și îi descheia pantalonii. Senzația de intimitate a prezenței lui în dormitorul ei îi invada venele, ca un torent. Un altar al feminității, tumultuos și copleșitor, ca un gigantic puf roz pentru pudră pe cale să-i cadă în cap, lăsându-l fără cunoștință. Deasupra veiozei de pe noptieră: *L'Origine du monde,* al lui Courbet, și *Frau bei der Selbstbefriedigung,* al lui Klimt.

— Tu ești acolo? a întrebat Emmett privind ilustratele erotice, apoi privind-o pe ea cu o sprânceană ridicată.

— *Am fost* aseară… și… mă gândeam la tine, a spus ea, căzând pe spate și acoperindu-și fața cu mâinile, înăbușindu-și aproape de tot ultimele cuvinte.

— Cât eu eram… pe canapea? a întrebat el, rămas fără pantaloni.

Emmett își ținuse gândurile prizoniere, nedându-și voie nicio clipă să și-o imagineze pe Tallie având fantezii erotice cu el, punând lacăt propriilor lui fantezii cu ea înainte să apuce să iasă prea mult la iveală. Când i-a spus că s-a atins gândindu-se la el, i-a provocat o ditamai ruptură orbitoare în continuumul spațiu-timp. Vântul urla în adâncurile sufletului lui, în bezna înghețată. Fulgere luminau în tenebre. S-a întins lângă ea în chiloți și fiecare celulă a trupului său pulsa.

— Vai, nu pot să cred că ți-am spus, a zis ea cu fața acoperită în continuare cu palmele. Nu sunt în apele mele. Mă port ca o

străină. E din cauza nopții ăsteia… a weekendului ăstuia… totul mă face să-mi pierd mințile.

— Acum *tu* te depersonalizezi. Nu ți-ai pierdut mințile.

Și-a pus palmele dureroase pe abdomenul gol.

— Și ce altceva mai crezi tu despre mine? a întrebat ea.

Se uitau țintă în tavan – spumă de albuș și zahăr.

— M-am abținut să mă gândesc la foarte multe lucruri. Dar acum, după tot ce mi-ai spus și după tot ce s-a întâmplat pe hol, mă gândesc la… alte lucruri, a spus el, schimbându-și poziția cu atenție, sprijinindu-se în încheieturi, care încă erau fierbinți și îl usturau.

Simțea în gură gustul lui Tallie, ca de fruct dulce și sărat. Și de miere. Gustul pe care îl aveau femeile. Și chiar și în momentele când se îndoise de existenta lui Dumnezeu, își amintise ce gust le dăduse Dumnezeu femeilor. Și era o dovadă suficientă.

Dacă un artist i-ar fi schițat pe fugă, în întuneric – surprinzându-i ca în tabloul lui Klimt –, ar fi desenat dormitorul lui Tallie, luminat de o singură veioză. *Mâinile care desenează* din tabloul lui M.C. Escher prind viață, schițându-l pe Emmett cum o privește pe Tallie care își scoate cu îndrăzneală lenjeria de dantelă, creionând-o simultan cu cealaltă mână pe Tallie cum se atinge, umedă, excitată. Pe Tallie punându-și degetul între buzele lui, în gura lui. Pe Tallie băgându-și mâna între picioare. Și, în același timp, pe Emmett sărutându-i lacom gura și sânii. Împingându-și fața între picioarele ei. Gustul ei pe limba lui iar și iar și iar, până la apogeu. Pe Tallie apucând orbește în pumni pilota de sub ea, zvârcolindu-se, într-o ceață densă. Pe Tallie, cu respirația tăiată, fremătând, ridicându-se în capul oaselor și punându-i cu grijă brațele deasupra capului, ca apoi să traseze cu limba o potecă fierbinte pe pieptul lui, în jos. Pe Tallie strecurându-și mâinile sub elasticul chiloților lui și scoțându-i-i, apoi devorându-l lacomă. Trupul și părul, și aroma lui Tallie revărsându-se peste tot trupul lui ca apa, și pe el, în și peste și sub ea. Iar artistul, acum că a terminat, suflă resturile de radieră și praful de cărbune de pe coala de hârtie, apoi o șterge cu palma. Se sprijină de spătar privind-o, complet mulțumit.

Satisfăcut.

***

Alarma setată de Tallie a bâzâit pe noptieră, trezindu-i. Dormiseră împreună în patul ei, goi și atingându-se. Au făcut rapid duș, separat, apoi Emmett a pregătit pâine prăjită și omletă cu brânză. Zora trimisese un mesaj ca să le spună că Lionel era acum în rezerva lui. Puteau să-l vadă, dar nu era nicio grabă; avea să mai doarmă o vreme. Emmett se îmbrăcase în hainele lui, iar noul rucsac negru îl aștepta lângă ușă. Linia alb-gălbuie a răsăritului s-a întins de-a curmezișul albastrului-marin care umplea fereastra lui Tallie.

După duș, Tallie îi bandajase din nou mâinile și, în acel moment, el nu se gândise la sinucidere. Nu se gândise la sinucidere nici când împărțiseră țigara post-orgasm pe terasă, înfășurați în pătura ei, în întunericul nopții ploioase. Pusese așternuturile în mașina de spălat și o pornise; spălase de pe el tot mirosul de foc, acum mirosea a săpunul ei și deodorantul lui. Dacă într-adevăr *trebuia,* se putea întoarce acasă, să-și surprindă părinții cu existența lui. Să-i anunțe că era teafăr și apoi să plece iar, să găsească pe cineva, ceva, undeva, ca să o ia de la capăt. Nu și-a permis să creadă că acel cineva ar putea fi Tallie. Erau prea distruși când se cunoscuseră. Avea să-i spună totul înainte să plece. Avea să se ducă la spital ca să-l vadă pe Lionel, poate avea să ia prânzul cu Tallie, dar după aceea o să plece. Dacă ea nu încerca să-l oprească, o să plece.

S-a imaginat mergând până la pod și văzându-și de drum. Trecându-l și întorcându-se ca să-l treacă iar. Fără să-i vină nicio clipă să sară, fără să se uite măcar o dată în jos, la Ohio, dorindu-și splendida cădere în gol, cu vântul vâjâindu-i pe la urechi. Sau putea să meargă în direcția opusă și să plece din Louisville cu autostopul, așa cum venise. Pe jos, făcându-le semn camionagiilor să-l ia, fără să se teamă că i se putea întâmpla ceva, fiindcă nu conta.

Oamenii oricum nu puteau controla ce li se întâmplă. Totul era destin.

***

(Veselele floarea-soarelui în vaza de pe blatul din bucătărie. Un cocoș de ceramică: crem, verde și roșu. Cercei mari, rotunzi, din argint, lângă o cană de un albastru-viu, o lingură scurtă și dolofană. O zaharniță de sticlă fațetată.)

Cu părul ud, ochelarii pe nas și obrajii îmbujorați, Tallie stătea în fața lui, bând cafeaua pe care i-o făcuse el. Ochelarii i s-au aburit; ea i-a cerut scuze.

— Pentru ce? a întrebat el.

— Pentru că am întrecut măsura… fie că tu crezi asta sau nu… *simt* că am întrecut măsura cu tine și nu asta a fost intenția mea. Tu încă procesezi o groază de rahaturi… rahaturi de care mie nu mi-ai spus, iar eu fac același lucru… plus Lionel și noaptea trecută…

— Sunt bărbat în toată firea, Tallie. Te rog să nu vorbești cu mine ca și cum nu sunt, a spus el.

Poate că așa îi venea în mod natural, fiindcă era profesoară și era obișnuită să le vorbească elevilor ei, dar el se săturase.

— Îmi cer scuze, nu o fac intenționat. Doar că acesta e un weekend ieșit din comun și încerc să-l tratez cu respectul cuvenit. Atâta tot, a explicat ea.

A privit țintă în cana de cafea, de parcă băutura deținea răspunsul la o întrebare pe care încă nu o pusese cu voce tare.

— Nu cred că a existat vreodată o măsură, așa că nu văd cum am fi putut-o întrece. Cine a stabilit regulile? Cum știm dacă le respectăm sau nu?

— Nu știu. Nu știu nimic, Emmett. Doar că nu am vrut să crezi că… încerc să profit de… ceva.

— Asta e ridicol. Aș putea să spun același lucru, nu? Fiindcă, în mod clar, nu vreau să crezi nici tu că încercam să profit de ceva.

— Nu cred nicidecum asta.

— Nici eu. Ești supărată pe mine?

— Nu! Nu sunt supărată pe tine! Tu ești supărat pe *mine*? a întrebat ea.

— Par supărat pe tine? Păream supărat în dormitor?

— *Eu* păream supărată în dormitor?

— Hai, că putem s-o ținem așa toată ziua, a spus el zâmbind, amuzat de absurditatea conversației care se învârtea în cerc.

— Ești sigur că vrei să vii cu mine la spital? Eu vreau să vii, a precizat ea.

— Sigur că vreau. Vreau să știu cum se simte Lionel. Și o să plec mai târziu.

— Unde?

— La părinții mei. Mi-am vândut casa.

— Te-ai răzgândit? Te duci înapoi?

— Cred că da. O să trec pe la ei, dar asta nu înseamnă că rămân acolo.

— Aha. Ei, îți mulțumesc că ai pregătit micul dejun cu bietele tale mâini, a spus ea punându-și farfuria în chiuvetă.

Mâncaseră somnoroși, în picioare, lângă blat.

— Vrei să-ți faci o poză pentru mine? Ești tare frumușică, a spus Emmett.

— Uau! a exclamat Tallie, acoperindu-și rușinoasă fața. Mulțumesc. Și termină!

— Deci, da? a întrebat el, luându-i telefonul de pe blat și întinzându-i-l.

Cu cana în mână, ea a înclinat puțin capul într-o parte, a zâmbit și a făcut poza. Apoi a făcut o poză cu ei doi împreună, cap în cap, ca doi adolescenți înamorați.

— Mi-o trimiți?

— Trebuie să-mi dai numărul tău de telefon.

— Normal, a aprobat-o el zâmbind larg, apoi i-a dat numărul.

Și-a închipuit cum telefonul închis de la el din rucsac primea mesajul și îl păstra pentru mai târziu.

Tallie a pus cafelele amândurora în căni de voiaj. Cu inima strânsă, Emmett s-a pregătit să iasă pentru ultima dată din casa ei. S-a lăsat în genunchi ca să mângâie pisicile, având grijă să nu-și atingă rănile, și să le mulțumească amândurora că l-au lăsat să le țină companie în weekend.

***

Tallie s-a oprit pe verandă și a spus din senin:

— Mda, să știi că nu am pistol. Ți-am zis joi că am, doar ca să mă asigur că nu-mi faci probleme.

— Păi, să știi că te-am crezut. Și poate că ar trebui să-ți iei unul. Oamenii sunt nebuni, i-a spus Emmett.

Și-a concentrat toată energia ca să nu îi dea lacrimile, când a coborât în urma ei de pe verandă, uitându-se pentru ultima dată la jgheaburile pe care le curățase și la dovlecii de pe treptele ei, veseli ca niște mici sori.

***

Sărbătorile erau dificile, dar Christine adora să decoreze casa pentru Halloween, să întindă pânză de păianjen falsă pe tufișurile din curte și să pună dovleci pe verandă. Și iubise casa lor din prima clipă când o văzuse. Culoarea: galben-albină.

Îi zicea Casa Albinuța, vrând să o numească după ocupația bunicii ei apicultoare, așa cum personajele din cărțile vechi, pe care îi plăcea să le citească, își numeau vastele domenii.

— Hai să ne întoarcem la Albinuța, spunea ea când erau în lume și se sătura de socializare.

Emmett a păstrat în minte imaginea Casei Albinuța și a pus alături casa lui Tallie, în rând cu ea.

Zora, schimbată din costumul de Halloween, stătea pe un scaun pe coridorul spitalului scriind mesaje. După ce i-a salutat pe Tallie și Emmett, s-a lansat în detalii privind localizarea arsurilor de gradul doi și trei ale lui Lionel. Pe braț, pe trunchi și pe picior. Îl aștepta cel puțin o operație de grefă de piele. Fusese internat într-o rezervă din secția de Arși, unde regulamentul nu admitea decât maximum doi vizitatori; Gus și Glory erau cu el.

— Arsurile sunt pe mai puțin de 15 la sută din corp și, cum 15 e cifra care sperie, e o ușurare că nu s-a ajuns la ea. Tot nu s-a trezit, a spus Zora trăgând adânc aer în piept.

— Vai, ce bine! Mulțumesc, Doamne, a spus Tallie.

— Părinții mei îl aduc mai târziu și pe River.

— Pot să stau eu cu el dacă vrei, s-a oferit Tallie.

— River ar fi tare bucuros. Știi că e topit după Tușica Lulah, a spus Zora.

S-a întors spre Emmett și a adăugat:

— Lionel întreba cum te simți.

— *Eu?* a spus Emmett.

Zora a dat din cap.

— Se temea că te-ai ars când l-ai ajutat.

Tallie i-a atins cotul dându-i un ghiont și ridicându-i mâna.

— La mâini… puțin. Nu vrea să meargă la un doctor să-l consulte, a spus ea.

— N-am nimic, a zis el.

— E recunoscător pentru ce ai făcut pentru el. Toți suntem, a spus Zora și i-au dat lacrimile.

S-a ridicat și l-a îmbrățișat pe Emmett, topindu-se în brațele lui ca zahărul pudră.

(Zora e mai scundă decât Tallie, dar nu cu mult. Amândouă sunt mai înalte decât era Christine. Într-un spital se aud o mulțime de piuituri și bipuri. O mulțime de anunțuri. De clicuri în intercom. Cineva îl cheamă pe doctorul Dorman. Telefonul cuiva scoate un clinchet; altul scoate un fâsâit.)

— E un om bun, a spus ferm Emmett, cu fața în furtuna de păr a Zorei.

Emmett cunoscuse bărbați și buni, și răi, care făcuseră greșeli îngrozitoare în viețile lor, în căsniciile lor. Credea cu tărie că Lionel era unul dintre cei buni. Sufletul i s-a umplut de o caldă tandrețe pentru femeile lumii, nevoite să se descurce cu toate, o tandrețe pentru Zora, care a încuviințat, cu capul pe umărul lui.

— Ai o familie frumoasă, a spus el.

Zora și-a tras nasul, apoi și l-a suflat.

— Sper că rămâi să-l cunoști pe River.

— Și eu sper, a zis Emmett.

— Gus și Glory o să mai stea cu el o vreme. Vă anunț când se trezește, a zis Zora.

***

Diverși membri ai familiei lui Tallie au venit și au plecat. Afară, la aer, la cantină ca să-și ia cafea și ceai și gustări, ori în zona cu bufetul, plină de zumzetul automatelor luminate. Părinții lui Tallie s-au evitat. Judith a plecat și s-a întors cu prietena ei, Connie, apoi au ieșit amândouă la oaza de fumat, cu bănci, din mijlocul parcării, departe de intrarea în spital. Mama vitregă a lui Tallie, Glory, se dusese acasă să se odihnească. Gus ședea în sala de așteptare aglomerată, vorbind în șoaptă cu unchiul lui Tallie. La televizorul dat încet se perindau reclame la mașini și avocați și medicamente. Atmosfera era de respect față de spital și împrejurimi, dar acum, că toată lumea știa că arsurile lui Lionel nu îi puneau viața în pericol, în familia Clark domnea un aer de speranță și ușurare. Emmett voia să aștepte să se trezească Lionel înainte să plece, ca să-și poată lua rămas-bun și să vadă cu ochii lui că era lucid și teafăr.

***

Cu cât cunoștea mai mulți membri ai familiei lui Tallie, cu atât Emmett se simțea mai bine primit de ei. A vorbit și a râs cu tatăl și unchiul ei; a ascultat-o pe mama ei mărturisind tot ce-i trecuse vreodată prin minte. Cu cât stătea mai mult la spital, cu atât mai puțin își dorea să plece. Și cu atât mai prost se simțea că îl contactase pe Joel și continuase cu prefăcătoria. Trădarea îi apăsa tot mai greu conștiința. Emmett și Tallie fuseseră inseparabili de la petrecerea lui Lionel; Emmett nu ieșise singur nici la fumat.

***

— Noaptea trecută parcă am fost în propriul nostru episod din *Dosarele X*. Ireal, a spus Tallie în timp ce mergeau prin parcarea spitalului.

L-a tras de mânșeta cămășii de flanel și l-a oprit, rămânând în soarele după-amiezii ce presăra totul cu sclipiri de diamant.

— La drept vorbind, tot weekendul a fost așa. Chiar și înainte de toate astea. O femeie întâlnește pe pod un străin, care ar

putea fi un extraterestru. Sau poate *ea* e extraterestrul?

— Pene de curent am avut…

— Clar. Ca să nu mai vorbim de criptozoologie, a spus Emmett.

Tallie părea nedumerită.

— Păi, l-am văzut pe Bigfoot, desigur, și sunt aproape sigur că am văzut și un chupacabra. Și o zână și un vârcolac. Dacă se reproduc, ce iese? a întrebat el.

Tallie a început să râdă.

— Un zânolac? O vârconă?

— O vârcozână, a spus el ridicând bărbia și zâmbind.

— Adorabil. Și suntem *amândoi* extratereștri. Va urma… corect, Mulder? a întrebat ea.

— Cu siguranță, va urma, Scully.

— Deci… că veni vorba… promiți să mă suni? Sau dă-mi un mesaj în seara asta ca să știu că ești bine, da? Știu că vrei să pleci, dar o să-mi fac griji. Știi câte griji o să-mi fac… și aș vrea să te mai văd, a adăugat ea cu o seriozitate care l-a molipsit și pe el, făcându-l să se gândească dacă nu cumva era momentul potrivit să-i spună adevărul.

— Și eu mi-aș dori să te mai văd. Nu vreau să-ți faci griji.

— Hai, zău așa, nu mă lași să te duc eu unde vrei?

— Ai făcut destule și-ți sunt recunoscător, dar sunt băiat mare. Mă descurc, a spus el.

A cuprins-o cu brațul și a strâns-o la piept.

— Promit să-ți dau mesaj sau să te sun. Ești oricum singura persoană din lume care are numărul meu de telefon.

***

Lionel era treaz. Era bandajat. Tallie și Emmett stăteau lângă patul lui, proaspăt dezinfectați, purtând halatele și mănușile galbene obligatorii la intrarea în secția de Arși.

— Băi, ce mă bucur că ești teafăr, i-a spus Lionel lui Emmett când l-a văzut.

— Pe bune? Eu mă bucur că *tu* ești teafăr. Îmi pare bine că am reușit să ajung repede la tine, a zis Emmett.

Lionel i-a întins mâna stângă și Emmett a luat-o cu grijă. Și pe el încă îl mai usturau mâinile și le simțea fierbinți, ca un cuptor dat la maximum.

— Mulțumesc! Îți rămân dator. Asta dacă mai vrei să fii prietenul meu acum, că sunt pe jumătate monstru. Mumie, a spus Lionel râzând în hohote somnoroase, amortizate de medicamente.

— Arăți foarte bine. Zău că da. Ești *imposibil* de ucis, a spus Tallie aplecându-se și mângâindu-i delicat fața.

Lionel a vrut ca Emmett să-i spună ce văzuse, cum se întâmplase totul.

— Nu știam ce se petrecea, dar mi-a atras atenția lumina, a spus Emmett. Focul aruncă o lumină tare ciudată când se mișcă… pâlpâiri orbitoare. Așa mi-am dat seama că se întâmpla ceva rău.

— Nu vedeam mare lucru cu masca pe cap. M-am apropiat prea tare de foc. Nici măcar nu eram beat. Descântam aceeași bere de mai bine de o oră. Era și caldă, a povestit Lionel.

— Păi, ăăă… a trebuit să te dobor la pământ ca să nu fugi. Așa că ți-am dat un șut în picior ca să cazi și mi-am aruncat haina peste tine ca să înăbuș flăcările, a continuat Emmett.

Spectrul a ceea ce *aproape* că pățise Lionel s-a înălțat ca un val devastator în mintea lui. Amintirea înspăimântătoare și-a luat locul alături de celelalte lucruri ireale prin care trecuse.

— S-a terminat într-o clipă, a adăugat el.

Lionel a spus ceva ce Emmett n-a reușit să deslușească, așa că l-a rugat să repete.

— Mi-ai secerat piciorul. Ca în *Karate Kid.* Asta ai făcut, a reluat Lionel.

Emmett a zâmbit și a repetat citatul „ți-am secerat piciorul" din *Karate Kid* cuvânt cu cuvânt, apoi a adăugat:

— Exact. Exact asta am făcut.

— Emmett, e oficial: ești noul meu cel mai bun prieten. Lulah, te rog să-mi dai datele lui de contact ca să putem vorbi iar, odată ce ies din șandramaua asta, a spus Lionel zâmbind somnoros.

I s-au închis ochii, apoi a făcut o grimasă și a dat semne de

intens disconfort. Tallie s-a dus să o cheme pe asistentă, ca să-i mai administreze calmante.

(Lionel deschide ochii, îi închide la loc. Gura lui e o linie dreaptă. Se încruntă. Jumătate din gura lui se ridică într-un zâmbet care îi încrețește pielea din jurul ochilor. Cearșaful lui e alb. Pătura e albă. Bandajele sunt albe. Pereții sunt albi. Intră asistenta, îmbrăcată în albastru. Perfuzia cu morfină e transparentă. În curând, Tallie avea să știe tot, iar toate astea vor lua sfârșit. Pic. Pic. Pic.)

— Sigur. Dormi acum. Noi o să fim prin zonă. Mă rog, *eu o* să fiu. Emmett s-ar putea să plece, a spus Tallie când asistenta și-a terminat treaba.

S-a uitat la Lionel, apoi la Emmett.

— Te iubesc! a spus Tallie atingându-i cu blândețe mâna nebandajată.

— Te iubesc, Lulah!

— Pe curând, Li, a spus Emmett, dorindu-și să fie adevărat.

— Abia aștept. Pe curând, frate, a bălmăjit Lionel, apoi a întors capul și a închis ochii.

***

Pe coridor, Tallie s-a sprijinit cu spatele de perete și a început să scrie mesaje. A zâmbit cu ochii în telefon și a clătinat din cap, apoi a zâmbit iar. Nico, probabil. Emmett văzuse cu ochii lui cum se uita Nico la Tallie: așa cum se uita Emmett la lună. Și-a băgat mâinile în buzunare și a așteptat să termine.

— Bun. Auzi, Emmett? Ce-ar fi să rămâi? Nu e *obligatoriu* să pleci. Ai putea să mai stai puțin. Poate ai nevoie de mai mult timp ca să-ți revii. Crezi că ai nevoie de mai mult timp? a întrebat Tallie.

Emmett se trezise că spera ca ea să-l roage să rămână, cu toate că știa că nu o să mai stea. Că nu ar trebui să mai stea. Se simțea groaznic de vinovat pentru ce făcuse și pentru că era o povară. Încerca să-și adune curajul ca să-i spună tot, înainte să plece, și își pusese în buzunar un betablocant în plus, ca să fie la îndemână. L-a luat acum, cu o gură de apă de la țâșnitoarea de pe coridor. Venise, în sfârșit, momentul să-i spună și nu voia ca

inima să i-o ia la galop precum a unui cal de curse, în timp ce făcea asta.

Dar când a privit-o pe Tallie, avea ochii holbați. Arăta ca lovită de trăsnet. Ca și cum știa deja ce urma el să-i spună. Obrajii ei cafenii erau roz de îmbujorare; și-a împins ochelarii în sus pe nas și buzele i-au tremurat, strâmbându-se, făcând o grimasă ca un mârâit.

— Ce… ce *mama naibii* caută ăsta aici?! a întrebat privind peste umărul lui Emmett.

Emmett s-a întors și a văzut un bărbat care se îndrepta spre ei – un bărbat care i s-a părut cumva cunoscut, cineva lângă care poate că stătuse în autobuz, în urmă cu 10 ani.

— E *Joel.* Joel e aici. De ce naiba e Joel aici? a auzit-o pe Tallie spunând și i-a simțit respirația accelerată pe umăr, peste cămașa de flanel.

Lui Emmett i-a înghețat sângele în vene.

Tallie

Joel stătea în fața ei, îmbrăcat în niște haine pe care ea nu i le mai văzuse – un pulover gri-grafit ce părea scump și pantaloni strâmți de exact aceeași culoare, de parcă era în uniformă. Adidași grena din imitație de piele. O operă de artă minimalistă, acest bărbat care fusese cândva soarele și luna ei. Părul lui negru-panteră era prins la spate, iar câteva șuvițe cârlionțate desprinse din coadă îi încadrau fața. Urâse obsesiv pozele acelea cu coada lui la ceafă, dar, văzut în realitate, părul lui era superb și, vai, cât de tare o enerva! Stătea înaintea ei cu corpul ăla, pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe al ei, și cu o expresie tristă, îngrijorată pe chip. O clipă, a crezut că avea să încerce s-o îmbrățișeze, dar nu a fost așa. În schimb, a venit foarte aproape de ea, *mult* prea aproape, ca și cum nu avusese loc nicio întrerupere în frecvența intimității lor, cândva firești.

Joel i-a aruncat lui Emmett o privire fugară, apoi și-a concentrat iar atenția asupra lui Tallie și a salutat-o încet.

— Joel, ce cauți aici? a spus Tallie.

Îi simțea mirosul – mângâiere și blestem –, mirosul ritualului de la dușul său matinal, al șamponului scump care-i lăsa pe limbă gust de mere verzi, acrișoare.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Lionel și am urcat în avion. M-a anunțat Ben, a zis Joel. Cum se simte? Cât de grave sunt arsurile? Ben mi-a dat un mesaj din nou azi-dimineață, după ce a plecat de aici. Zicea că Lionel e mai bine?

— E… ăăă… e bine.

— Vai, fir-ar să fie, ce ușurare! O să-și revină complet? a întrebat Joel.

— Corect. Arsuri de gradul doi pe braț și bust și o arsură imensă de gradul trei pe picior… ia stai așa… ai venit de la Billings azi-dimineață? Singur? a întrebat Tallie.

— Da. Mi-a luat vreo cinci ore să ajung. Ceva întârziere… ningea cu nemiluita… a spus Joel. Aoleu, ți-ai pus ochelari!

Tallie s-a uitat la el și a încuviințat, apoi s-a uitat la ceasul mare digital de pe peretele coridorului. Era aproape seară. Chiar

și cu o oră în plus, ziua îi scăpase din mână și fugise ca o veveriță.

— De ce?

— De ce ce? a întrebat Joel cu naturalețe.

— *De ce* ai venit? a întrebat Tallie ridicând tonul.

— Fiindcă Ben a zis că Lionel ar putea să moară! a pufnit Joel, ceea ce a făcut-o să se simtă nătângă și ridicolă că pusese o asemenea întrebare. Am încercat să te sun. Am încercat să-ți dau un mesaj. Ți-am trimis un e-mail…

— Joel, Ben era sigur beat și a reacționat exagerat. Iar eu ți-am blocat numărul. Nu mi-am mai verificat e-mailul…

— Pffff… ăăă, stai puțin. Scuze, scuze, dar trebuie să mă duc urgent la baie. Stai puțin, a spus Joel, dispărând după colț.

— Nu știu ce tot spune. Probabil că Ben era beat criță, cu iubita-bufniță, și vorbea gura fără el! Nu pot să cred că e aici, i-a spus Tallie lui Emmett.

A tăcut, siderată.

— Îți vine să *crezi* că și-a făcut apariția?

Emmett a clătinat din cap, înlemnit.

— După tot ce s-a întâmplat… urcă în avion și vine la spital, de parcă suntem o mare familie fericită? Doamne ferește, nici nu știu ce să spun. E deja de domeniul fantasticului.

— Te simți bine? a întrebat Emmett.

— Să zicem că da. Dar nimic nu are sens în clipa asta, a zis ea.

Emmett a dat din cap și i-a studiat chipul. Ea l-a fixat cu privirea, tăcută, iar în mintea ei, obsesiv, *Joel-e-aici-a-venit-Joel-Joel-e-aici-a-venit-Joel* i se învârtea prin minte iar și iar, ca un girofar.

A auzit pași și s-a întors.

— Așa, a zis Joel pe un ton energic, ridicat, venind iar către ei. Salut, omule, i-a spus apoi lui Emmett, întinzându-i mâna.

Tallie a văzut cum pe obrajii lui Emmett se întindea o roșeață intensă, făcându-l să se aprindă la față de parcă îl băgase cineva în priză.

— Salut, a spus el întinzând mâinile, ca să-i arate lui Joel că nu-i putea răspunde la fel.

— Joel, Emmett, Emmett, Joel. Emmett a ajutat la stingerea

focului. Și-a ars mâinile, a zis Tallie.

— I-auzi! Ce chestie, a zis Joel aruncând o privire către mâinile lui Emmett și făcând un scurt gest din cap către el.

— Joel, tu nu-mi scrii niciodată pe e-mail. Ce tot spuneai înainte să te duci la baie?

— Păi, na, știu că nu-ți scriu *întruna,* totuși… a spus Joel făcând ochii mari.

— Tallie, pot să vorbesc o clipă cu tine? i-a spus Emmett la ureche.

— Sigur că da. Revenim imediat, i-a zis Tallie lui Joel, anticipând cât de bine avea să se simtă să plece de lângă el cu un alt bărbat.

Joel s-a așezat într-unul dintre scaunele goale aliniate pe lângă pereții acelei secțiuni a coridorului și și-a scos telefonul. Tallie și Emmett s-au dus după colț, unde erau singuri.

— Îmi pare așa de rău! Ai fost așa de bună cu mine! E vina mea că Joel e aici și jur că aveam de gând să-ți spun tot. *Tocmai* voiam să-ți spun, când ai dat cu ochii de el, a spus Emmett.

Și-a ferit privirea, apoi s-a uitat din nou la ea, apoi în tavan și jos, în podea. Parcă era în culise, prea emoționat ca să iasă pe scenă. Plângea? Tallie era complet buimăcită.

— Emmett, nu înțeleg nimic. Ia-o încet! Nu pricep nimic din ce spui. Cum, Doamne iartă-mă, e vina *ta* că Joel e aici? Crede-mă, nu e. Ce vrei să spui? Te simți bine? a întrebat ea.

Oare avea o nouă cădere? Chiar ar trebui să se intereseze de un tratament, iar ea o să-i spună asta de îndată ce treceau de partea asta. Se întâmplau așa de multe, că probabil mintea lui se scurtcircuitase, dându-i o stare de surescitare nervoasă. Nu mai avea mult până să intre și ea în aceeași stare. Își simțea stomacul tremurător ca gelatina.

— Tu mi-ai luat scrisorile, așa că eu am vorbit cu Joel. Am făcut o tâmpenie și-mi pare rău, a spus el.

— Scrisorile tale? a zis Tallie cotrobăindu-și prin minte așa cum cotrobăise joi seara prin buzunarele lui. A, da… așa e. Am… mda… m-am uitat pe scrisorile tale. Ar fi trebuit să spun ceva… Ăăă, cum adică ai vorbit cu Joel? Cum ai vorbit cu el? Despre ce?

Emmett vorbise cu Joel? *Emmett vorbise cu Joel.* Propoziția era un cifru imposibil de decodat.

Joel a apărut de după colț, dând din deget mustrător către ei.

— Eram *sigur* că te știu de undeva, frate. Ești Rye Kipling. Din Bloom. Am urmărit toată nenorocirea prin care ai trecut acum câțiva ani. În *Southeastern Kentucky News* scria că ai dispărut. Și ea de ce a zis că te cheamă Emmett? Cine e Emmett? a întrebat Joel, ridicând bărbia.

Vorbele lui s-au evaporat și ea le-a simțit cum o sufocau. Iar acum Tallie era cea care se simțea mistuită de flăcări.

Rye

Ryland Miller Kipling s-a născut în 1987 în Bloom, Kentucky, la o oră sud de Clementine. Când avea 23 de ani, Rye s-a căsătorit în primăvară cu Eleanor Christina Bloom. În același an, în ziua de Crăciun, a venit pe lume fiica lor, Briar Anna Kipling. Părul lui Briar Anna era de același blond-roșcat-auriu ca părul lui Rye, iar fiica lor avea ochii căprui și buza de sus frumos arcuită ca a lui Eleanor Christina. Ca să plătească Albinuța, Rye lucra la restaurantul de pe lacul Bloom lungi schimburi de zi, ce se întindeau până noaptea.

Când s-au cunoscut, Eleanor i-a cerut să-i spună Christine, fiindcă era actriță, și Christine Bloom îi suna ca un nume de star al vechiului Hollywood.

— Aidoma cuiva după care se numesc parfumurile, spusese.

Și, odată ce Briar Anna a început să vorbească și să-și spună numele, a încercat cât a putut de tare să-și spună corect numele, dar, oricât s-ar fi străduit, tot *Brenna* îi ieșea din gură. Prin urmare așa i-au spus și ei.

Christine era puțin maniacală și imprevizibilă, dar pe Rye îl atrăgea asta, nefiind nicidecum o problemă în primul lor an de relație. Avea și el toanele și ciudățeniile lui, ca toată lumea. Dar problemele psihice ale lui Christine au scăpat de sub control după nașterea Brennei. Zilele în care nu ieșea din dormitor au devenit săptămâni întregi. Episoadele depresive fuzionau cu episoadele maniacale care fuzionau imediat la loc cu episoadele depresive, care se împrăștiau iar în dormitorul lor, inundau podeaua coridorului și se revărsau în living și bucătărie, până pe gazon. Scurgeri de petrol care năclăiau unsuros totul în viața lor. După ce o născuse pe Brenna, fusese diagnosticată cu tulburare de personalitate borderline și tulburare bipolară. Christine i-a spus că avusese întotdeauna impresia că suferea de probleme mintale, dar părinții o ignoraseră, îi spuseseră că o să-i treacă la un moment dat. Familia Bloom nu dorea ca problemele psihice să întineze imaginea lor perfectă. Au insinuat că poate se simțea așa de rău din cauza lui Rye.

Rye a mers cu ea la programările la psihiatru, lăsând-o pe Brenna cu părinții lui. Mergea și stătea pe canapea alături de Christine, dacă așa voia ea, ori în sala de așteptare când așa îi cerea ea, uitându-se în telefon sau răsfoind numere vechi din revistele *Field* & *Stream, Time, People.* Christine ieșea de la ședințele de terapie dialectic- comportamentală parcă plutind, imaterială și iluminată de o aură de speranță. Și porneau înapoi, spre casă, ca să mai încerce o dată. Își lua medicamentele și acestea funcționau; ura amorțeala pe care i-o provocau și nu le mai lua. Tiparul se repeta și se repeta, o ușă turnantă de progrese și regrese.

Erau zile în șir când părea că era posibil să treacă prin asta cu bine. Împreună. Când era nevoie, Rye gătea toate mesele sau aducea mâncare de la restaurant, făcea curat, avea grijă de Brenna când Christine nu putea. Și erau perioade când Christine, fericită și limpede la minte, era implicată și atentă cu Brenna și cerea ajutor când avea nevoie. Dacă el era cel cu suflet deschis, ea era sufletul sălbatic – o inimă mare, neîmblânzită, cu visuri mari, neîmblânzite, de a deveni actriță celebră și dramaturg. Christine a început să lucreze iar la teatrul local.

Înainte să apară Brenna, câștigase locul întâi la un concurs de dramaturgie, cu o piesă despre un grup de liceeni cu superputeri secrete, și la teatrul local fusese primul Hamlet feminin. În cei doi ani dinainte să rămână însărcinată, jucase câteva stagiuni, cu mare succes, rolul lui Amy în *Fiicele doctorului March,* Violet în O *viață minunată,* Emily Webb în *Our Town* și personajul titular în *The Prime of Miss Jean Brodie.* Rye îi dăduse două buchete de margarete și îi spusese că era *crème de la crème.*

După ce începuseră să iasă împreună, ca s-o ajute să-și câștige banii ei, Rye o convinsese să încerce să fie chelneriță la restaurantul familiei lui. Era o chelneriță jalnică. Așa de dezastruoasă, că a trebuit s-o implore să-și dea demisia, ca să nu trebuiască s-o dea afară mama lui. Dar era o actriță excepțională. Inteligentă, sensibilă și amuzantă, pe scenă prindea viață ca niciunde altundeva.

După nașterea Brennei, Rye o încurajase să meargă iar la

audiții. Când a dat lovitura și a primit rolul lui Maggie, din *Pisica pe acoperișul fierbinte*, la teatrul local, a ajutat-o să-și repete replicile, implicându-se total alături de ea, citind replicile lui Brick și pe ale lui Mae – în living, în bucătărie, în dormitor –, cu un accent sudist miorlăit, nazal. Se prăbușeau împreună pe jos, amețiți de vin, râzând de prea multă prosteală. Acelea au fost cele mai frumoase zile de după nașterea Brennei. Când lucruri pe vremuri inofensive, precum un pahar de vin, nu mai păreau așa de periculoase. N-ar fi trebuit să bea când lua antidepresive, dar au îmbrățișat micul act de rebeliune fiindcă făcea ca viața să pară oarecum normală. Și a rămas stabilit: Brenna era perfectă și avea să fie singurul lor copil. Când fetița avea doi ani, Rye și-a făcut vasectomie și a zăcut pe canapea un weekend întreg, cu o pungă de mazăre congelată între picioare.

***

Un an mai târziu, într-o seară, după o dimineață proastă și o după-amiază și mai proastă, după un scandal monstru deoarece Christine nu mânca și nu își lua medicamentele, Rye a sugerat că poate trebuia să se ducă să se interneze pentru scurt timp la spitalul de psihiatrie. Era dispus să încerce *orice* ca să-i calmeze anxietatea, *orice* ca să o scoată din negura depresiei. Caruselul sus-jos al stărilor și emoțiilor lui Christine îl înnebunea pur și simplu.

— Nu se va termina niciodată. Nu se va opri niciodată. Iar eu am obosit îngrozitor, îi spusese el.

— *Tu* ai obosit?! Tu? Atunci eu ce să mai zic? Vrei să mă părăsești! spusese ea, iar eterna ei teamă de abandon s-a încolăcit în jurul amândurora ca un boa constrictor, strângând tot mai tare și mai tare.

— Christine, jur că nu te părăsesc! Mă întorc. Mă duc doar să mă plimb puțin, spusese el, continuând s-o strângă în brațe, ca să nu mai arunce cu ceva în el. Te rog să nu mai țipi. Doarme Brenna.

Ca întotdeauna, s-a zvârcolit turbată în brațele lui. A dat din picioare, ordonându-i să-i dea drumul.

— Vrei să mă vezi moartă. Chem poliția, la dracu'! zbierase ea, făcându-l pe Rye să închidă fereastra de la bucătărie.

***

— Nu. Nu am dispărut. E o greșeală, i-a spus Rye lui Joel pe holul spitalului. Tallie, am să-ți explic. Dacă am putea să mai vorbim puțin singuri.

O implora, cu ochii plini de lacrimi. Nu voia să plângă acolo, de față cu Joel, de față cu toată lumea. A simțit că-i fuge pământul de sub picioare și s-a sprijinit de peretele spitalului ca să nu-și piardă echilibrul.

Rye și-o făcuse cu mâna lui. Joel era acolo din cauza lui și tocmai Joel era cel care-l dăduse-n vileag? Era o tâmpenie prea mare ca să fie adevărată. Tallie își dusese mâinile la piept. Și, în ciuda tuturor expresiilor pe care le văzuse pe chipul ei în ultimele zile, aceasta era una pe care Rye nu o mai văzuse. Tristă de-i venea să izbucnească în plâns, furioasă de-i venea să-l omoare cu mâinile ei.

— Mda… dacă ai putea să ne mai scuzi puțin, ar fi… super, i-a spus Rye lui Joel trăgându-și nasul.

— Tallie, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat? a întrebat precaut Joel.

— Joel, lasă-ne puțin, te rog! a spus ea.

Joel s-a uitat când la unul, când la altul, apoi a zis că se duce să-și ia o cafea.

Rye s-a uitat după Joel până a dispărut, apoi a rugat-o pe Tallie să iasă cu el. Pe ușa de la capătul coridorului și apoi în jos pe șiruri-șiruri de trepte, până ajungeau sub cerul tot mai întunecat al acelei duminici, unde putea să respire. Nu să se sufoce zdrobiți de antiseptic și neoane. Afară, ei doi ar avea o șansă.

Dar pe coridor, Tallie a pornit spre ușă fără o vorbă, aproape în fugă. Rye a fost nevoit să facă eforturi ca să țină pasul.

— Nu pot.

Ecoul încărcat de încordarea vocii ei a ricoșat de pereții casei scărilor.

— Te rog, dă-mi voie să-ți explic, a spus Rye din spatele ei.

— Nu pot, a repetat ea.

Cobora, cobora și în sfârșit a împins ușa de la capătul scărilor, trecând din lumina artificială a treptelor în lumina apusului.

— Te rog… Te rog, ascultă-mă, a zis el. Vreau să-ți spun o mulțime de lucruri. Am creat un cont de e-mail fals și i-am scris lui Joel, dându-mă drept tine.

— Nu… nu pricep. Poftim? Când? De ce?!

— Nu știu de ce. Era joi seara. Eram beat când am început să fac asta și a fost o tâmpenie incredibilă și-mi pare mai rău decât pot spune, în situația de față. Nu am cuvinte să-ți spun cât regret, dar încerc. Te implor să mă ierți!

— Mă sperii. Nu știu cine ești, a spus ea oprindu-se și răsucindu-se pe călcâie.

Ajunsese la zona de fumat; din fericire, erau singuri acolo.

— Ba *știi!* Mi-am deschis sufletul în fața ta cum n-am mai făcut-o de foarte multă vreme cu nimeni. Mi-ai salvat viața pe podul acela. Te-am mințit când am zis că nu am cerut un semn. Am cerut! Am cerut un semn și acel semn ai fost tu!

Normal că ceruse un semn când era pe pod: *Dumnezeule mare, dacă exiști, dacă ești real și dacă nu ar trebui să fac asta chiar acum, te rog, pune pe cineva să mă oprească.* Adio, plan inițial! Intră în scenă Dumnezeu și Tallie.

— Apoi echipa Giants a câștigat Cupa… alt semn, a spus el.

— Habar n-am despre ce vorbești. Dă-mi o țigară, i-a ordonat ea întinzând mâna.

Rye s-a supus, scuturând o țigară din pachetul pe care îl avea în buzunar, dându-i și bricheta lui.

(Tallie o aprinde, fumează, începe să se plimbe în sus și-n jos. E îmbrăcată în același pulover cu care era vineri la mall; l-a tricotat cu mâna ei. Miroase la fel ca parfumul din casa ei.)

— Te rog frumos, uită-te o clipă la mine ca să pot vorbi cu tine.

— De ce aș face ce-mi ceri? a spus ea.

S-a uitat în jur, prin parcare. Oare se uita după vreun agent de pază? După cineva care s-o ajute? Îl distrugea gândul că îi era teamă de el.

— Tallie, te rog! Nu vreau să-ți fie frică. Am să-ți spun

adevărul, a zis el cu blândețe. Singurul motiv pentru care nu ți l-am spus mai devreme e că nu am vrut să-ți fie milă de mine… să mă cauți pe Google și apoi… să te porți altfel cu mine. De îndată ce lumea află, totul se schimbă. *Totul.*

Tallie s-a îndepărtat de el.

— Zău că nu înțeleg niciun cuvânt din ce spui! Toate astea sunt foarte greu de descifrat… Am… când lumea află *ce?*

— Întâi de toate, vreau să știi că n-am făcut-o ca să-ți fac *rău.* Doar ca să fim chit pentru încălcarea dreptului meu la intimitate. Am regretat imediat, dar Joel mi-a răspuns și m-am gândit…

Avea să-i spună tot, omițând partea cu Lionel care aflase de infidelitatea lui Joel în timpul ultimei lor runde de fertilizare *in vitro,* dar și partea cu Lionel care a înșelat-o pe Zora. Se întâmplaseră multe în acest weekend, dar Rye știa când să-și țină gura. Din pură politețe elementară, avea să ia mizeriile alea cu el în mormânt. S-a gândit să șteargă acele pasaje din e-mail și să-i arate lui Tallie restul. Tallie fuma și își ștergea cu degetul mare lacrimile care i se prelingeau din colțul ochilor.

(Nasul lui Tallie e din nou roz-aprins. Ajuns la zenit, soarele e și el roz-aprins.)

— Ce? Ce drept la intimitate?

— Scrisorile mele.

— Uau! Nu… nu cred așa ceva!

— Erau personale, erau ale mele și tu le-ai luat, a spus el încercând din răsputeri să-și stăpânească tremurul din voce.

— Da, bine! N-ar fi trebuit să fac asta! Dar dă-o naibii! Ai făcut ceva așa de grav, fiindcă ți-am luat scrisorile?

— Asta… a declanșat totul, atâta tot.

— Așa că ți-ai zis… ce? Că sunt așa de disperată, încât am nevoie ca un străin să vorbească în locul meu cu fostul meu soț? Tu i-ai spus lui Joel să vină? a întrebat Tallie.

Simțea cum energia furiei ei creștea, zdrobindu-l.

— Nu…

— Care e numele tău adevărat? Cine ești?

— Ryland Miller Kipling.

— Cine e Emmett Aaron Baker?

— Nimeni. L-am inventat. Sunt din Bloom, nu din Clementine. Deși orașele astea sunt aproape unul de altul…

— Prin ce nenorociri ai trecut? Ce tot spune Joel?

— Asta vreau să-ți spun…

— Cine e Brenna?

— Asta e momentul când îți ceri scuze că mi-ai șterpelit scrisorile din buzunar și că le-ai citit?

— Îhî, sigur. Scuze pentru asta, dar reacția ta a fost disproporționată, iar tu știi bine asta. O reacție exagerată, care poate că e normală pentru tine. N-am de unde să știu. Una dintre scrisori nici nu era terminată. Cea către Brenna. *Cine* e Brenna?

— Fiindcă te iert, apropo. Nu sunt supărat pe tine. Înțeleg de ce ți-a trecut prin cap să faci asta, a spus Rye.

— Em… Ryland, Rye… cum ți-o zice. Răspunde sau cară-te!

Lui Rye a început să-i tremure buza de jos, văzând cât de ușor putea să se descotorosească de el, cât de ușor se putea descotorosi și el de el. A clipit și s-a smuls cu greu de pe marginea prăpastiei.

— Brenna e fiica mea, a spus el încet.

— Super! Minunat! Deci ai mințit și în privința asta! Ai spus că n-ai copii! a scuipat furioasă Tallie.

— Nu am mințit. Nu am niciun copil. Aripile de fluture din rucsacul meu erau pentru Halloweenul de acum trei ani, dar nu am putut să i le dau, fiindcă…

S-a oprit. Chiar și acum, ceea ce avea de zis încă îi mai transforma limba în plumb, de parcă era a altcuiva.

— Fiindcă… Brenna a murit.

***

După toate certurile cu Christine… că era *obosit* era puțin spus. Era *sleit de puteri.*

Epuizat.

Suficient de epuizat încât, stând în bucătăria lor, să reușească să-i dea drumul din brațe lui Christine după ce îl amenințase că o să cheme poliția. Își închisese telefonul și și-l lăsase pe

noptieră. Apoi, în toiul scandalului, plecase și rătăcise pe străzi ca un nou Adam pe care Dumnezeu îl părăsise și-l lăsase fără instrucțiuni. A făcut o plimbare lungă în seara de octombrie, luând-o prima dată pe poteca noroioasă ce ducea în pădurea din spatele casei lor. A tot mers, trecând de gardurile vii și continuând pe drumul ce-i ducea pe muncitorii de la fabrica de camioane la depozit și înapoi acasă. A mers și a mers și a mers, gândindu-se la motivele pentru care se îndrăgostise de Christine, la amintirile și speranțele care îi legau indestructibil. Gândindu-se la faptul că Brenna era între ei ca o sferă strălucitoare, dovadă a vieții și a luminii. Dar Christine trebuia să-și ia medicamentele. Era obligatoriu. Rye nu se putea descurca singur; avea și el nevoie de câte o pauză. Trebuia să înceteze să se mai simtă vinovat din cauza asta. Când se întorcea, avea să-i spună asta cu blândețe și, în cele din urmă, când se liniștea lucrurile, avea să trebuiască să i-o spună ferm.

Rye s-a plimbat, întorcându-se numai când lumina a dispărut. Când s-a întors acasă, era întuneric de-a binelea și ușa de la garaj era închisă. O fi închis-o Christine? Ori el? Când? Și ce se auzea? Era pornită mașina? De ce era pornită mașina? Lăsase el mașina pornită? Cât timp dispăruse în frunze și cer?

Eleanor Christina, Ofelia lui.

De cum smucise ușa de la garaj și se înecase, înțelesese. Și-a acoperit fața cu gulerul jachetei și a deschis portiera, s-a întins peste corpul moale al lui Christine și a oprit motorul. I-a strigat numele, iar și iar, fără să se poată opri. A strigat-o pe Brenna. A strigat după ajutor, încă o dată. A ridicat privirea și și-a văzut vecinul pe alee, cu telefonul în mână, întrebându-l ce mai putea să facă. Rye a alergat în casă strigând-o pe Brenna. Tăcere.

Și apoi…

A găsit-o în patul ei – delicată ca o pisicuță, neclintită și palidă și fără suflare. Și-a acoperit gura strâmbată de plâns și a scos-o din casă pe brațe, bolborosind și scuipând printre hohote. Briar Anna a lor, moale și tot mai rece în cămășuța ei de noapte. I-a întins cu gingășie trupul și păturica în care o înfășurase pe gazonul acoperit cu frunze din fața casei. A luat în brațe corpul mlădios al lui Christine și l-a așezat lângă al Brennei. Înecându-

se și tușind, a încercat cu disperare să le resusciteze. La venirea paramedicilor, luminile s-au rotit prin bezna neagră a eternei lui osânde. Christine și Brenna trecuseră ireversibil în neființă. Erau pentru totdeauna duse, duse, duse. Christine, care ar fi trebuit să trăiască mulți ani peste cei 26 pe care îi avea. Brenna, care ar fi trebuit să-l îngroape pe el și care nu avea să mai treacă niciodată de vârsta de trei ani.

Paramedicii au fost nevoiți să-l smulgă cu forța de pe ele. Era în patru labe, hohotind, în timp ce vecinii trăgeau cu ochiul pe după perdele sau ieșeau, în lumina lunii.

Eleanor Christina, Bertha Mason a lui, nebuna lui din garaj, nu din pod. Eleanor Christina, Sylvia Plath a lui, care uitase să facă gestul de minim bun-simț de a sigila ușa de la camera copilului. Eleanor Christina, Medeea lui per accidens.

***

Rye a vorbit. Tallie a ascultat, și-a terminat țigara plângând și trăgându-și nasul.

— De unde știu că e adevărat vreun cuvânt din ce mi-ai spus? a întrebat ea.

— Caută pe net, a spus Rye.

Iar Tallie s-a așezat pe bancă și a căutat, cât Rye și-a aprins și el o țigară. S-a așezat la celălalt capăt al băncii, privindu-și țintă ghetele.

— Ai fost arestat pentru asta? Ai făcut pușcărie pentru asta? Fiindcă au crezut că ți-ai ucis soția și fiica? a întrebat Tallie după ce a citit câteva minute în tăcere.

În penumbra crepusculului, a ridicat spre el ochii ciocolatii, mari și înlăcrimați.

***

La secția de poliție, declarația lui nu s-a schimbat, fiindcă era adevărată. Rye le spusese că, la plecarea lui, Brenna dormea în camera ei, cu abajurul liliachiu al veiozei aruncând lumină pe covorul gros portocaliu de sub ea și sunetul cristalin și blând al

cutiuței muzicale încă răsunând în văzduh. Trecuse pe lângă camera ei când se dusese în dormitorul lor ca să-și ia șosete. Aruncase o privire înăuntru, în drum spre ușa de la intrare, unde îi erau ghetele. Christine se ținuse după el bătând din picioare, iar el o rugase din nou să facă liniște, amintindu-i că Brenna dormea. I-a spus lui Christine că pleca. Era obosit și furios și voia să iasă la aer curat. Plecase, pur și simplu, fără să se mai uite în urmă, la Albinuța.

Și cu toate că nu a spus-o cu voce tare la secție, știa că nu avea să se ierte niciodată pentru asta. Pentru că plecase. Ar fi trebuit să rămână. N-ar fi trebuit s-o lase singură pe Christine. N-ar fi trebuit să o lase pe Brenna singură în casa aia, știind cât de supărată era Christine.

— Nu a omorât-o pe Brenna dinadins. Christine era praf la chimie și fizică. O enervau. Habar nu avea că monoxidul de carbon o putea ucide pe Brenna, care dormea în casă.

Rye plânsese când le repetase asta polițiștilor, în încăperea aceea mică – unul dintre ei era vărul lui Christine.

Bloom, veșnic plin-ochi de neamul Bloom.

Rye îi luase apărarea lui Christine, explicându-le că era bolnavă, dar își ascundea boala extraordinar de bine. Nu fusese intenția ei să o omoare pe Brenna, el știa sigur asta. Nu credea în ruptul capului că ea ar fi fost capabilă să o omoare *intenționat* pe Brenna.

***

Se dusese acasă la părinții lui, organizase înmormântările și alesese hainele în care aveau să fie îngropate soția și fiica lui. Pentru Christine – rochia în nuanța piersicii-palide pe care o purtase în ziua când se căsătoriseră… Pentru Brenna – o rochie albă de Paște, care-i fusese prea mare în primăvară. Rye a îmbrăcat un costum nou, cumpărat de mama lui, fiindcă el nu se simțise în stare de asta. La biserică stătuse în primul rând, privind țintă coșciugul de mărime normală al lui Christine; cel mic, al Brennei era, slavă Cerului, încețoșat, undeva la periferia câmpului lui vizual.

Rapoartele de autopsie arătaseră că și Christine, și Brenna muriseră asfixiate prin intoxicare cu monoxid de carbon. În organismul lui Christine mai erau prezente alprazolam, clonazepam și fluoxetine, combinate cu alcool, dar, în cele din urmă, amestecul potențial mortal de benzodiazepine s-a dovedit a fi redundant.

Rye știa exact ce se petrecuse după ce plecase din casă. Enervată de insistențele lui ca să-și ia medicamentele, Christine le luase și le luase și le luase, trimițând pastilele în stomac pe un râu cald de vin roșu, după care se dusese în garaj.

Scoasă din minți.

Pusă pe distrugere extremă.

Când a sosit raportul autopsiilor, Rye, șocat și amorțit de durere, a fost arestat. Încă zdrobit de suferință și clătinându-se la granița nebuniei. Poliția l-a acuzat că a drogat-o pe Christine și că i-a înscenat sinuciderea, ucigând-o și pe fiica lor.

Laptopul pe care îl împărțea cu Christine fusese confiscat și în urma cercetărilor ieșise la iveală că, în urmă cu mai mult de o lună, se făcuse o căutare incriminatoare pe Google cu privire la amestecul de medicamente și vin și la cuvintele *intoxicație cu monoxid de carbon*. Și alte căutări pentru cuvintele *monoxid de carbon mașină garaj* și *sinucidere moarte cu monoxid de carbon, sinucidere blândă,* precum și o scurtă secvență din filmul *Sinuciderea fecioarelor,* în care unul dintre personaje se sinucide în același fel ca și Christine.

Orășelul Bloom era zguduit din temelii, împărțit în două tabere perfect egale în privința vinovăției lui.

***

Rye i-a povestit lui Tallie de Miller's, restaurantul de pe malul lacului. Că fusese al familiei lui, dar acum nu mai era. I-a povestit cum se îndrăgostise acolo de Christine și cum gătise la cantina închisorii, fiindcă, da, fusese condamnat la închisoare pe viață, fără drept de eliberare condiționată, pentru uciderea soției și fiicei lui. Dar apoi părinții lui primiseră un telefon de la Yolanda Monroe, o avocată care lucra cu organizația Eliberarea,

ce se ocupa cu dovedirea nevinovăției celor acuzați pe nedrept. Yolanda era fiica unuia dintre clienții vechi de la Miller's și îi contactase după ce auzise de la tatăl ei povestea lui Rye. Mai lucrase la un caz de sinucidere confundată cu crima și le-a spus părinților lui Rye că nu putea să-și scoată din cap cazul lui. Obsesia ei a devenit lumina de la capătul tunelului pentru Rye.

***

Orașul Bloom fusese numit așa după familia lui Christine, care se străduise din răsputeri să-l închidă pe viață pe Rye. Refuzaseră să-l asculte când le spusese că ea avea nevoie de ajutor. Lucrurile nu stăteau bine *înainte* de Brenna, dar deveniseră mult, mult mai grave *după.* Însă Christine era rezervată cu aproape toată lumea din viața ei, cu excepția lui Rye și Savannah. Christine era actriță și pe scenă, și în afara ei, iar când era în familia ei, juca rolul de mămică fericită, râzând amuzată de câte ori se îngrijora cineva că era copleșită ori că simte că își pierde controlul. Rye încetase să mai ia schimburi în plus la restaurant, ca să stea acasă cu Christine și să o supravegheze, să-i poarte de grijă și Brennei. Și părinții lui Rye le săriseră în ajutor, stând cu copilul și împrumutându-le bani chiar și când Rye refuza. Când se întorcea acasă, găsea în spatele ușii de plasă un pachet de țigări (cartea de vizită a tatălui lui) și un cec sau bani gheață.

Cei din familia lui Christine și-au continuat cu încăpățânare eforturile de a-l înfunda, de parcă ei credeau *sincer* că Rye putea fi atât de crud, fără suflet și malefic, încât să-și ucidă familia, apoi să încerce să însceneze sinuciderea lui Christine și moartea accidentală a Brennei. Cum puteau să facă așa ceva? Doar văzuseră cât de mult le iubise și câtă grijă avusese de Christine și Brenna. Nu știau prea multe despre el, fiindcă nici măcar nu încercaseră să-l cunoască, dar cum puteau crede că ar fi fost în stare de așa ceva?

Erau devastați de durere și nu aveau pe cine da vina decât pe el. Se mai îmblânziseră puțin după nașterea Brennei, fiindcă le fusese imposibil să *nu* o iubească – un superb bebeluș Bloom.

Dar tot urau faptul că Rye și Christine erau împreună. Îi urau pe toți cei din familia lui Rye. Își găsiseră propriul psihiatru care să susțină că diagnosticul lui Christine fusese doar rezultatul unor probleme temporare de tinerețe și că i-ar fi trecut curând de la sine. Le spuseseră juraților că se simțea mai bine și că era plină de speranță, folosind drept dovadă două adnotări vechi din jurnalul în care Christine scria rar.

Soarele strălucește și undeva, în adâncul sufletului meu, simt o rază de speranță. Sunt îndrăgostită și sunt iubită. Nu trebuie să uit asta.

Azi am avut o zi bună! Doar câteva gânduri negre! Încerc. Entuziasmată de viitoarele audiții și micile lucruri prețioase ale lumii. Am văzut în curtea din spate un fluture și două păsărele galbene. Se asortau cu Albinuța. Galbenul mă face tare fericită, la fel și ÎNSORITA Bebe Bryar și Rye. Aș vrea ca totul să fie galben.

Mama ei, tatăl ei, frații ei – plângând, congestionați la față, depuseseră cu toții mărturie împotriva lui Rye la proces, privindu-l furioși. Nu a putut să se uite la ei; de câte ori încerca să ridice capul, camera începea să se învârtească. Vecinii lui au declarat că, deși era retras și nu îl cunoșteau prea bine, Rye părea un tip cumsecade. Au declarat că l-au văzut imediat ce a găsit cadavrele lui Christine și al Brennei. Un vecin și-a amintit că auzise frunzele foșnind cu puțin timp înainte, ca și cum cineva traversa curtea înapoi spre casă. Altă vecină a spus că își plimba câinii în ziua morții lui Christine și a Brennei și că auzise o femeie țipând, dar nu se îngrijorase, până nu a aflat ce se întâmplase. Apoi și-a amintit că și în urmă cu câțiva ani auzise în fiecare noapte țipete și scandal în casa lor. Rye știa ce auzise: el și Christine, jucând. Repetând scene din *Pisica pe acoperișul fierbinte.*

***

Rye a ținut morțiș să depună mărturie și a făcut-o, cu toate că avocatul lui insistase să n-o facă. Dar avocatul l-a asigurat că, deși familia Bloom avea influență în orașul care le purta numele, tot era puțin probabil ca Rye să fie condamnat fără dovezi.

S-a uitat în sală, la familia lui. Hunter și Savannah, atunci deja căsătorită cu Hunter, erau și ei acolo; amândoi o cunoșteau bine pe Christine și credeau în el. Privea chipurile triste, împietrite ale tuturor, în timp ce răspundea la întrebări cu onestitate, așa cum jurase pe Biblie că o s-o facă.

S-a certat cu Christine în după-amiaza aceea? Da.

Se certau des? Da.

Era supărat din cauza problemelor din căsnicia lor? Da.

Se gândise vreodată să se despartă de ea? Nu.

El și Christine se certaseră în seara respectivă? Da.

În seara respectivă, își închisese telefonul și îl lăsase acasă? Da.

Folosise computerul familiei ca să se documenteze despre intoxicația cu monoxid de carbon? Nu.

Se documentase despre interacțiuni mortale de medicamente? Nu.

O târâse pe Christine și o pusese în mașină, apoi pornise motorul și plecase de acasă? Nu.

O ucisese intenționat și pe fiica lor și apoi făcuse să pară o moarte accidentală? Nu.

Își ucisese soția și fiica fiindcă se săturase și fiindcă aveau probleme financiare? Nu.

Își ucisese soția și fiica fiindcă o lăsase însărcinată din greșeală și se simțea prins în capcană și forțat să se însoare? Nu.

Făcuse asigurări de viață pentru soția și frica lui? Da.

Când le făcuse? Cu ani în urmă, când se căsătoriseră.

Și-a ucis soția și fiica pentru banii de pe asigurări? Nu.

Își ucisese soția? Nu.

Își ucisese fiica? Nu.

Mama lui Christine a început să plângă în hohote în sala de ședință. Tatăl lui Christine a mângâiat-o pe spate. Propriul lui tată era acolo, ținând-o cu brațul pe după umeri pe mama lui, care plângea și-și ștergea ochii. Rye a încercat să nu tremure în timp ce plângea, în boxa martorilor.

Nu, nu mi-am ucis familia. Mi-am iubit familia. Îmi iubesc și acum familia. Nu am făcut asta. Nu aș face niciodată așa ceva, a spus el după ce s-a chinuit să inspire profund și să deschidă ochii.

Onorată instanță, nu mai avem întrebări.

Întregul lui cazier, până în momentul procesului:

- Când avea 16 ani a fost arestat pentru consum ilegal de alcool, vagabondaj și atârnat hârtie igienică pe case.
- Când avea 21 de ani, a fost arestat în timpul unei bătăi într-un bar, dar acuzațiile au fost ulterior retrase.

Într-un orășel ca Bloom, să fii pe sfert negru însemna că nu erai alb, însemna că erai sută la sută negru, însemna că erai unul dintre Ceilalți. O amenințare la adresa supremației albilor. O năpastă, un uzurpator. Era cea mai mare frică a tuturor. Iar Christine nu era doar o albă oarecare; era din familia *Bloom.* Jurații aceia, aleși pe sprânceană, nu mai aveau nevoie de alte dovezi.

Rye a fost declarat vinovat de două crime cu premeditare. În ziua pronunțării sentinței, s-a ridicat în picioare, în tribunalul acela de oraș mărunt, în fața celor șapte femei albe și cinci bărbați albi care îl condamnaseră, și și-a susținut nevinovăția.

Mi-am iubit familia din toată inima. Cu o dragoste mai profundă decât orice am simțit în viața mea. Mai profundă decât hăul de durere pe care îl simt acum. Și nu le-aș fi făcut niciodată rău. Mi se rupe sufletul de familia lui Christine, de familia mea. Regret enorm că nu am fost alături de familia mea în acele ultime clipe. Acest regret mă va bântui tot restul vieții. Tot ce s-a întâmplat mă va bântui tot restul vieții.

A fost trimis într-o închisoare de maximă securitate, la 160 de kilometri distanță de oraș.

***

De acolo, le-a trimis scrisori părinților lui, iar ei l-au vizitat. La fel și Hunter și Savannah, înainte să se mute în Montana. După aceea a corespondat și cu Hunter prin scrisori. Rye a citit obsesiv cărțile de istoria artei din biblioteca închisorii, pierzându-se în ele, memorând totul, cultivând și hrănind o dragoste profundă pentru artă. A participat la ședințe de psihoterapie cu grupuri mai mici și la întrunirile bisericești, și a reușit să aibă o relație strânsă cu unul dintre predicatori, cu care a vorbit despre Isus.

Viața lui se transformase într-un fel de neînțeles, se transformase într-un coșmar. Curajul de a spera era singurul

lucru care-l ținuse în viață acolo. Cât a stat închis, a încercat să nu se bage în belele. A evitat cât a putut să aibă de-a face cu ceilalți, a fost prietenos cu cei cu care putea fi prietenos. A fost agresiv cu cei care nu l-ar fi respectat altfel.

***

(Gardianul poartă azi alți pantofi. Nu mai sunt jerpeliți. Azi a zis morții mă-tii de jegos *în loc de* jegosu' dracului. *A făcut modificări. Colegul de celulă e bolnav. Toxiinfecție alimentară. Azi mi-a zis că mă crede, că n-am făcut-o eu. Mi-a spus că el e vinovat; a omorât un om. Soarele strălucea, era frig. O oră a trecut pe nesimțite. Bătaie în sala de mese. Iar. Alarma. Iar. Plăcintă cu carne, cartofi, chifle. Am făcut cartofi. Buni cartofi.)*

Catalogarea mentală obsesivă pe care o practica îl ajuta să organizeze o lume care nu mai avea nicio noimă. Vorbea cu sine însuși despre ce vedea și auzea și mirosea și gândea, de parcă era dramaturg, ca și Christine, prezentând mereu cadrul scenei. Așa reușea să nu-și piardă mințile.

(Nu ies niciodată. Îmi construiesc o viață aici. Pereții sunt verde-pal. Toaleta e din oțelul inoxidabil din care sunt făcute furculițele. Lingurile. Cuțitele. Apa limpede din ea are nivelul scăzut. Oamenii se cacă aici de față cu alții. Îmi construiesc o viață aici. E prea multă viață aici. Prins în capcană. Nu există viață aici. Soarele reușește să ajungă pe podeaua rece din sala mare. Lumină ca o fisură. Înregistrez aceste observații ca să nu înnebunesc. Înregistrez aceste observații ca să-mi protejez sănătatea mintală. Remarc tot ce pot, ca să-mi ocup mintea, să pot face față realității, înregistrez aceste observații ca să nu înnebunesc. Înregistrez aceste observații ca să-mi protejez sănătatea mintală. Remarc tot ce pot, ca să-mi ocup mintea, să pot face față realității.)

***

Imediat după proces, avocatul lui pomenise ceva de recurs, dar așa spuneau întotdeauna avocații. Părinții lui Rye erau revoltați și îndurerați, susținând nu doar că avocatul lui ratase

cazul, dar și că poliția dăduse greș. Nici nu ar fi trebuit arestat, pe baza unor dovezi ca și inexistente. Părinții lui au vândut restaurantul ca să plătească onorariile legale imense și vorbeau des cu presa. Au muncit neobosit împreună cu organizația Eliberarea. Nu s-au lăsat bătuți.

***

Yolanda Monroe împreună cu noul avocat alăturat echipei lui Rye au argumentat că procesul lui a fost nedrept, deoarece juriul din Bloom era părtinitor din cauza influenței și puterii familiei Bloom. Nu exista nicio dovadă concretă că Rye era vinovat, iar recent se descoperiseră dovezi video care îi susțineau alibiul – filmări cu „purici" de la două camere de supraveghere diferite, care îl arătau plimbându-se, îmbrăcat cum spusese că fusese îmbrăcat. Dovedeau că se plimbase cel puțin două ore înainte de moartea lui Christine și a Brennei și că încă se mai plimba la ora estimată a decesului lor, la mulți kilometri distanță de casa lor. Înainte de proces, Rye îl implorase pe fostul lui avocat să caute filmări, dar acesta îi spusese că nu avea nevoie de ele.

Cu ajutorul organizației Eliberarea, a fost exonerat, după ce s-a stabilit că nu avusese loc nicio încălcare a legii. La 694 de zile după încarcerare, a fost eliberat.

***

Rye se întorsese în orașul natal, unde soția și fiica lui erau îngropate una lângă alta, unde restaurantul de pe malul lacului era proprietatea altei familii, unde jumătate din populație îl suspecta de crimă. Când era în închisoare, își lăsase părinții să vândă Casa Albinuța, așa că după eliberare s-a mutat cu ei. A îndurat privirile pline de ură și insultele răcnite de oamenii care – indiferent de dovezi – nu aveau să creadă niciodată că era nevinovat. A încercat să trăiască acolo, și-a luat o slujbă în construcții grele, unde lucra cu fratele lui Hunter. Demolări. Lucra cât mai multe schimburi, ca să fie mereu rupt de oboseală

și să-l doară tot corpul, fiindcă, dacă era rupt de oboseală și îl dureau toate, viața părea o pedeapsă, iar el merita să fie pedepsit tot restul vieții pentru că le întorsese spatele lui Christine și Brennei.

***

Odată ce a luat decizia să-și pună capăt zilelor, observațiile lui obsesive privind realitatea erau ca și cum punea totul într-un borcan de sticlă și îi dădea foc înainte să-și ia adio. Și cu toate că se gândise mult la sinucidere în pușcărie, abia când a ieșit și-a dat seama că libertatea nu era răspunsul pe care îl căuta. Tot nu știa care era răspunsul. La drept vorbind, nici nu mai știa care era întrebarea.

Cu o zi înainte să o întâlnească pe Tallie pe pod, îl sunase pe Hunter, care era acum director executiv la un restaurant rustic din Big Sky. El și Savannah deveniseră recent părinții unei fetițe, iar Hunter îi spusese lui Rye că a vrut să păstreze distanța față de el din respect, fiindcă știa cât de tare l-ar fi durut pe Rye să-i vadă pe Hunter și Savannah cu fetița lor, când Rye nu le mai avea lângă el pe soția și fetița lui. Rye i-a cerut să-i povestească despre fetița lor, i-a zis că era fericit pentru ei și că aveau să fie niște părinți minunați – și spusese toate astea din toată inima lui.

Când a vorbit cu Hunter, a crezut că avea să fie pentru ultima dată. A făcut tot posibilul să nu-și lase vocea să tremure când i-a spus lui Hunter să o salute pe Savannah din partea lui și că spera să-i vadă curând, cu proxima ocazie când lăsau Montana ca să vină în Kentucky – de Crăciun. În schimb, Rye și i-a imaginat luând avionul cu bebelușul lor, ca să vină la înmormântarea lui odată ce avea să-i fie găsit cadavrul, *dacă* avea să fie găsit. Și se detesta că era nevoit să le facă așa ceva – să se sinucidă și să aducă și mai mult întuneric în viețile lor, când fuseseră recent încălziți de atâta lumină.

Își sunase părinții și vorbise și cu ei, ca și cum totul era normal, și niciunul dintre ei nu l-a întrebat unde era sau ce făcea, fiindcă era bărbat în toată firea. Le-a spus părinților lui că

îi iubește. A închis telefonul, l-a aruncat, păstrându-l pe cel nou, și a plâns nevăzut de nimeni, după care a făcut autostopul până la Sugar Maple, un oraș aflat la 120 de kilometri distantă de Bloom. Cu o săptămână înainte, își vânduse camioneta și își mințise părinții că își căuta una nouă.

Rye a mai mers cu încă doi camionagii până a ajuns în Louisville, unde a început să se plimbe aiurea. Louisville, pentru că Brenna și Christine iubeau Grădina Zoologică din Louisville, în special puiul de elefant. Veneau toți trei în vizită cel puțin o dată pe sezon. Și aruncase banii în rucsac, fiindcă atunci când fusese eliberat din închisoare, oamenii îi dăduseră banii pe care îi strânseseră pentru el cât fusese închis. Nici nu erau toți banii; lăsase restul la părinții lui, iar scrisoarea de adio avea să le spună unde, odată primită în cutia poștală.

Se rugase ca viața să-i mai dea o șansă. Se rugase ca Dumnezeu să-i dea un semn. Își spusese că *toate astea mă vor chinui tot restul vieții* și apoi, joi, sărise peste balustrada podului, rugându-se. Nu voia să moară, dar nu avea altă opțiune. Era singura cale. Cum altfel ar fi putut pune capăt coșmarului?

Tallie

Tallie nu și-a putut stăpâni lacrimile văzând pentru prima dată poze cu Christine și Brenna, poze cu Rye împreună cu ele. Fetele lui, *Eleanor Christina* și *Briar Anna.* Christine era atât de vioaie și așa de frumușică, genul majoretă, încât părea că nu i se va putea întâmpla niciodată ceva rău. Brenna avea părul lui Rye și aceiași pistrui de culoarea scorțișoarei presărați pe obraji. În poze arăta tare mică și plină de viață – într-una din ele era cu amândouă mânuțele în sus și gura mare, căscată a chiot. Tallie a privit-o lung, aproape așteptându-se ca poza să scoată un sunet. Pe unul dintre site-uri era un link către înregistrarea audio a apelului la 911 făcut de vecinul lui Rye, iar lui Tallie i s-a tăiat respirația. A închis pagina cât a putut de repede, înainte să apuce să pornească înregistrarea.

Rye a așteptat pe bancă, apoi în picioare, cât Tallie s-a uitat la poza lui de la arestare: un tricou de culoarea mazării, privire obosită, gura ca o săgeată. O poză făcută de Crăciunul dinaintea morții lui Christine și a Brennei: toți trei râzând, cu coarne de ren pe cap și pulovere urâte cu model de Crăciun, Brenna în brațe la Rye, Christine cu mâna pe abdomenul lui, uitându-se în sus la el. Portret de familie: Rye înghesuit în joacă între mama lui blond-roșcată și tatăl lui brunet, în spatele lor coroana verde, bogată, imensă a unui stejar. Tallie s-a îndepărtat fumând, trecând prin articol după articol, poză după poză a vieții lui de dinainte să-l cunoască.

Prin inimă i se rotea cu viteză un caleidoscop de sentimente contradictorii, iar sticla lui se spărgea, rearanja și scotea la iveală o nouă emoție la fiecare rotire. Rye era o petală umedă, o rană încă dureroasă și proaspătă; Rye profitase de încrederea ei și îl abordase pe Joel pentru o răzbunare meschină. Povestea lui Rye era adevărată, dovadă stăteau pagini peste pagini de articole și clipuri de pe YouTube; Rye stătuse cu ea în casa ei și o minți se în legătură cu identitatea lui. Rye era întotdeauna delicat și blând cu ea, mai ales când fuseseră împreună în pat; când erau în pat împreună erau două singurătăți împletite, iar ea era îngrijorată

pentru fratele ei, amețită și flămândă de o conexiune sexuală și de eliberarea care s-o amorțească.

Rye îl salvase pe Lionel.

Îi era milă de Rye, nu avea cum să nu-i fie.

Poate că mințise în legătură cu identitatea lui, fără ca ea să-l simtă că nu era onest, dar, în esență, instinctele ei fuseseră corecte. Nu credea că își omorâse soția și fiica, iar unii poate că ar fi zis că era o fraieră, dar nu se îndoia de abilitatea ei de a citi energiile oamenilor, doar pentru că nu văzuse energia de *soț infidel* a lui Joel atât de repede pe cât ar fi trebuit. Se înșelase în privința lui Joel, dar nu se înșelase niciodată în privința răului absolut.

Rye era multe lucruri, multe lucruri pe care încă nu le știa, dar nu era nici sociopat, nici ucigaș. Citise despre autopsia lui Christine, despre medicamentele din organismul ei, despre istoricul ei de boli psihice. Se uitase pe YouTube la un clip de 10 minute dintr-un episod al unei serii polițiste, în care o echipă de avocați explica de ce Rye nu ar fi avut cum să comită crimele. Clipul avea jumătate de milion de vizualizări.

Diagnostic: durere acută provocată de moartea soției și fetiței lui în urmă cu trei ani. Vinovăția supraviețuitorului. Sindrom de stres posttraumatic în urma faptului că a fost acuzat și condamnat pentru moartea lor și ulterior încarcerat nevinovat.

***

— Toate acestea îmi rup inima și-mi pare rău… îmi pare groaznic de rău că a trebuit să treci prin așa ceva, a spus Tallie. I-ai zis cine ești polițistului care ne-a tras pe dreapta?

— Da. Și mi-a recunoscut imediat numele. M-a căutat pe Google cât am stat în mașina lui și privirea lui a căpătat aceeași expresie de milă și mâhnire pe care o văd în ochii tuturor celor care îmi aud povestea.

Lui Tallie i s-a modificat expresia de pe chip, având grijă să nu se uite la el cu ochi plini de milă și mâhnire când l-a întrebat:

— Nu ți-a fost teamă că o să te recunoască cineva când eram la petrecere? Inorogul… prietena mea căreia îi păreai cunoscut?

A zis cineva ceva?

Rye a clătinat din cap.

— N-a spus nimeni nimic, dar de vreo două ori, weekendul ăsta, unii s-au uitat cam lung la mine. În cârciumă… Și o femeie în vârstă m-a oprit la magazin. De obicei, mă recunosc oamenii mai în vârstă. Lor le plac știrile. Dar și Li a zis că parcă mă cunoaște de undeva. Și eram sigur că mama ta m-a recunoscut când a venit la tine. Am crezut că și vecina ta m-a recunoscut. M-a privit bănuitor.

— Hm… să știi că vecina mea se uită bănuitor la toată lumea, a spus Tallie.

— Am reținut, a zis el.

După o clipă, s-a apucat să-i explice de ce erau scrisorile așa de importante pentru el. I-a mărturisit că aruncase tot ce le aparținuse lui Christine și Brennei, cu excepția verighetei și a aripilor de fluture. Și că scrisorile, așa simple și, cel puțin în cazul Brennei, neterminate, erau primele lui tentative de a împărtăși acea parte a inimii lui care se ferecase în tăcere. Detesta faptul că nu reușea să-și ia inima-n dinți ca să termine scrisoarea către Brenna, iar cea pe care o scrisese pentru Christine îl făcea să se simtă prost fiindcă nu spunea destule. Cum ar fi putut? Oricât de tare se străduia, tot nu îi ieșea ce trebuie. Ca și cum o dezamăgea încă o dată.

— Știu că nu păreau importante, dar a fost pentru prima dată când am încercat să-i scriu o scrisoare Brennei. Și în trecut am început mai multe scrisori către Christine, dar asta a fost prima pe care am reușit să o termin… dacă o fi terminată… nu știu.

S-a oprit și a privit în sus, apoi a continuat:

— Scrisorile nu sunt nicidecum același lucru, dar așa, în general… m-am săturat de oameni care citesc pe ascuns mizerii despre mine și apoi știu tot sau *cred* că știu tot. Nici n-am avut șansa să-ți spun eu cum le chema. Ai văzut tu înainte, a spus el.

— Îmi pare rău că le-am citit, a zis ea, încercând să-i înțeleagă enervarea la fel de bine cum și-o înțelegea pe a ei.

— Mă rog… am reacționat exagerat.

— Spune drept: chiar le-ai trimis părinților tăi o scrisoare de adio?

— Da, a răspuns el. Acum sunt complet sincer cu tine.

A continuat să vorbească. I-a spus de unde erau banii. I-a spus că luase cu ani în urmă antidepresive timp de o lună și că le ura. I-a spus că nici iarbă nu mai fuma. În final, i s-au recomandat betablocante fiindcă i se părea că adrenalina lui nu avea să mai iasă niciodată din modul turbo.

Tallie l-a ascultat și a mai fumat o țigară, și încă una cu Rye. Trebuia să se forțeze să se gândească la el ca *Rye* și trecuse de la furie la tristețe, la exasperare, aceste emoții amestecându-se și încâlcindu-se, oprindu-se doar când ea și-a reluat rutina cu care era obișnuită. De a face ceea ce era plătită cu sute de dolari pe oră ca să facă: să fie psiholog. Să asculte. Să pună întrebările necesare. Să asculte iar și să pună din nou întrebările necesare.

***

Dacă ar fi trăit în orășelul acela, Tallie ar fi organizat proteste pentru eliberarea lui Rye. S-a imaginat stând noaptea, scrijelind cu marker negru pe pancarte albe, lucioase. *#LibertatepentruRyeKipling.* Rye fusese arestat și judecat din cauza rasismului din acel orășel. Nici nu-și imagina cât de greu trebuie să-i fi fost să crească într-un orășel majoritar alb, ca Bloom, să se căsătorească și să facă un copil cu prințesa orașului, în astfel de circumstanțe.

— Cât despre sinceritate… n-aș fi crezut niciun cuvânt din toate astea, dacă nu aș fi citit cu ochii mei, i-a spus Tallie ridicându-și telefonul în lumina slabă.

Cerul era tot mai jos. S-a concentrat asupra celor două asistente medicale drăguțe – una plinuță, cealaltă piele și os – care ședeau pe o bancă din cealaltă parte, fumând și vorbind încet în uniformele imprimate cu desene animate. Erau încadrate de un inel de lumini, ca niște mici luni.

— Păi, evident că pricep de ce ai ajunge pe pod după așa ceva, a spus ea, înțelegând acum perfect de ce fusese așa de calm când costumul lui Lionel luase foc.

Cum să-l mai șocheze ceva după ce văzuse ce văzuse?

— A fost ziua mea joi, a spus el ridicând privirea.

Cinci cuvinte ce dezvăluiau încă un adevăr sinistru.

— Voiai să sari de ziua ta.

— Christine și Brenna… e octombrie. Până și foșnetul frunzelor îmi amintește de ele. Nu există nicio scăpare.

— Nici nu-mi pot imagina cât de greu de îndurat este… cât de greu îți e în octombrie, a spus ea, reintrând în ritmul ei repetitiv, care le transmitea clienților ei că îi asculta atent.

Albul ochilor lui Rye era roșu, mărginit de roz-violent.

— Mi-am spus că, dacă mă simt mai bine după un an de la eliberarea din închisoare… după un an în lume… o să rămân. Dar a venit săptămâna asta, a venit ziua mea și nu mă simțeam mai bine. În fiecare zi, trebuia să caut un nou motiv pentru care să rămân în viață și-mi era din ce în ce mai greu să găsesc unul.

S-a oprit și a inspirat tremurând. I-a spus că părinții lui încercaseră din răsputeri să-l ajute, dar el se închisese complet în sine, ținându-i la distanță. Nu știau ce să mai facă, și nici el.

— Credeam că durerea avea să mă ucidă și-mi doream asta, dar după timpul petrecut cu tine… după ce am fost lângă Lionel ca să-l pot ajuta… a intervenit weekendul ăsta.

— Da, te ascult și înțeleg ce vrei să spui, a zis Tallie.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac, nu știam de ce aveam nevoie, iar tu m-ai ajutat…

— Dar tot nu pricep ce legătură au toate astea cu discuțiile dintre tine și fostul meu soț, a spus Tallie, pronunțând fiecare silabă apăsat, ca el să înțeleagă exact, fără vreun dubiu, ce simțea ea.

— Nu au. Nu am nicio scuză. A fost o tâmpenie și mi-a scăpat de sub control.

— Ce i-ai spus lui Joel? a întrebat ea.

Rye i-a povestit, i-a spus de e-mailuri și de răspunsurile lui Joel. I-a spus că Joel știa acum despre ea că se gândea să adopte un copil și că avea și un iubit. Tallie s-a scărpinat pe gât, căci începuse deodată să o mănânce îngrozitor, dar, înainte să deschidă gura să zică ceva, el i-a cerut din nou iertare.

— Te-am trădat, crezând că știu de ce ai nevoie, când de fapt te cunoșteam doar de vreo două ore… sunt un mare cretin.

— Corect, a zis ea continuând să se scarpine, dorindu-și să simtă și el senzația aceea. Și cine era presupusul iubit?

Rye s-a uitat la ea.

— Tu?

El n-a zis nimic.

— Rye…

— Îmi pare așa de rău…

— Deci i-ai spus tot. Toate chestiile pe care ți le-am zis când credeam că încercăm să ne cunoaștem, chestiile pe care nu voiam să le știe. Chestiile pe care aș fi putut să i le spun și eu, dar nu am vrut, a zis Tallie, dând furioasă din cap.

— Ce are el cu ea… a crezut întotdeauna că va avea cu *tine. A vrut* să fii tu aceea, a adăugat Rye.

— Așa a spus? Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat?

Tallie și-a tras nasul, apoi și l-a șters cu un șervețel găsit pe fundul poșetei. A simțit damful mizerabil de tutun pe degete și i-a provocat greață. Ce dracu' a fost în capul ei? Cum de pierduse controlul în halul ăsta, tot weekendul? Nu avea să mai fumeze niciodată. Niciodată!

Înainte să apuce să-l oprească, Rye s-a apucat să-i citească de pe telefonul lui. E-mailurile lui Joel, în care își deschidea sufletul. Tallie a ascultat vorbele unui Joel mai blând, mai puțin agresiv. Un Joel care-și regreta greșelile.

— Credea că vorbește cu tine, că reușea în sfârșit să-ți spună aceste lucruri. Aveam de gând să-ți trimit e-mailurile de la el, când plecam. Credeam că o să te ajute să te simți mai bine, a spus Rye ca o concluzie. I-am zis că bărbații trebuie să învețe să aibă mai multă grijă de femeile pe care susțin că le iubesc așa de tare, și mi-am spus-o și mie, gândindu-mă la Christine. Dar a fost o aroganță din partea mea să presupun că voiai ceea ce eu nu am avut. Mă refer la… încheiere.

— Uite ce, eu am terminat-o cu Joel în felul meu. Și în clipa asta sunt incredibil de furioasă pe tine, dar, din ce am citit acum și din ce am văzut la tine… ceea ce vreau să spun e că nu-i vina ta dacă cineva iubit e bolnav psihic. Uneori nu are nimeni ce să facă. Iar ăsta e cel mai înspăimântător lucru din lume, a spus ea.

După o lungă tăcere, Tallie a întrebat:

— Ce adresă de e-mail ai folosit?

— TalliePis007.

Un râs scurt, ca un cârâit de pasăre, i-a scăpat lui Tallie de pe buze, luând-o prin surprindere și pe ea. S-a șters la ochi.

— Am făcut-o atunci, în prima noapte. Băusem prea mult vin și tu erai la tine în dormitor. Joel tot răspundea, recunoscător că l-ai contactat, a reluat Rye.

— Recunoscător că *tu* l-ai contactat, l-a corectat Tallie, tăios. Iar tu ai făcut-o… știind foarte bine că aveam să te urăsc odată ce aflam…

— Și? Mă *urăști*? Dacă da, te-aș înțelege.

— Nu știu, Rye. Te-am prezentat *întregii mele familii* ca Emmett. Ai cunoscut-o pe vecina mea! Mi-e groaznic de jenă de toată treaba asta. Arăt ca ultima proastă.

— Nu. N-ai cum să arăți ca o proastă niciodată. Nu te învinovăți pentru ceva ce nu e vina ta! Nu asta mi-ai spune tu mie?

— A, exact asta fac. N-o să-i spun lui Joel că nu cu mine a corespondat. O să-mi cer scuze și o să încheiem episodul, iar el o să se ducă acasă, a zis Tallie.

Sub nicio formă nu avea de gând să-l lase pe Joel să afle că toate astea se întâmplaseră fără știrea ei.

— Nu e nevoie. O să-mi asum bărbățește ce-am făcut și o să-mi cer scuze.

— Ba n-ai să faci așa ceva! Mă ocup eu de asta, a spus ea, închipuindu-și-l pe Joel sus, umblând dincolo de zidurile de piatră și sticlă ale spitalului.

***

— Mda, deci… totul a fost prefăcătorie weekendul ăsta?

— Nu, Tallie. Nu totul a fost prefăcătorie weekendul ăsta.

***

Rye a urmat-o pe Tallie pe casa scărilor ce duceau către secția de Arși. Ea nu îi ceruse s-o facă și s-a întors spre el doar când a

făcut un pas înapoi și a rămas lângă cutia hidrantului de pe perete.

— Uite ce e, pentru mine a fost mare lucru… ce am făcut noi doi. Faptul că te-am lăsat să vii în dormitorul meu. Eu nu fac așa ceva. N-am mai făcut niciodată asta cu cineva pe care abia l-am cunoscut… cu cineva cu care nu am o relație, a mărturisit Tallie.

Prin minte i-au străfulgerat imagini cu el în dormitorul ei, cu gura pe trupul ei. În egală măsură, vinovăție și rușine și excitare. Iar ea să vadă trupul lui gol – deloc diferit de al preaiubitului ei *David* –, să i-l miroasă, să i-l guste…

— Tallie, și pentru mine a fost mare lucru. Pe cuvânt, a spus Rye atingându-și pieptul în dreptul inimii cu mâna bandajată.

— Atunci nici nu-ți știam numele real. Nici nu știam cine ești. Puteai să-mi spui, și n-aș fi avut nicio problemă cu asta. Doar că mi-aș dori să-mi fi spus, a zis ea.

Apoi a simțit că ipocrizia propriilor vorbe îi năclăiește gâtul, iar Rye a întins mâna s-o atingă.

— Nu, a spus ea întorcându-i spatele și deschizând ușa către coridorul secției.

Amețită, s-a dus la baie să-și pună câteva minute pe ceafă un prosop de hârtie ud.

***

— Joel, pot să vorbesc ceva cu tine? l-a întrebat Tallie când a dat de el.

S-a oprit în picioare, în fața scaunului pe care ședea el și se uita în telefon.

— Tocmai am vorbit cu tatăl tău… ceea ce a fost interesant. Adică, evident că nu m-a omorât, dar a spus că sunt ultimul om pe care se aștepta să-l vadă aici. I-am spus că o să-mi pese întotdeauna de familia ta și de tine, a zis Joel.

— L-ai văzut pe Lionel?

— Da. Am vorbit cu el și cu Zora. Tatăl tău a plecat, dar se va întoarce cu Glory. Connie și mama ta au ieșit și ele. Apropo, mama ta a zis că tot un mizerabil sunt. Mi-a zis că dacă am venit ca să-ți mai frâng puțin inima, n-am decât să mă duc dracului.

Mă bucur să văd că nu s-a schimbat. Iar River s-a făcut așa mare, că…

Joel s-a oprit. Faptul că știa așa de multe despre familia ei, că știa numele celei mai bune prietene a mamei ei, că făcea remarci despre River, toate astea îi provocau lui Tallie furnicături. A luat-o cu leșin, dar nu mai leșinase niciodată. Amețeala avea să-i treacă și gata, ca întotdeauna, fără s-o afecteze prea mult. Joel s-a uitat la Rye și niciunul dintre ei n-a spus nimic.

— Te rog, vino puțin cu mine, a spus Tallie, concentrându-se.

Rye s-a așezat pe scaunul eliberat de Joel, iar în adâncul inimii ei, Tallie s-a temut că Rye avea s-o întindă, deși îi promisese că nu o să plece fără să-i spună și ei. Mai era valabil, oare? I-a aruncat o privire peste umăr înainte să dispară după colț împreună cu Joel.

***

— E bine aici, a spus Tallie, iar Joel s-a așezat pe un alt scaun de pe coridor.

Ea s-a așezat cu un scaun mai încolo, lăsând între ei un spațiu cât un milion de kilometri.

— Joel, e-mailurile de la mine au fost o farsă. Imatură, e drept. Și-mi pare rău. Rye era beat și ți-a scris în glumă, dându-se drept mine. Și când am aflat că a făcut asta, nu l-am oprit. A fost o prostie care ne-a scăpat de sub control.

S-a uitat lung la fostul ei soț, clătinând din cap.

— Nici nu-mi vine să cred că ești aici. Și, nu mă înțelege greșit, e frumos din partea ta. Cred că ai venit din *bunătate*, fiindcă știu cât de mult ții la Lionel…

— O farsă? Urăști farsele, a spus Joel înecându-se, șocat. Tu vorbești serios? a zis el după ce i-a studiat chipul câteva clipe care au părut să dureze cât o veșnicie.

— Vorbesc serios și-mi cer scuze. A fost o tâmpenie, a spus ea.

— Stai puțin! Tu cu ce te-ai ales din asta?

— Aveam niște întrebări… și tu mi-ai răspuns.

— De ce nu m-ai întrebat personal? De ce l-ai pus pe el s-o

facă? Nu mai înțeleg nimic, a spus Joel.

— Era supărat după ce-i spusesem ce s-a întâmplat între noi și l-am lăsat să vorbească în numele meu fiindcă putea s-o facă fără nicio reținere. Dacă ți-aș fi scris eu, aș fi părut prea gravă, prea *implicată…*

— Tipul ăsta a apărut la toate jurnalele de știri acum câțiva ani. O nenorocire cu adevărat oribilă. Având în vedere prin ce-a trecut, ar putea fi un dement. La ședințele de terapie sau în afara lor, te înconjori dinadins de nebuni care te secătuiesc de toate resursele, Tallulah, a spus el.

— Nu e *dement.* Tu crezi că eu mă înconjor de nebuni, ceea ce, apropo, e o măgărie din partea ta, în timp ce eu cred despre tine că ești tot timpul cu ochii în patru după ceva nou. Slujbă nouă, stat nou, nevastă nouă… totul e minunat până te plictisești, nu? Nimic n-o să-ți fie vreodată de-ajuns!

— Nu-i adevărat, a spus încet Joel, clătinând din cap.

Tallie îl rănise fără să-i pară rău vreun pic.

— Joel, nu mă cert cu tine aici, în felul ăsta. Trebuie să-mi văd de viața mea.

A întins mâinile în față, către el, împingând înapoi acea energie. N-avea decât să și-o păstreze el. Nu mai era soția lui; el nu mai era problema ei.

— Îhî… trebuie să-ți vezi de viața ta, dar încă intri în contul meu de Facebook. Sigur că da. Am înțeles, a spus el.

Tonul lui, certurile lor, felul în care era mereu gata să-i sară la beregată – toate i-au năvălit în minte lui Tallie cu atâta forță, încât ar fi căzut din picioare dacă n-ar fi stat pe scaun.

— Iar tu, Joel, n-ai avut nicio problemă să stai să-mi scrii lungi e-mailuri, în loc să-ți petreci timpul cu nevasta și copilul tău, a zis Tallie.

— Oh, uau! Mă acuzi, cumva, că-mi neglijez familia?

— Ia mai gândește-te! Ești sigur că vrei să-ți răspund la întrebarea asta?

— Mă acuzi că m-am purtat deplasat? Nu era *nimic* deplasat în e-mailurile alea, a spus Joel.

— Nu te mai acuz de nimic, Joel. Am trecut de mult de etapa asta.

— Bun, fiindcă tu și iubitul tău…

— Auzi? Las-o baltă! Nu știu cât de serioasă e treaba. Mă mai văd și cu Nico din când în când. Ia stai puțin! Asta nu e deloc treaba ta! De ce-ți spun chestiile astea? a zis ea, simțind nevoia să-l apere cu ferocitate pe Nico.

Era al naibii de sigură că nu voia să discute cu Joel despre Nico. Nico era al ei și nu voia ca Joel să întineze nicio părticică din el în inima ei.

— Ca să vezi… Nicodemus Tate. Păi, oricum, acolo ai vrut întotdeauna să fii, nu? Bravo ție că te-ai întors de unde ai plecat, a spus Joel încruntat.

— Ia mai du-te dracului, Joel! Ți-ai făcut de cap când te-a lovit criza vârstei mijlocii, acum ai și copil, așa că scutește-mă! N-ai niciun drept…

— Doar că nu credeam că o să mă acuzi pe mine că sunt deplasat, când tu te culci cu unul dintre *pacienții* tăi, fiindcă asta chiar e deplasat, ca să nu mai spun că-ți distrugi cariera, a scuipat veninos Joel.

Tallie se uita în jos.

Iar când a ridicat ochii, Rye stătea în fața lor, cuvântul *pacienți* plutind deasupra lui, făcându-l să încremenească în loc. Un iureș amețitor de sinceritate i-a tăiat respirația lui Tallie.

Rye

Pacienți?

— Da. Corect. Sunt unul dintre *pacienții* ei, a spus Rye uitându-se furios la ea, apoi întorcându-se spre Joel, care și-a ferit privirea. Și, ca pacient al tău, Tallie, vrei să vii, te rog, cu mine ca să-mi iau lucrurile din mașina ta? Fiindcă plec. Trebuie să mă duc.

Adio; mă duc la dracu' să mă ia, pe Lună!

— Rye, a spus ea în urma lui, spre ușa de la casa scărilor.

El s-a oprit la capătul coridorului uitându-se pe geam, ascultând. Era tot numai terminații nervoase la vedere, de parcă tocmai i se activaseră superputerile.

(În spitalul ăsta, termostatul e fixat pe exact 23 de grade. O sirenă se apropie încet. Adidași scârțâitori, tocuri înalte. Un cărucior. Un bărbat își drege glasul pe coridor. Pix pe hârtie. Un bebeluș plânge. Un scaun se freacă de podea cu un scrâșnet. Tallie și Joel vorbesc. Toată lumea vorbește. La dracu'! Tot timpul vorbește.)

— Trebuie să mă ocup de asta. Rămâi aici? l-a întrebat ea pe Joel.

— *Vrei* să rămân? a întrebat Joel.

— Joel, gata cu jocurile! Am dormit maximum două ore. Nu am timp să mă cert cu tine. Stai, nu stai, eu mă întorc oricum, a zis ea.

— Bine. În regulă. Eu o să fiu aici, a spus încet Joel.

Rye a izbit de perete ușa de la casa scărilor. În jos, în jos pe scări, cu Tallie după el, strigându-l.

— Rye, oprește-te! l-a strigat ea când au ieșit afară, pe trotuar.

— Ești doctor, nu profesoară? Și tu ai mințit! Eu am recunoscut ce am făcut și tu nu ai spus nimic! a zis el.

— N-aș zice că ai recunoscut… mai degrabă ai fost prins cu minciuna. Și nu sunt doctor, sunt psiholog.

— Ești *tera*… Sper că glumești, a spus el.

Era musai să fie o glumă.

— Nu, nu glumesc. Sunt psihoterapeut și, ca și tine, nu am vrut să știi, fiindcă eram sigură că m-ai fi tratat cu totul altfel.

— Deci ce-a fost asta? Caz *pro bono*? Ăsta e singurul motiv pentru care te-ai purtat așa de frumos cu mine? Știai cine sunt?! a spus Rye.

Nu-și mai amintea când se simțise ca ultimul fraier. Auzi! *Terapeut.* Tot ce spusese ea, tot ce făcuse ea – o prefăcătorie. Își practicase cu șiretenie meseria pe el. În minte i-au prins contur imposibile teorii ale conspirației. O trimisese cineva după el? Îl urmărise cineva? Îl pândise?

— Nu! Categoric, nu. Legătura dintre noi a fost reală… *este* reală. Nu m-am prefăcut, l-a asigurat ea.

Rye s-a așezat pe jos, cu spatele sprijinit de zidul de piatră.

— Ți-am spus că nici eu nu m-am prefăcut. Dar acum s-a terminat. Mă duci, te rog, pe pod? Aș putea să merg pe jos sau să fac autostopul, dar n-aș face decât să amân inevitabilul și, sincer să fiu, în momentul ăsta aș prefera să o fac și gata! a spus el.

Totul era un morman de vreascuri stropite cu benzină; n-avea decât să ia foc tot, nu doar Lionel. El, Tallie, spitalul, întreaga lume. Gata! Era timpul să se ducă!

— Să faci *ce* și gata? a spus ea înnebunită. Chiar crezi că o să te *ajut?*

— Tallie, am terminat-o cu terapia conversațională. N-a ajutat-o pe Christine și nu mă ajută nici pe mine.

— Emmett… *Rye,* vrei să te duc pe pod? Hai! Hai să mergem pe pod, a spus ea, luptându-se cu poșeta ca să-și găsească cheile.

Le-a scos zăngănind și le-a ridicat victorioasă.

— Hai să mergem, la dracu'!

A pornit spre mașină și el s-a ridicat în picioare.

— Foarte bine! a zis Rye venind după ea.

Când au ajuns la mașină, Tallie a descuiat portbagajul și portierele.

— Stai aici! Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Joel. Să fii aici, în mașină, când mă întorc și te duc unde vrei tu, a zis ea.

— Acum vorbesc cu Tallie *terapeuta?* a întrebat el. O nouă porție de intimitate falsă?

Toate momentele ei de sinceritate trecuseră printr-un filtru profesionist. Nimic din weekendul lor împreună nu fusese real.

Nu-i venea să creadă cât de vinovat se simțise că o mințise, când și ea mințise la rândul ei, tot timpul.

Lumea era o hazna și toți oamenii erau niște mincinoși.

— Acum vorbesc cu *Emmett din Clementine?*

— Aștept aici. Am încheiat discuția! a spus Rye smulgându-și bagajul din portbagaj și trântind ușa.

Încă îl dureau mâinile. Și ce dacă?

— Promite-mi că m-aștepți aici! a insistat ea privindu-l în ochi.

— Mda… a spus el.

S-a așezat pe scaunul din dreapta și a închis portiera. Când s-a uitat în oglinda laterală, a văzut-o pe Tallie îndreptându-se spre spital.

(Tallie încearcă ușa ce dă spre scări, dar e încuiată. Ocolește ca să intre prin față. Se aude o portieră trântită. Motorul unui camion pornind.)

***

— Nu te-am văzut aici când am ieșit, a spus Tallie când s-a întors la mașină.

Rye își lăsase scaunul pe spate, se lungise și închisese ochii.

— Ți-am spus că te aștept, i-a răspuns el sec.

Nu avea de gând să-i permită să mai scoată ceva de la el. Stop joc! Tallie a pornit motorul.

Tallie

Intrând în spital, Tallie îl găsise pe Joel pe coridor, pe un scaun, cu River în poală, ca un tablou *Madonna cu pruncul* dintr-o lume alternativă, cu susu-n jos. Când a ajuns lângă ei, și-a pus palma pe capul lui River. Joel l-a săltat pe genunchi, făcându-l pe copil să chicotească bucuros. Râsul a stârnit ecouri pe coridorul spitalului.

— Zora a ieșit puțin la aer, a explicat Joel.

Tallie s-a așezat pe scaunul de lângă el.

— Uite ce e! E foarte frumos din partea ta că ai sărit în avion și ai venit până aici, a zis ea, prea obosită ca să se mai certe.

— Păi, ce pot să zic? Nu m-aș fi simțit în largul meu să fac asta dacă n-aș fi crezut că vrei să iei legătura cu mine, dar… farsa e farsă, nu? a spus Joel, după care a făcut ca avionul pentru River, care s-a distrat grozav.

— Tanti Lulah, pot să mă joc pe telefonul tău? a întrebat-o River pe Tallie, iar ea i l-a dat, spunându-i că nu mai stă mult.

River s-a așezat pe un scaun lângă Joel, care o privea relaxat pe Tallie cu ochii aceia căprui în care se pierduse de nenumărate ori. Ochii aceia căprui cu care se măritase; ochii aceia căprui care stricaseră totul.

— Dar e-mailurile alea nu păreau scrise de tine. Nu chiar. Nu părea să fie un gest pe care l-ai face tu. Poate că am crezut, fiindcă asta-mi doream… să-mi scrii și să vrei să mă ierți după… toate câte s-au întâmplat, a spus Joel.

— Păi, poate că oricum n-ai mai ști cum sună acum un mesaj de la mine. Poate că nu mă mai cunoști, Joel. Tu ai o viață nouă, și e și dreptul meu să am una.

Joel a tras adânc aer în piept, acceptând ideea, și și-a pus brațul pe spătarul scaunului ei.

— Mă bucur că am venit să-l văd pe Lionel.

— Pe *ea* nu o deranjează că ai plecat? a întrebat Tallie.

— Nu. Știe că Lionel mi-e ca un frate.

— I-ai spus de e-mailuri?

— Nu.

— Aoleu… nu aveți nici un an de la nuntă și deja ai secrete față de ea? Țțț… a făcut Tallie.

Joel n-a zis nimic, doar și-a mângâiat barba.

— Rye nu e unul dintre clienții mei. Eu le spun clienți, nu *pacienți.* Ți-am zis de o mie de ori, dar uiți. Și nu e dat dispărut. Nu e treaba ta, dar are probleme cu familia și încearcă să le rezolve.

Și l-a imaginat pe Rye în mașina ei. Și l-a imaginat deja plecat, încălcându-și promisiunea, ajungând singur pe pod sau rătăcindu-se în întuneric. S-a uitat la ceasul de pe perete.

— Îmi cer scuze, sincer. Doar că sunt nedumerit. Totul e *tare* năucitor în momentul ăsta.

— Fiindcă n-ar trebui să fii aici, Joel, a spus Tallie.

El nu a protestat, doar și-a dres glasul.

— Pisicile. Ce fac pisicile tale?

— Sunt bine.

— Nu le e dor de mine?

Tallie a râs puțin și a clătinat din cap.

— Ce-ți face calul? a întrebat ea.

— Nu… nu e calul meu. E al ei.

— Aha! Am înțeles.

— A, deci… te gândești să adopți un copil? a întrebat Joel după un minut de tăcere.

— Da.

— Cu Nico… sau cu tipul ăsta… sau…?

— Singură!

— Aha!

Săracul de el, și-a spus ea. Joel, ușurat că ea nu avea un copil cu altcineva, ca să nu se simtă la fel de oribil cum se simțea ea.

— Mda, în fine… Am văzut ultima poză a lui Pearl. E drăgălașă. Are părul tău.

Tallie i-a atins coada de la ceafă și s-a uitat iar la ceas. O usturau ochii de oboseală și buimăceală. Cine era? Unde era? Ce se întâmplase? Și-a tras nasul și și-a întors fața de la el.

— Trebuie să plec să-l duc pe Rye… înapoi. Nu știu ce aș mai putea să spun.

— Deci al cui e rândul anul ăsta? Al lui Gus sau al lui Judith?

a întrebat Joel, cunoscând prea bine regula părinților ei cu alternarea anilor la petrecerea de Halloween.

— E anul lui Gus și Glory.

— Dragii de Gus și Glory, a spus el. În ce te-ai costumat?

— Rye și cu mine am fost Mulder și Scully.

— Aha! Și să știi că părinții mei au întrebat de Lionel. Le-am spus că vin încoace.

— Maică-ta crede că ai înnebunit, a spus ea.

Joel a încuviințat din cap.

— Păi, te adoră.

— Sunt bine, sănătoși? a întrebat ea.

Încă îi venea să plângă. Îi iubise pe părinții lui Joel și îi era dor de ei. Mama lui Joel plânsese la divorțul lor. După ce Joel se mutase cu Odette, mama lui venise la ea cu o sticlă de vin. Stătuseră de vorbă ore în șir și îi povestise lui Tallie despre bărbații pe care îi cunoscuse în viața ei și care nu fuseseră în stare să fie soți buni. Nu a încercat să o convingă pe Tallie să-i mai dea o șansă lui Joel, dar i-a spus cât de fericiți fuseseră ea și tatăl lui Joel să o aibă drept noră atâția ani. Vizita neașteptată a mamei lui Joel însemnase foarte mult pentru Tallie. Chiar și acum, mama lui Joel încă o suna pe Tallie și îi mai dădea câte un mesaj ca să vadă ce mai face.

— Da, sunt bine. Mulțumesc, a spus Joel.

— Ai idee cât de ireal și năucitor mi s-a părut să văd o poză cu mama ta ținând-o în brațe pe fiica ta? a întrebat Tallie.

— Îmi pare rău că ai văzut-o.

— E pe pagina ta de Facebook.

— Tallie…

— Sunt niște bunici extraordinari, a adăugat ea, întrerupându-l.

Tallie și Joel s-au privit lung și parcă toată povestea lor rula ca un film între ei, iar ei erau separați doar de acel ecran cu imagini tremurătoare. S-a gândit la e-mailurile pe care i le arătase Rye – la acel Joel, blând și cuprins de remușcări. L-a privit, știind că *acel* Joel era undeva, acolo, dincolo de ochii aceia.

— M-am învățat minte, dar prea târziu, a spus el.

— Nu știu cum să reacționez la asta, Joel.

— Deblochează-mi măcar numărul în telefon.

— De ce?

— Nu știu, Tallie. Așa…

— O să-l deblochez de îndată ce-mi recuperez telefonul de la River.

A făcut un semn din cap și s-a aplecat să-i vadă chipul lui River, luminat de ecranul telefonului.

— Apropo, îmi plac ochelarii tăi. Îți stă bine cu ei, a spus, privind-o pe îndelete. Cât despre ce am scris în e-mailurile acelea…

Tallie a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Chiar nu pot vorbi acum despre asta. Trebuie să plec. Toată treaba aia a fost o prostie. S-a terminat! Trebuie să luăm o decizie conștientă de a lăsa trecutul în urmă și de a ne continua viețile… dar o să-ți deblochez numărul, a spus ea. River, am nevoie de telefon. Mami o să vină curând.

A întins mâna. De îndată ce River i l-a dat, i-a arătat lui Joel că-i deblochează numărul.

— Iar tu o să-ți schimbi parola de Facebook, da? Eu o s-o șterg pe cea veche.

— S-a făcut, a spus Joel, luându-l pe River în brațe și dându-i telefonul lui, din buzunar.

Joel i-a spus lui Tallie că avea să mai stea puțin și că Ben împreună cu mai mulți prieteni de-ai lui Lionel aveau să vină a doua zi.

— Sună-mă sau trimite-mi un mesaj, dacă vrei, ca să-mi spui când mai vii pe-aici… înainte să pleci din oraș, a spus Tallie.

— Da. Sigur, a fost de acord Joel, punând mâna pe creștetul lui River, apoi ridicând-o, fără s-o fluture, într-un salut încremenit.

***

Telefonul lui Tallie s-a umplut de lumină și drăgălășenie când chipul Aishei a apărut pe ecran. A atins ecranul ca să răspundă, în timp ce traversa parcarea în viteză.

— Fată! Nu pot vorbi mult acum, dar am o mulțime de chestii să-ți spun. Nici n-o să-ți vină să crezi. Adică… o *tonă* de chestii! a spus Tallie.

— Bineeeee! Cum se simte Li? De cum am deschis telefonul când am ajuns acasă, a explodat de mesaje care ziceau că i-a luat foc costumul la petrecere. Dar acum e în spital, da? a spus Aisha.

Vocea Aishei a reușit să o readucă pe Tallie cu picioarele pe pământ. S-a îndreptat spre mașină, punând-o rapid la curent cu accidentul lui Lionel și apariția din senin a lui Joel. I-a spus că acum trebuia să ducă undeva un nou prieten și că avea s-o sune curând, să-i povestească totul. A închis și a văzut că în mașină nu mai era nimeni. S-a apropiat, în timp ce i s-a strâns stomacul și i s-a făcut greață, de teamă că Rye plecase.

Dar când s-a uitat pe geam, l-a văzut înăuntru, cu spătarul lăsat și cu un braț pe ochi, ca un copil gingaș pentru care ar fi făcut orice. Iar el nu voia decât să-l ducă pe pod. Avea să-i cânte în strună. Un truc psihologic jenant de elementar – psihologie inversă. *Pod pod pod.* Dacă voia așa de tare pe pod, pe pod o să-l ducă.

***

— Deci, după toate cele întâmplate, refuzi să vorbești? a spus Tallie urcându-se în mașină și rupând tăcerea. Am vorbit tot weekendul și…

— Am *mințit* tot weekendul, a subliniat în cele din urmă Rye, după o lungă tăcere.

— Nu tot ce am spus a fost o minciună. Da, am mințit când am zis că sunt profesoară. Poate că a fost o lipsă de etică din partea mea să nu dezvălui că sunt terapeut, dar nu sunt perfectă, și nici nu am pretins vreodată că sunt. Sunt profesionistă când e vorba să nu dezvălui secrete, a spus ea gesticulând frenetic cu mâna liberă, apoi lăsând-o pe schimbătorul de viteze. Aș zice că asta faci și tu.

Când a oprit la semafor, Rye s-a întors spre ea. Avea pe chip aceeași expresie sumbră, bântuită, pe care o avea când îl găsise

joi seara. Gata cu *Emmett* cel din bucătăria ei, *Emmett* de ieri-dimineață, care făcea chifle și o fermeca pe mama ei, *Emmett* de seara trecută, de la petrecerea lui Lionel, în costumul lui elegant, sărutând-o la nesfârșit. Se apropiau de râul Ohio și *Bridge* își făcea din nou apariția. Dar! Tallie nu îl putea controla. El participase fără să știe la terapie conversațională. În curând, aveau să se despartă. Dacă el nu voia ajutor, ea nu îl putea obliga. Trebuia să se odihnească puțin, fiindcă avea să se trezească devreme ca să ajungă la ședințele programate dimineață. Avea viața ei și era la fel de importantă ca a oricui altcuiva. Rye trebuia să-și poarte singur de grijă, așa cum făcea și ea.

— Uite ce e! Eu mi-am cerut scuze. Tu ți-ai cerut scuze. Deci asta e, a spus Tallie când îi mai despărțeau câteva minute de pod.

— Deci asta e, a repetat el încet, imitând-o, cu fața întoarsă spre geamul din partea pasagerului.

Minutele acelea au fost o tortură de proporții biblice, de parcă fuseseră puse la cale de un zeu crud. Tensiunea – densă și apăsătoare, de parcă cineva umpluse mașina cu beton.

Când s-au apropiat de pod, lui Tallie mai că i-a venit să vomite. Dacă ar putea opri mașina ca să se aplece în afară și să se golească, s-ar simți mai bine. Oare cum se simțea *el?* Furios, dar ușurat? Trist, dar furios? Ființele umane pot să aibă un milion de trăiri diferite în același timp. Nu era ca și cum o emoție se retrăgea politicoasă, ca să facă loc alteia. Cel mai des se mânjeau una pe alta, ca vopselele, amestecându-se și creând culori și emoții complet noi.

Câteva mașini – niște stopuri roșii și din când în când lumina orbitoare fugară a farurilor. Noaptea se lăsase ca un capac pe o oală. Podul era puternic luminat și avea un trotuar îngust și un parapet din metal întretăiat care era pur estetic. Joia trecută, Rye se cățărase cu ușurință peste parapet. În cazul în care cineva era hotărât să sară de pe pod, parapetul nu ar avea nicio importanță. Tallie a tras pe dreapta, a oprit motorul și a lovit butonul avariilor, așa cum făcuse joi. Toate drumurile duceau înapoi la podul acela, într-o nesfârșită rotire, din ce în ce mai

amplă.

— Uite-ți podul! a spus ea, făcându-i-se greață.

Spera că el o să dea înapoi, că o să renunțe în sfârșit la idee, odată ce vedea podul. Pentru asta se ruga. Voia apă. În suportul de pahar de pe partea șoferului avea o sticlă de apă rămasă de mult acolo. A pârâit când a luat-o în mâini și a băut apa cu gust de plastic, înghițind-o cu noduri. Avea nevoie de apă proaspătă, de mâncare și de 10 ore bune de somn.

Rye se uita țintă în față.

— Bine.

— Bine, atunci.

— Mulțumesc, a spus Rye când a privit-o.

A atins mânerul portierei, fără să tragă de el.

— Asta vrei? Pe bune, Rye? Asta? Ce vrei, Rye? Ce vrei? a spus Tallie cuprinsă de o panică tot mai intensă, ca o orchestră ce își acordează instrumentele înainte să cânte acordul discordant al diavolului.

Nu, nu! Nu putea sub nicio formă să-l lase să se dea jos din mașină.

— Vorbesc serios când spun că-ți mulțumesc. Și uite, și ăștia sunt tot pentru tine, a spus el, deschizându-și rucsacul și scoțând plicul cu bani.

I l-a întins, iar când ea a refuzat să-l ia, l-a pus pe bord.

— Ți-am mai spus că nu-mi trebuie banii tăi, a zis ea.

— Cât ceri pe o oră de ședință de terapie? 200 de dolari? 72 de ore, la 200 ora, înseamnă 14.400 de dolari. Aici sunt vreo 10.000. O să-ți trimit restul prin poștă, a spus el.

Lumina portocalie slabă, delicată a becului de pe stradă – misterioasă și estompată – se reflecta în geamul de pe partea lui, ca o promisiune.

— Rye, nu ești clientul meu, a spus Tallie, rămânând cât de calmă putea.

Știa cât de important este să poți vorbi cu cineva când ești supărat. Și *ea* era supărată, dar ei nu îi era nimeni alături. Era singură, foarte singură și își trăgea obloanele ca să se protejeze de furia furtunii propriilor emoții, pentru binele altora. Din nou.

— Nu iau banii înapoi, a spus el privind-o cu ochi blânzi, nu

cu cei duri, rătăciți, pe care ea i-i văzuse mai devreme.

— Mă lași să te duc în altă parte? Hai să terminăm cu prostia asta! Unde pot să te duc? Sunt sigură că ești la fel de epuizat ca și mine. Suntem sleiți de puteri și suntem plini de toate emoțiile posibile duse la extrem.

— Te iert! Nu sunt supărat pe tine. Jur! Mulțumesc, domniță Tallie, a spus el, trăgând de mânerul portierei.

— Rye, nici eu nu sunt supărată pe tine. Și eu te iert! Și să știi că nu mă dau bătută în privința ta! Niciodată, a spus Tallie, izbucnind, în sfârșit, în hohote întretăiate de plâns.

I-au ieșit din gură sunete primitive, disperate.

— Îți mulțumesc din suflet, domniță Tallie, a spus Rye coborând din mașină, cu haina și rucsacul.

Tallie a sărit din mașină și a pornit după el, luptându-se cu teroarea care o cuprinsese. Un camion a trecut în goană, zdrăngănindu-și fibra de sticlă în ritmul de bas al motorului, apoi lumea s-a cufundat în tăcere. Ploaia trecuse pământul printr-un program complet de clătire; râul emana o aromă metalică. Avea senzația că, dacă întindea mâna, putea atinge bezna de catifea neagră. Îi venea să o smucească de parcă era o draperie, ca să dea la iveală o altă lume, unde nu se întâmpla așa ceva.

— Rye, te rog, nu face asta! Nu te las să faci asta! a strigat ea, în timp ce el continua să meargă către parapet.

Tăcere.

A rostit cu voce tare, ca pe o rugăciune, primul verset din Biblie care i-a venit în minte. *Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut.*[3] Rye a rămas nemișcat, ascultând. S-a întors spre ea și a închis ochii în fața nopții. Zâmbea?

Rye

Arcadia. Simplă, tihnită. Cu ochii închiși, Rye a văzut restaurantul de pe lac și Casa Albinuța. Colinele verzi din spatele ei. Christine, fericită, și Brenna, pruncul lor zâmbitor – *soarele.* A plutit printre momentele de pace pe care le trăise *înainte.* Și a văzut casa lui Tallie, a simțit mirosul de lumânări autumnale și de ploaie. Acea oază de calm, suspendată în afara vacarmului lumii, a vacarmului din mintea lui. Era cumplit de obosit.

Imponderabilitate.

Gravitație.

Eternitatea l-a bătut pe umăr, ademenitoare, făcându-l să se întoarcă.

Gata cu observațiile!

Nimic de raportat.

— Rye! a auzit-o pe Tallie. Rye! a strigat ea mai tare.

El îi întorsese spatele și a simțit-o că l-a înșfăcat de cămașă.

— Rye, te rog, urcă în mașină!

Tallie și Rye

În drum spre Bloom, s-au oprit să bea o cafea. Tallie n-a avut nimic împotrivă când Rye a crăpat geamul și a fumat în mașină. Când îi oferise și ei o țigară, refuzase ridicând mâna cu palma spre el. Merseseră mai mult în tăcere. Plânseseră separat, împreună, făcând amândoi tot posibilul să-și ascundă lacrimile – sleiți de puteri. Bloom era la trei ore distanță spre sud, pe autostradă, iar Tallie a condus lin, cu 100 de kilometri pe oră, până a luat-o pe rampa de ieșire. Rye o auzise dând trei telefoane. Unul, mamei ei. Unul tatălui ei. Unul, Zorei. Le-a explicat tuturor că avea să se întoarcă la spital la prima oră a dimineții, înainte de programări.

Cât stătuseră la stop, îi dăduse mesaj lui Nico, spunându-i că voia să-l vadă luni seara, după serviciu; el spusese *bineînțeles* și o numise *lieve schat.* I-a spus să-l sune cât de curând și ea a promis s-o facă. O întrebase pe Zora ce făcea Lionel și, după ce a închis, i-a transmis informația și lui Rye, pe un ton firesc, care l-a făcut să tânjească dureros după acele clipe blânde dinainte ca Lionel să ia foc. Așa cum trupul și sufletul lui tânjeau dureros să se întoarcă în timp, să intre în Casa Albinuța și să-și strângă în brațe soția și fiica. Să le protejeze, cumva. Așa cum trupul lui suferise îndurerat după ce muncise la construcții grele toată noaptea. Așa cum trupul lui suferise îndurerat, lac de sudoare, când era bolnav de viroză stomacală. Așa cum trupul și sufletul lui Tallie tânjiseră dureros când ea se chinuise cu atâta disperare să rămână însărcinată. Așa cum inima lui Tallie tânjise, îndurerată, când Joel se mutase cu Odette și când îi spusese că o lăsase gravidă pe Odette.

În drum spre Bloom, în mașina lui Tallie suferința pulsa dureros.

***

Tatăl lui Rye a deschis ușa, și-a încleștat mâinile în dreptul inimii, apoi și-a strâns fiul la piept. Oare când începuse să

plângă Tallie? Și mama lui Rye a intrat în bucătărie în cămașa ei de noapte înflorată, a întors capul și și-a acoperit gura, izbucnind în plâns, văzându-i. Tallie stătea și privea scena, epuizată, frântă, iar veioza arunca lumina în sus, pe perete, către *Capul lui Cristos,* de Sallman.

Rye

Întors acasă, Rye a promis să țină legătura cu Tallie. A promis să-și găsească un psiholog și, dacă nu găsea unul care să-i placă, avea să o contacteze și s-o lase să-l ajute. Îl dusese acasă la părinții lui, iar la plecare, el o condusese la mașină și întrebase dacă putea s-o îmbrățișeze.

— Tu vorbești serios? a întrebat ea întinzând brațele spre el.

Minciunile, greșelile, furia lor, toate s-au transformat în praf de stele, care a rămas în aer, sclipind deasupra capetelor lor, cât s-au strâns în brațe.

— Ești prea obosită să conduci.

— Deja funcționez alimentată de adrenalină. O să țin geamurile deschise și muzica la maximum, a spus ea. Și acum, după tot ce s-a întâmplat, îți spun cu toată sinceritatea că mă bucur foarte mult că te-am cunoscut. Vreau să spun că viața e scurtă, evident, dar vreau să o trăiesc. Am fost sinceră cu tine și tu m-ai rănit, dar nu regret nimic din ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Nu am cuvinte să-ți spun cât de mult regret asta.

— Și mie îmi pare rău că nu am fost onestă cu tine de la început.

— Ți-am trădat încrederea după ce tu ai fost așa de bună cu mine, a zis el.

— Așa e. Și te iert. Așa merge treaba cu iertarea. Tu mă ierți?

— Cu cea mai mare ușurință posibilă.

— Vezi? a spus ea.

Și, după ce s-a instalat confortabil în mașină, a adăugat:

— La revedere, Rye!

— La revedere, Tallie!

S-a uitat după ea până ce abia a mai văzut stopurile mașinii, care a cotit și a dispărut.

***

Înainte să se prăbușească în patul din vechiul lui dormitor

din casa părintească, s-a uitat la poza cu Tallie și la cea cu ei doi împreună, trimise de ea, ca să se asigure că nu își imaginase totul. A cotrobăit prin rucsac, scoțând totul și punând obiectele grămăjoară lângă pat. A găsit acolo și plicul cu bani și habar nu avea cum sau când i-l strecurase Tallie la loc. Părinții lui stăteau în pragul camerei, nevrând să-l scape din priviri.

(Și uite și ceva nou: ilustrata cu Sărutul *lui Gustav Klimt, strecurată în Biblie, în spatele inimioarei colorate de Brenna cu creion mov.)*

Partea a cincea

Tallie

În noiembrie și decembrie, Tallie l-a contactat des pe Rye ca să vadă cum se simțea și ce mai făcea. Iarna a fost grea, iar ea voia să se asigure că el era teafăr. Au schimbat mesaje, iar Rye îi amintea că și viața ei era la fel de importantă.

salutări de ziua recunoștinței!

Salutări de Ziua Recunoștinței!

ce faci? ți s-au vindecat mâinile? nu e o întrebare de complezență, chiar vreau să știu. mă gândesc mereu la tine și mă rog pentru tine. spune-mi ce faci, te rog. ms.

Sunt bine. Mâinile mele n-au nimic. Îți mulțumesc că te gândești la mine.
Și eu mă gândesc la tine. Sper că ești bine.

sunt f bine. scrie-mi oricând, ok?

Bine, îți scriu. Mulțumesc, Tallie.

***

crăciun fericit, rye. știu că e ziua de naștere a brennei. cum te simți? discuție importantă!

Crăciun fericit! Îți mulțumesc că ți-ai adus aminte. Eu sunt bine.
Îmi plac discuțiile importante.

***

ai grijă de tine?

Încerc. Am auzit ieri One Direction și m-a făcut să zâmbesc.

Uite ce mi-ai făcut.

vai de mine! sunt mândră de tine. bravo, băiatu'!

Știi că încerc mereu să te impresionez. Bravo, fată!

***

sentimentele tale sunt la fel de importante ca ale oricui altcuiva.

Și ale tale la fel.:)

Îi trimisese rețetele pentru supa lui ramen preferată, cel mai bun pui iute din lume și sosul lui de coniac folosit la friptura de vită. Din când în când, se trezea în toiul nopții cu un mesaj de la el cu *salut* și răspundea și ea *salut.*

mi se fac ochii ditamai inimioarele când mă contactezi tu primul!

scuză jargonul terapeutic, dar serios, mă simt tare bine. pare un gest cu semnificație profundă, așa că îl îmbrățișez!

Îmbrățișează-l, îmbrățișează-l. Mă bucur să aud asta. Și… bun așa… am notat cu mare atenție.:) Apropo, i-am spus noului psiholog că-mi amintește de tine.

Asta e de bine. De foarte bine. Mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat să-l găsesc.

vai, ce mă bucur să aud asta! e o comoară și tu la fel. vă potriviți perfect!

Tu ești o comoară.

ca să știi, mi-e dor de tine.

Ca să știi TU, și mie mi-e dor de tine.

îmi place de tine, rye.

Și mie îmi place de tine, Tallie.

***

Și, uneori:
ești ok?

Aproape.

***

Tallie le-a spus celor din familia ei minimumul de informații despre Rye, lăsându-i să caute singuri detalii despre cazul lui. Le-a zis că încerca să o ia de la capăt, de aceea își spusese Emmett și minținse despre orașul din care provenea. Lionel a comentat că nu-i păsa cum îl cheamă; după ce îl salvase, era prietenul lui pe viață. Iar mama ei a jurat că i se păruse că el era, dar nu a vrut să spună nimic. De parcă ar fi fost în stare să-și țină gura când era vorba de ceva așa de grav ca faptul că Tallie stătea în casă cu un tip acuzat că-și omorâse familia. Dar pe Tallie nu a deranjat-o aproape deloc că mama ei susținea asta. Era hotărâtă să mai lase de la ea în relația cu maică-sa.

După iubire, iertarea e cel mai puternic liant care ține o familie unită.

***

În noul an, TLC Servicii de Consiliere s-a mai îmbogățit cu doi terapeuți, iar Tallie și-a umplut timpul cu munca, ajungând seara acasă obosită și împlinită. În unele seri, îl găsea pe Nicodemus Tate așteptând-o înfofolit pe verandă, în frig, sau în Jeepul lui alb. Intrau în casă și pregăteau cina. Făceau dragoste în patul ei înainte să adoarmă și se trezeau să bea cafeaua împreună înainte să plece la muncă.

Ea și Nico deveniseră un cuplu în toată puterea cuvântului, iar Tallie în sfârșit recunoscuse, atât în fața ei, cât și a lui Nico, că

da, era iubitul ei. Îi spusese totul despre Rye, chiar și lucrurile jenante. I-a spus că ea și Rye tocmai se sărutau când costumul lui Lionel luase foc.

Tallie i-a spus foarte clar lui Nico că nu voia să se mai mărite și că avea nevoie să fie liberă, pentru totdeauna. Și s-a asigurat că el știa că ea o să păstreze legătura cu Rye, fiindcă era prietenul ei.

— Înțeleg. Te cunosc. Știu exact cum ești, spusese Nico.

Și de cum rostise aceste vorbe, Tallie a știut că, într-o bună zi, avea să se mărite cu el. Poate. Probabil. Energia lui era îmbătătoare și captivantă. Fermecătoare. Suficientă pentru ea. Îl iubea pe Nico la nebunie; i-a fost ușor să accepte să nu se culce cu nimeni altcineva în afară de el. În sfârșit, se sincronizaseră, iar acum funcționau ca un orologiu elvețian.

— *Ik hou van jou,* spusese el după ce-i dăduse cheia de la casa lui.

— *Ik hou van jou,* spusese ea după ce îi dăduse cheia de la a ei.

O spusese în olandeză, în engleză, ba chiar și în franceză.

Te iubesc, Nico. *Je t'aime, Nico.] e t'aime follement de tout mon coeur.*

***

Când vremea s-a încălzit din nou, Tallie și Nico s-au dus la Florența ca să mănânce și să bea, și să-l vadă pe *David* la Galleria dell'Academia di Firenze.

— Trebuie să faci lucrurile atunci când ai ocazia să le faci, îi spusese tatăl ei după ce Tallie pomenise că voia să facă această călătorie.

Sfatul era așa de simplu, că a rezonat profund și emoționant. Se concentrase să-și păstreze mereu sufletul deschis și să fie întotdeauna pregătită pentru orice. Zora rămăsese însărcinată, la scurt timp după ultima grefă de piele a lui Lionel și, cu toate că Tallie era cum nu se putea mai fericită pentru ei, i-a amintit de ceea ce-și dorea, dar nu putea avea, de lucrurile pe care încă nu le făcuse.

Și Florența! Ce evadare încântătoare, cu palatele, grădinile și

catedralele sale medievale! Bistecca alla Florentina și Chianti la lumina lumânărilor, espresso tare în cești albe, mici, și tiramisu, pe terase, sub umbrele cu dungi late. Străzi pietruite lucind ude în ploaia italiană. Sărutările lui Nico în lumina lunii: astrale, scânteind în întuneric. Îi cumpărase o eșarfă Pucci *blue e corallo* din mătase italiană, iar ea o purtase la gât, își prinsese părul cu ea, o înfășurase pe încheietura mâinii ca să-i simtă răcoarea în adierea caldă a vântului. Ea îi făcuse cadou un ceas sobru, cu fazele lunii, de culoarea nopții.

— *Orologio,* spusese el punându-și-l la mână, după *grazie* și *lo adoro.*

— *Prego.* Jucătorilor de tenis le plac *orologios.*

— *I tennisti adorano gli orologi,* rostise el profund, melodios, traducerea corectă.

Au stat la Villa Cora și înotau în grădina de trandafiri roz, iar Tallie adora felul în care trupul lui musculos spinteca apa piscinei, felul în care o trăgea spre el – amândoi auriți de soare și imponderabili –, o apuca de sub genunchi și îi înfășură trupul alunecos pe al lui, ca o caracatiță. Și după aceea, în camera lor, scotea de pe ea costumul de baie, apoi pe al lui, și le atârna picurânde la uscat, la soare. Sărutările lui Nico în soare: celeste, electrizante. Sex și sieste cu miros de creme de protecție solară cu aromă de cocos, ferestre deschise, perdele albe fluturând în adierea vântului, seri cu vin roșu și cină.

Începuse să poarte pe degetul mijlociu un inel masculin, cu un onix pătrat, iar Tallie găsea că aspectul lui puternic contrastant, combinat cu clinchetul pe care îl scotea când se lovea de paharele cu vin, era înnebunitor de romantic. Nico a încercat din greu să o învețe câteva expresii utile în italiană, dar lui Tallie îi distrăgeau rapid atenția mlădierea limbii lui, felul delicios în care buzele lui se striveau una de alta când pronunța cuvintele.

Ti amo tanto, Nico. Ciao bello. Ti amo pazzamente con tutto il cuore.

***

În avion, în drum spre casă, își pusese capul pe umărul lui Nico și plânsese până ce se împăcase de tot cu gândul că Florența era un loc care exista în realitate și unde se putea duce din nou. Că nu a dispărut de îndată ce plecase. Și mai erau așa de multe locuri în care nu fusese! Voia să se întoarcă în Italia, să vadă Scoția și Parisul, și Australia. Se îndrăgostise de un serial australian însorit de pe Netflix și prinsese cu o piuneză pe peretele din baie o ilustrată cu Coogee Beach.

Se gândea la viitorul ei cu Nico și la adopția unui copil, și la felul în care aceste două lucruri parcă se combinaseră într-o clipită. Terminase etapa de studiu individual a procesului de adopție, iar mama biologică pe care o alesese urma să nască spre sfârșitul verii. Nico o sprijinise permanent și voia să fie la curent cu tot, dar nu discutaseră în detaliu cum aveau să fie viețile lor mergând mai departe. Împreună.

Tu ești adevărata iubire a vieții mele, spusese el.

nico, îmi doresc mult să fiu singura ta iubită… pt totdeauna, îi scrisese ea un mesaj în bezna primei nopți petrecute fără el după întoarcerea acasă. *Deja ești, lieve schat.*

***

Tallie și-a șters contul de pe rețeaua de socializare și, în sfârșit, a donat săracilor restul lucrurilor lui Joel, toate. Nu mai vorbise cu el de când venise în oraș să-l vadă pe Lionel; se întâlniseră pe fugă la o cafea înainte ca el să plece din Louisville. Fusese bine, iar vindecarea se furișase neașteptat în sufletul ei, surprinzând-o, aprinzând în ea visul de a scrie o carte despre alinare și sănătate mintală.

Făcuse mici cartonașe cu mesaje, în țiplă impermeabilă, pe care scria: *Nu ești singur. Contezi. Ești foarte iubit.* Sub ele era trecut numărul liniei de urgență pentru prevenirea sinuciderilor și le legase preventiv cu panglică liliachie de podul pe care îl cunoscuse pe Rye. Mai scrisese și câteva scrisori și dăduse tot atâtea telefoane la primărie, cerând instalarea unui parapet mai înalt pe pod.

***

Nu mai știa nimic de Rye de la începutul primăverii, fix dinainte să plece la Florența. Uneori se mai uita pe site-ul ziarului *Southeastem Kentucky News* și pe necrologuri, sperând să nu îi vadă numele. Se ruga în fiecare seară să fie teafăr. Telefoanele și mesajele vocale și SMS-urile ei cu *salut* au rămas fără răspuns.

S-a uitat iar la secvențele documentarului polițist despre cazul lui. Rye cu un rucsac în spate pe coridorul liceului lui. Rye în costum, la proces, Rye în fața restaurantului de pe lac, Rye plângând la pronunțarea sentinței. Rye cu Brenna pe umeri, ținând-o cu mâinile de picioruțe, cu Christine alături, zâmbind dulce în fața casei lor galbene. Pozele rupte cu familia lor – Rye, singur într-o parte, cu Christine și Brenna în cealaltă parte – plutind în jos, prin efectul cinematografic Ken Burns. Clipuri video cu titluri precum *Mister în Bloom, O lungă plimbare de octombrie* și *Moarte dublă.*

Știa din ultimele lor mesaje că Rye se mutase la Nashville și că îi plăcea slujba de la restaurantul unde gătea. Și că întâlnise o femeie. Lui Tallie i se strânsese stomacul; de surprindere și gelozie, dar i-a spus că se bucura pentru el și era adevărat. Apoi Rye a încetat comunicarea. Ea i-a scris despre Florența și mâncare, și despre atacul de artă pe care îl avusese când îl văzuse în sfârșit pe *David* – cum i s-a accelerat pulsul și a simțit că plutește, cum a rămas așa ore în șir, cu Nico lângă ea, amintindu-i să mai facă pauze, să închidă ochii când nu mai putea, să se hidrateze; cum i-a pus în palmă biscuiți din geanta ei, unul câte unul, și i-a amintit să-i mănânce – dar Rye nu-i răspunsese. Iar ea îi trimisese și o poză pe care i-o dăduse Zora, pe e-mail. O poză făcută de cineva cu ea și Rye la petrecerea lui Lionel: Mulder și Scully, îmbrățișându-se pe terasă. Zâmbeau fără să știe de prezența camerei, pierduți unul în ochii celuilalt.

Găsise ceea ce credea că era numărul de telefon al părinților lui, dar fusese deconectat. A căutat zadarnic pe Google, fără să mai găsească nimic nou. A recitit articol după articol despre procesul lui, fiindcă așa se simțea mai aproape de el. Îi era dor

de prietenul ei și a continuat să-i trimită mesaje, chiar dacă el nu-i răspundea.

hei, rye! nu uita că e ok să lași oamenii să-ți poarte de grijă, exact asta mi-ai spune tu mie.

contezi.

sper că totul e în regulă, mi-e dor de tine și mă gândesc mult la tine. la fel și pisicile, salută din partea mea las vegasul sudului, nashvegas.

acum două zile Lionel te-a numit prietenul lui, „misteriosul supererou". are dreptate! întreabă de tine. i-ar plăcea mult să-l suni!

ai mai reușit să termini prizonierul din azkaban? îmi dai adresa ta ca să-ți trimit un exemplar?

azi l-am auzit pe sam cooke și m-am gândit la tine. mai și ploua. ai fi tare mândru de jgheaburile mele!

la mulți ani, rye! îți trimit toată dragostea mea! <3

***

ajun de halloween fericit, rye! o după-amiază de duminică în louisville, la muzeul de artă speed? cu întârziere de vreo două zile, dar am putea să-ți serbăm ziua! la unu? Lângă brâncuși, n-ai cum să-l ratezi, putem face pui prăjit marinat în lapte bătut.

și numai dacă ai chef, am putea trece pe la petrecerea lui Lionel. ce zici? continuă să o țină, desigur, e de neoprit, dar nu te pun să te costumezi, PROMIT! toată lumea s-ar bucura să te vadă.

a! și am o surpriză pentru tine. vii, te rog?

suflet deschis.

nu-ți imagina că s-a terminat

grijă blândă și afectuoasă

vorbește cu mine, te rog!

vreau să mai spun și asta, fiindcă ești prietenul meu: te iubesc, asta e. te iubesc, rye, și țin la tine.

te rog, rye?

I-a lăsat și un mesaj vocal și și-a verificat obsesiv telefonul tot restul zilei, rugându-se să primească un răspuns.

Rye

Dragă mamă și tată,

A sosit momentul să-mi iau rămas-bun. Regret mai mult decât vă puteți imagina că trebuie să scriu asta. Sunt tare obosit și nimic nu mă ajută. Mi-e prea dor de Christine. Mi-e prea dor de Brenna. Și nu pot face nimic să vindec acest dor. Doar asta. Dacă fac asta, poate o să o pot lua de la capăt undeva în viața de apoi. Să încerc din nou. Nu vreau să fac acest gest. Vă iubesc tare mult pe amândoi. Nici nu am cuvinte să vă spun cât de mult. Nu ați încetat nicio clipă să fiți alături de mine și știu că n-o s-o faceți niciodată. Asta mă distruge, iar inima mea e deja zdrobită, ireparabil. Vreau să știți cât de mult vă iubesc și cât de dor o să-mi fie de voi după ce o să mă duc. Restul de bani e în dulapul meu. În colțul din dreapta sus, sub albumele mele cu amintiri din liceu.

De la: JoelFoster1979@gmail.com
Către: Talliepis007@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

Tallie, mi-a zis Ben de accidentul lui Lionel. Am încercat să te sun. Cât e de grav? Scrie-mi, te rog, să-mi spui cum se simte! Mă bate gândul să iau avionul spre voi.

De la: Talliepis007@gmail.com
Către: JoelFoster1979@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

Bună, Joel. Rye Kipling aici. O să șterg contul ăsta de e-mail, dar voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru problemele cauzate. Și să te asigur că-ți voi păstra secretele. Ce ai scris despre Lionel și femeia din NYC, ce ai scris despre faptul că Lionel știa de tine și Odette. Tallie nu a văzut chestiile alea și n-o să-i spun niciodată. N-ar avea niciun rost. Din nou, îmi pare rău. Nu știu cum altfel să închei, decât cu aceste cuvinte.

De la: Joelfoster1979@gmail.com
Către: Talliepis007@gmail.com
Subiect: Re: și eu încă țin la tine

Îți sunt recunoscător.

După întoarcerea în Bloom, Rye fusese internat pentru scurt timp într-un spital de psihiatrie din Nashville. Psihiatrul găsit de părinții lui a considerat că cel mai bine era să beneficieze de tratament intens, iar Rye s-a dus de bunăvoie. După externare, s-a stabilit acolo, în Nashville, gătind la un nou restaurant la modă, care servea mâncarea pe funduri de lemn și oferea peste 20 de tipuri de bere locală. Hipsteri, turiști, lucrători în industria muzicală și iubitori de muzică country umpleau mereu până la refuz localul, mai mult decât bucuroși să dea 15 dolari pe un castronaș cu legume verzi gătite la foc mic, cu șuncă.

Părinții îl vizitau deseori. Hunter și Savannah au venit și ei în oraș. Rye a ținut-o pe fiica lor în brațe și i-a vorbit încetișor, i-a ascultat povestind și le-a spus și el din nou totul despre Tallie și petrecerea de Halloween. Despre weekendul care l-a readus la viață.

Pe fetița lui Hunter și a lui Savannah o chema Daisy Christine.

***

Încă mai avea în telefon fotografia cu ei doi făcută de Tallie și cea pe care și-o făcuse singură. La fel și cea pe care i-o trimisese, făcută de cineva la petrecerea lui Lionel. Se gândea serios să le păstreze acolo pentru totdeauna. Îi plăcea mult de tot să uite de ele și apoi să-și amintească. Uneori, o căuta pe Google pe Tallie, fără să găsească mare lucru. Îl căuta și pe Lionel. Apăruse în ziar un mic articol când Lionel ieșise din spital, dar pe atunci păstra legătura cu Tallie și îi spusese ea. Lionel mai era menționat după Anul Nou, într-un articol despre o ceremonie de inaugurare, și încă o dată în vară, într-un material din *Architectural Digest*, despre casa lui imensă, uluitoare. Lionel,

Zora însărcinată și River zâmbeau către cameră de pe canapeaua lor lungă din piele întoarsă. Rye s-a dus imediat și a cumpărat revista în variantă tipărită și a citit fiecare cuvânt despre casa în care fusese și care acum părea un vis pe care îl avusese în noaptea de Halloween. Articolul pomenea de accident, iar Lionel spunea că un prieten de-ai surorii lui îi salvase, practic, viața. După Halloween, el și Lionel și-au mai dat mesaje și au vorbit din când în când, iar Lionel i-a spus în acea primă conversație că știa cine era cu adevărat și că îl durea în fund de toată chestia aia – Rye era prietenul lui pe viață.

***

Lionel l-a sunat pe Rye după sărbători și l-a întrebat dacă se gândise vreodată să-și deschidă propriul lui restaurant. Au vorbit pe îndelete despre cât de mult i-ar fi plăcut lui Lionel să-l ajute – când și dacă era pregătit – și să fie unul dintre investitorii lui. Lionel a venit cu ideea deschiderii unui alt restaurant pe malul lacului sau a unor rulote cu mâncare stradală. Rye, înlemnit, șocat și recunoscător, i-a spus că sigur va fi prima persoană pe care o va suna de îndată ce avea să fie pregătit psihic pentru ceva de o asemenea anvergură. Și ultima dată când vorbiseră, Lionel i-a amintit lui Rye că ușa lui era mereu deschisă, oricând voia să vină în Louisville, dar Rye nu-i răspunsese. Ținea *Architectural Digest* lângă pat, în noul lui apartament, micuț și intim, și își luase o lumânare care mirosea ca una dintre cele de la Tallie. Nu o aprindea niciodată, dar îi plăcea să-i scoată capacul și s-o miroasă.

***

A ales tăcerea și în relația cu Tallie, convins că era mai bine pentru ea să-l dea uitării. Ea avea o viață minunată și Rye se temea să n-o înghită cu totul întunericul lui. Nu avea să-i ofere nimic, iar ea avea așa de multe de oferit! Și, oricum, ce erau ei unul pentru altul? Prieteni? Cunoștințe? Doi oameni care se cuplaseră și petrecuseră împreună un weekend nebunesc și

bizar? Mai mult de atât? Nimic? Era primăvară și nu o mai văzuse din acea duminică de după Halloween. Și de fiecare dată când lua telefonul în mână ca să-i răspundă, o voce din mintea lui îi spunea că nu era momentul potrivit.

Se gândea la ea în fiecare zi. Încerca să nu se întrebe prea des dacă Tallie se vedea cu Nico sau cu oricine altcineva. Nu știa dacă ceea ce simțea era gelozie, dar era ceva pe-aproape. Crezuse multă vreme că nu mai conta nimic. Cum ar fi putut să conteze? Dar știa că Tallie conta. Bunătatea, răbdarea și capacitatea ei de a ierta îi schimbaseră viața, făcându-l să vrea să trăiască.

Cu sprijinul părinților lui și după ce găsise un tratament care avea efect, trecuse cu bine peste sărbători și se trezise că îl bucura apropierea căldurii. În primăvară, a cunoscut o femeie cu care îi făcea plăcere să-și petreacă timpul după muncă. Era drăguță, deșteaptă și amuzantă și se uitau împreună la filme ușurele și mergeau în lungi plimbări prin natură, dar slujba ei de reprezentant de vânzări pentru o companie farmaceutică a obligat-o să se mute în Indianapolis. Bătuse apropouri să vină poate și el cu ea, dar el nu voia să plece încă din Nashville. Își făcuse un prieten apropiat la restaurantul unde lucra și îi făcea plăcere să-și petreacă timpul cu el și soția acestuia, cu familiile lor. Apartamentul lui Rye era la 10 minute de mers pe jos de restaurant și îi plăcea haosul familiar, relaxant, al programului lui de gătit, plus ritualul cafelei din colț, în drum spre serviciu, sâmbăta după-amiaza, și cel al drumului spre casă duminica, noaptea târziu. Faptul că era ocupat în timpul săptămânii și era liber doar lunea și marțea îl ajuta să-și țină mintea ocupată exact atât cât trebuia. Când voia să fie printre oameni, putea să fie. Iar când voia să fie singur, putea să facă și asta.

Rye a început să meargă la o mică biserică din cartier, unde unii dintre enoriași îi știau povestea. A făcut tot posibilul să-și însușească învățăturile din Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni 4:11–12. *Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.* {4}

Cât a stat în spital, s-a apucat de pictură. Terapie prin artă. Nu se gândea prea tare la ce făcea, doar punea pensula pe pânză, savurând senzația. Vopsea, pur și simplu, o pânză întreagă într-o culoare, apoi o acoperea cu alta. Avea apartamentul plin de pânze sprijinite de pereți. Unele, pe pereți. Mirosul de vopsele îl alina, amintindu-i de visuri și de un viitor pe care până acum îl păstrase nescris.

Rye se topea și îi îngheța brusc sângele în vene, sleindu-se, când vedea un copil de vârsta Brennei și știa că asta nu avea să-i treacă niciodată. *Brenna ar avea șapte ani; Brenna ar avea șapte ani jumate.* Și la fel i se întâmpla când întâlnea o femeie care îi amintea de Christine. *Ochii lui Christine, părul lui Christine, chipul lui Christine. Christine ar avea 30 de ani.* Matematica durerii, ca un pumnal în inimă, nu urma să aibă niciodată vreo noimă. Avea să fie mereu stăpânit de senzația că Brenna și Christine plecaseră fără el într-o lungă călătorie fără întoarcere.

Dar într-o zi… Într-o zi avea să vină și biletul lui.

***

Primise mesajul vocal și SMS-urile de la Tallie despre Muzeul de Artă și s-a gândit să-i răspundă: *Și eu te iubesc și ne vedem acolo dacă ești sigură că e OK.* L-a scris și l-a șters de patru ori, apoi a lăsat telefonul din mână, fără să-l trimită. Când a aflat, Hunter l-a îndemnat pe Rye să se ducă la Louisville.

— Se pare că ține mult la tine… trebuie să accepți asta. Nu ai de ales. Tu ții la ea? E cât se poate de simplu, dacă ții la ea, trebuie să te duci. Vrea să te vadă, frate. Du-te!

O după-amiază de duminică în Louisville, la Muzeul de Artă Speed

Vreme ploioasă. Halloween. Tallie s-a învârtit pe lângă Brâncuși până la 13:15, ducându-se înainte să vadă Chagall, Pollock și Picasso. Fiica ei, Andromeda Lee, era la pieptul ei, într-un marsupiu-eșarfă prins de-a curmezișul pe corp; Andromeda, care avea acum trei luni. Tallie o adoptase de la o mamă adolescentă din Louisville cu care păstra contactul și luase copilul acasă la o zi după ce se născuse. Familia și prietenele ei organizaseră o petrecere de bun-venit-acasă-bebe pentru Tallie și Andromeda și le îngropaseră în hăinuțe, animale de pluș chițăitoare și păturici de bambus, mici și moi. Nico era și el acolo, umplându-i casa cu nesfârșită dragoste, umplându-i inima de atâta fericire, că de-abia îi mai încăpea în piept.

Nico era mai mult la ea decât la el, cuibărindu-se toți trei în patul ei – o familie nouă, în casa ei. Iar Andromeda arăta întocmai ca o creatură celestă – numai cârlionți negri și piele strălucitoare, cafeniu-aurie –, o fetiță făcută din lumină de stele. Nico era iremediabil topit după ea și îi spunea *popje* cu o voce visătoare și micuță pe care o folosea numai pentru ea.

***

Lângă Brâncuși, în galeria plină de familii și cupluri, cu ghizi la fiecare intrare, Tallie a legănat-o pe fiica ei ca să se asigure că o să continue să doarmă liniștită. S-a mai uitat o ultimă dată, gândindu-se ce binecuvântare ar fi să vadă norișorul pufos liliachiu al lui Rye plutind prin mulțime.

***

Rye avea în camion o pânză aurie, cu o fundă de cadou. O pictase pentru Tallie – culoarea energiei ei. A văzut-o imediat prin mulțime. Tallie se tunsese. Aurie era și inima lui când se uita la ea, când se gândea să-i spună că accepta oferta lui Lionel

de a investi într-un restaurant. Tallie arăta magnific în luminile galeriei. *Sfumato,* o delicată operă de artă. Când s-a întors, a văzut că Tallie avea un bebeluș legat la pieptul ei cu o pânză de culoarea lavandei. Se legăna lângă Brâncuși ca unduită de o adiere blândă. I-a șoptit numele.

***

Rye.

Rye era acolo, cu floarea-soarelui în mână, și era real. Nu avea privirea rătăcită; arăta bine și sănătos. I-a venit să alerge la el și să-i spună. În schimb, i-a privit buzele care se mișcau în celălalt capăt al încăperii. Îi rostea, cumva, numele?

***

Când a ajuns lângă ea, a spus *salut* și a zâmbit.

— Nici nu știi ce bine-mi pare să te văd!

— Nici nu știi *tu ce* bine-mi pare să te văd! N-ai mai vrut să vorbești cu mine.

— Iartă-mă că nu am mai răspuns, dar… mă gândesc la tine. Mult.

— La mulți ani, Rye! Vai, ce bine arăți, chiar foarte…

— Și tu la fel. Am…

— Ea e Andromeda, surpriza mea.

***

Rye a pus o mână pe spatele curbat ca o semilună de lavandă al Andromedei și un deget în pumnișorul ei minuscul.

Bebelușul adormit l-a strâns tare.

(Uite! Mai există lumină blândă. Mai există mici binecuvântări.)

Nota autoarei

Dragă cititorule,

Cred cu tărie că trebuie să ținem cu dinții, pe cât posibil, de lucrurile bune și frumoase, și gingașe ale acestei lumi, chiar și în vremuri grele. Vreau să-mi mângâi personajele când sunt triste, deprimate sau îndurerate. Îmi place mult să-mi umplu cărțile cu atmosferă intimă, băuturi calde și conversații plăcute, chiar și atunci când transform în ruine lumea personajelor mele. În viața reală, fac tot posibilul să caut lumina și să descopăr micile binecuvântări ale vieții, chiar și atunci când lucrurile sunt întunecate și înspăimântătoare. Pentru mine e important să închei cartea așa: într-o notă optimistă. Dacă ești în căutarea unui semn că există speranță, că există lumină, că merită să reziști, lasă-mă să ți-l ofer! O nouă dimineață înseamnă o nouă șansă! Și dacă lumea devine prea întunecată pentru tine, te rog, vorbește despre asta și cere ajutor. Nu ești singur! Contezi! Ești iubit!

x,

Leesa

Mulțumiri

Multă dragoste și multe mulțumiri agentului meu, Kerry D'Agostino, pentru personalitatea ei solară și pentru fiecare fărâmă de muncă asiduă, răbdare, grijă și atenție pe care o revarsă asupra acestei lumi. Multă dragoste și multe mulțumiri redactoarei mele, Elizabeth Kulhanek, pentru că e atât de incredibil de adorabilă, fantastică și pentru că e așa o plăcere să lucrezi cu ea. Sincer, e tot ce-ți poți dori. În cinstea hârtiilor băgate sub perne și a cât mai multor pisoiași!

Mulțumesc tuturor celor de la Curtis Brown, Ltd.

Mulțumesc PR-ului meu mai mult decât fantastic, Linda Duggins, pentru că e cea mai tare. XO! Mulțumesc, Alli Rosenthal și Alana Spendley, pentru că e așa grozav să lucrezi cu ele. Și multe mulțumiri Barbarei Clark, lui Tareth Mitch, departamentului de grafică și departamentului juridic de la Hachette Book Group și Grand Central Publishing.

Mulțumiri speciale dragii mele prietene și *lieve schat*, Stephanie Graf, pentru că mi-a răspuns la întrebările despre limba olandeză.

Mulțumiri speciale celei mai bune prietene ale mele, Elisabeth Clem, pentru *Dosarele X* – veșnică sursă de inspirație (una dintre multele despre care putem sta de vorbă toată noaptea).

Mulțumiri speciale și toată dragostea lui Wendy C. Ortiz.

Cât am scris acest roman, l-am ascultat de vreun milion de ori pe Jake Gyllenhaal cântând „Finishing the Hat" din musicalul *Sunday in the Park with George*, așa că vreau să le mulțumesc pentru asta lui Jake Gyllenhaal și Stephen Sondheim. „Uite, am făcut o pălărie!"

O, Sam Cooke, inima mea! Îți mulțumesc, Sam Cooke.

Și îi mulțumesc lui Vincent van Gogh pentru arta și scrisorile

lui. Le prețuiesc pe ele și pe el și le păstrez ca pe niște comori într-un loc deosebit din adâncurile secrete ale inimii mele, unde sunt de neatins.

Îți mulțumesc ție, dragă cititorule. Sper că te simți confortabil și în siguranță.

Mulțumiri familiei mele. Vă iubesc!

R și A, vă iubesc la nebunie și voi scrie întotdeauna asta aici, ca să rămână veșnic în cărțile mele.

Și Loran, n-aș putea face asta fără tine. Cine mi-ar face ceaiul? Cine ar pregăti cina? Îți mulțumesc că faci toate aceste lucruri și îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine, pentru noi. Și, cel mai important, îți mulțumesc că mă iubești ca Isus, că ești tu și că ești al meu. Te iubesc pentru totdeauna.

Leesa Cross-Smith este autoarea mai multor cărți de succes, printre care *So We Can Glow, Whiskey & Ribbons, Every Kiss A War* și romanul aflat în pregătire, *Half-Blown Rose.*

În 2021, *So We Can Glow a* fost nominalizată la Joyce Carol Oates Prize.

Whiskey & Ribbons a câștigat Medalia de Aur pentru ficțiune în cadrul Independent Publisher Book Awards (IPPY).

Every Kiss A War a fost nominalizată la PEN Open Book Award și a fost finalistă la Flannery O'Connor Award for Short Fiction.

În 2021, *Aproape OK* a fost alegerea clubului de lectură *Marie Claire* și *Good Housekeeping.*

LEESA CROSS-SMITH

Într-o seară ploioasă de octombrie, Tallie Clark, o psihoterapeută recent divorțată, aflându-se în drum spre casă, zărește un bărbat care pare că vrea să sară de pe un pod. Fără să stea pe gânduri, oprește mașina și iese în ploaie, convingându-l să bea o cafea împreună. În cele din urmă, acesta acceptă să meargă acasă la ea, unde își va dezvălui numele: Emmett.

În weekendul plin de trăiri intense care urmează, simțind că amândoi au nevoie de vindecare, Tallie își propune să-i ofere un spațiu sigur acestui străin ciudat, deși ezită să-i destăinuie cu ce se ocupă.

Treptat, descoperă împreună ce l-a adus pe Emmett pe marginea podului, precum și cu ce adevăruri dureroase se luptă Tallie de când căsnicia ei s-a sfârșit.

Spusă pe două voci, *Aproape OK* este o poveste impresionantă, cathartică despre întâlniri hotărâtoare, speranța regăsită când totul pare pierdut și magia legăturilor dintre oameni.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1221-0

9 786064 012210

{1} Traducere de Ileana Mihai-Ștefănescu. (N.t.)

{2} Sindrom de stres posttraumatic. (N.t.)

{3} *Biblia ortodoxă, Luca 24:29*. Traducere de Dumitru Cornilescu, 1924, ediţie revizuită în 2016. (N.t.)

{4} *Biblia*, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924, ediţie revăzută în 2016. (N.t.)